

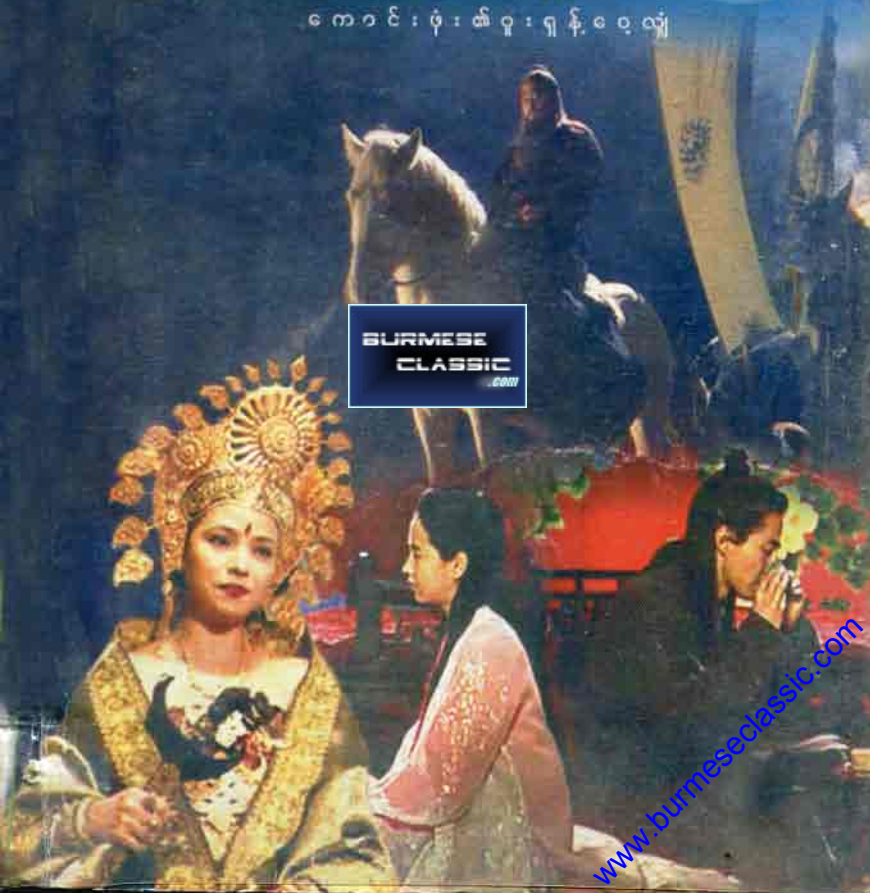
ဘုန်းကြွယ်

မေတ္တာကျေးဇူးနဲ့
သိုင်းတံခွန်

ပထမပိုင်း

ကောင်းစုံ၊ ဇော်ဂျီ၊ ရှင်စု၊ ရှင်စု

BURMESE
CLASSIC
.com

ဘုန်းကြွယ်

မေတ္တာကျေးကျွန် သိုင်းတံခွန်

ပထမပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
.com

မေတ္တာအကျဉ်းသား

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်
သွားပြီဖြစ်လေသည်။

အမှောင်ထု လွှမ်းမိုးလာချိန်၌ လှည့်လည်မှု မီးရောင်များ
ထွက်ပေါ်လာ၏။

မီးရောက်အောက်ရှိ လမ်းများပေါ်တွင် အရောင်အသွေး
စုံလင်စွာ ဝတ်ဆင်သွားလာနေသူများဖြင့် စည်ကားနေ၏။

နေဦးကာလမို့ ရာသီဥတု သက်တောင့်သက်သာရှိရကား
ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်အထိ လှုပ်ရှားသွားလာသူများ ရှိနေခြင်း
လည်းဖြစ်ပေသည်။

၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

နေ့လည်နေ့ခင်း အချိန်၌ အလွန်စည်ကားလှပသည်ဆိုသော မြို့လည်တဝိုက်သည်ပင် ညအချိန်ရောက်သောအခါ မြို့ရှေ့ဖျားအရပ်ကို မိနိုင်းမည် မဟုတ်တော့ပါ။

မြို့ရှေ့ဖျားအရပ်တွင် နေ့ဘက်နှင့်မှားရလောက်အောင် မီးရောင်များထွက်ပေါ်နေသည့် ခြံဝင်းကြီးတစ်ခု ရှိပေသည်။

ထိုခြံဝင်းအတွင်းမှ စကားပြောသံ၊ ရယ်မောသံ၊ တေးဂီတသံများမှာလည်း လမ်းများပေါ်သို့တိုင် ပျံ့လွင့်နေပေသည်။

ထိုခြံဝင်းကြောင့်သာလျှင် မြို့ရှေ့ဖျားအရပ်မှာ ညအချိန်၌ အစည်ကားဆုံးဖြစ်လာရခြင်းတည်း။

ထိုခြံဝင်းကြီးနှင့် ခန့်ညားထည်ဝါလှသော အဆောက်အအုံကြီး၏ပိုင်ရှင်မှာ သိုင်းလောကတွင် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေသည့် သိုင်းသမားကြီးကျင်းကျန်ချူး ဖြစ်ပေသည်။

သိုင်းသမားကြီးကျင်းကျန်ချူးသည် ကျိုကျိတက် ချမ်းသာသော သူဌေးကြီးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

သဘောမနောကောင်းခြင်း၊ အပေးအကမ်း ရက်ရောခြင်း၊ အများအကျိုးကို ရှေ့တန်းမှ မားမားမတ်မတ်ရပ်ကာ ဆောင်ရွက်ခြင်းတို့ကြောင့်လည်း ချစ်ခင်သူ၊ ကြည်ညိုလေးစားသူ ပေါများလှပေသည်။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများမှစ၍ မြို့စားနယ်စားကြီးများအထိ အပေါင်းအသင်းဝင်ဆုံခြင်းဖြင့် သိုင်းသမားကြီးကျင်းကျန်ချူး၏ အိမ်တွင် ဧည့်သည်ပြတ်သည် မရှိတော့ချေ။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၇

သာရေးနာရေးကိစ္စအတွက်၊ သိုင်းလောကအရေးအတွက်၊ မြို့ပြစီရင်အုပ်ချုပ်မှုအတွက် စသည့်အကြောင်းကိစ္စအမျိုးမျိုးအတွက် သိုင်းသမားကြီးကျင်းကျန်ချူးသည် သူ့ထံရောက်လာသည့် ဧည့်သည်များနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရန် အကူအညီတောင်းရန် ရောက်လာကြသောသူများသည် တစ်နေ့တစ်နေ့ ရာနှင့်ချီ၍ရှိနေတတ်ပေသည်။

သိုင်းသမားကြီးကျင်းကျန်ချူးသည် သူ့ထံရောက်လာသော ဧည့်သည်ဟူသရွေ့ လက်ခံတွေ့ဆုံသည်။

ဧည့်ခံကျွေးမွေးသည်။

အကူအညီများ ပေးသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူ၏ခြံဝင်းအတွင်း၌ တစ်နှစ်ပတ်လုံး ဧည့်သည်များ တရုံးရုံးဖြစ်နေပေတော့သည်။

ယနေ့...

ယနေ့တွင် သိုင်းသမားကြီးကျင်းကျန်ချူးသည် သူ့ထံသို့ အလည်အပတ်ရောက်ရှိလာသည့် သိုင်းလောကမှ ဧည့်သည်တစ်ယောက်အတွက် ဂုဏ်ပြုဧည့်ခံပွဲတစ်ခု ကျင်းပနေသည်။

ထိုဧည့်ခံပွဲကို တစ်မြို့လုံးတက်ရောက်ရန် ဖိတ်ကြားထားသဖြင့် ပွဲလမ်းတစ်ခုပမာ ခြံခိုခြံခိုသဲ စည်ကားနေပေတော့သည်။

ခြံဝင်းအတွင်း၌ ရောင်စုံမီးများ ထွန်းညှိထားလေသည်။

စားပွဲပေါင်းတစ်ရာကျော် ခင်းကျင်းထားပြီး စားသောက်

❖ ဘုန်းကြွယ်

ဖွယ်ရာများ၊ အရက်များ အဆင်သင့်ပြင်ထားသည်။

အပြာရောင်ဝတ်စုံ ဆင်တူဝတ်ထားကြသည့် လူလင်များ သည် ဧည့်သည်များအား လိုလေသေးမရှိ ပြုစုဧည့်ခံရန် အသင့်ရှိ နေကြလေသည်။

ယနေ့ည ကြွရောက်လာသည့် ဧည့်ပရိတ်သတ်အပေါင်း သည် သိုင်းသမားကြီးကျင်းကျန်ချူး၏ မိတ်ဆွေကို အတူးတလည် စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

သိုင်းသမားကြီးကျင်းကျန်ချူး၏ မိတ်ဆွေမှာ အခြားသူ တော့ မဟုတ်ပါ။

သိုင်းသမားကြီးကျင်းကျန်ချူးကဲ့သို့ သိုင်းလောကတွင် လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားနေသည့် စာပေသမား ယန်စုကျင်း ဖြစ်လေသည်။

စာပေသမားယန်စုကျင်းသည် သားဖြစ်သူ ယန်ဝူးနှင့်အတူ မြစ်ဝါမြစ်တစ်ဘက်ကမ်းမှ အပြန်ခရီးတွင် ကျင်းကျန်ချူးထံသို့ ဝင် ရောက်လည်ပတ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စာပေသမားယန်စုကျင်း၏သား ယန်ဝူးသည် သိုင်းလော ကတွင် အလားအလာရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်အဖြစ် ထင်ရှား သောပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ချီးကျူးမှုခံနေရသူ ဖြစ်ပေသည်။

စာပေသမားယန်စုကျင်းနှင့်သား ဓားကွေးယန်ဝူးတို့ ရောက်ရှိလာကြသဖြင့် ဧည့်ပရိတ်သတ်များ စိတ်ဝင်စားကြသကဲ့သို့ သိုင်းသမားကြီးကျင်းကျန်ချူးမှာလည်း များစွာဝမ်းသာဂုဏ်ယူနေမိ

❖ မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၉

လေတော့သည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွားသည်နှင့်အမျှ ဧည့်ပရိတ် သတ်များ တဖွဲဖွဲရောက်လာကြရာ ခြံဝင်းအတွင်း၌ စည်ကားသိုက် ဖြိုက်လာလေသည်။

လစာရိက္ခာပေးကာ ငှားရမ်းထားသည့် တေးဂီတပညာရှင် များ၏ တေးဂီတသံများလည်း ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ခြံဝင်းအတွင်း၌ လှုပ်ရှား အသက်ဝင်လာလေသည်။

ငွေချည်ထိုးထားသည့် ငွေရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပနေ သော အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် သိုင်းသမားကြီးကျင်း ကျန်ချူးသည် စံအိမ်အတွင်းမှ ထွက်လာပြီး ဧည့်ပရိတ်များအား လိုက်လံ နှုတ်ဆက်လေသည်။

ကျင်းကျန်ချူးနှင့်အတူ အလွန်လှပသော မိန်းကလေး တစ် ယောက် လိုက်ပါလာလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ ကျင်းကျန်ချူး၏သမီး ကျင်းကျင်းဖြစ်ပေ သည်။

ကျင်းကျင်းသည် အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် ချောမောလှပ ပြီး ကျင်းကျန်ချူး၏သမီးဖြစ်နေခြင်းကြောင့် လူယန်မြို့တွင် အပေါ် လွင်ဆုံး မိန်းကလေးဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

သူမအား လိုချင်မက်မောသူများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပေတော့ သည်။

ကျင်းကျန်ချူးနှင့်ကျင်းကျင်းတို့သည် ဧည့်ပရိတ်သတ်များ

၁၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကို လိုက်လံနှုတ်ဆက်ရင်း လူဝကြီးတစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာပြိုပြိုရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်တို့ ထိုင်နေကြသည့် စားပွဲအနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကျင်းကျန်ချူးက...

“မိတ်ဆွေကျားချီလည်း ကြွလာတာကိုး၊ အားရပါးရ သုံးဆောင်ပါဗျာ၊ လိုအပ်တာရှိရင်လည်း ပြောပါနော်”

ဟု ဖော်ဖော်ရွေရွေ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

ကျားချီဆိုသော လူဝကြီးက တဟ်ဟ်ရယ်မောလိုက်ပြီး..

“အားလုံး ပြည့်စုံပါတယ်ဗျာ..ပြည့်စုံပါတယ်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

ကျင်းကျန်ချူးက...

“ကဲ...ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ ဟိုဘက်စားပွဲကိုသွားပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ..ကောင်းပါပြီ”

ကျင်းကျန်ချူးနှင့်သမီး ကျင်းကျင်းတို့ ထွက်သွားကြလေသည်။

ထိုအခါမှ ကျားချီက မျက်နှာပြိုပြိုလူငယ်ဘက် လှည့်ကာ..

“ကျားယု..မင်း ဘာအသုံးကျလဲ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ စားလိုက်အိပ်လိုက်နဲ့ အချိန်ဖြုန်းနေတာပဲ၊ မင်းကို လူဖျင်းလို့ တစ်မြို့လုံးက ပြောကုန်ကြပြီကွ”

ဟု တီးတိုးဆူပူ ကြိမ်းမောင်းလိုက်လေသည်

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၁

ထိုလူငယ်မှာ သူ၏သားဖြစ်လေသည်။

ကျားချီသည် လူယန်မြို့၌ လူချမ်းသာစာရင်းဝင်သည့် အပေါင်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။

သူ၏သား ကျားယုမှာ ဘာတစ်ခုမှ မယ်မယ်ရရ မလုပ်ဘဲ စားလိုက် အိပ်လိုက်ဖြင့် အချိန်ဖြုန်းနေသော လူပျင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ ဆူပူကြိမ်းမောင်းမှုကြောင့် ကျားယု မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့သွားပြီး..

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှာလဲ အဖေရ”

ဟု စောဒက တက်လိုက်လေသည်။

ကျားချီက...

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဟုတ်လား၊ ကျင်းကျင်းကိုရအောင် ကြိုးစားပါလို့ ငါ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ၊ မင်းသာ ကျင်းကျင်းကိုရရင် တစ်သက်လုံး ထိုင်စားလို့ရတယ်ကွ”

“ဟာ..ဒါတော့ အဖေပြောမှလား၊ ကျွန်တော်လည်း သိတာပေါ့၊ သူ့ကို ရဖို့မပြောနဲ့ သူ့အနားတောင် ကပ်ဖို့မလွယ်ဘူး၊ သူ့ဘေးမှာ ကိုယ်ရံတော်တွေ အချိန်တိုင်းရှိနေတာ”

သားဖြစ်သူစကားကြောင့် ကျားချီ မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး

“ဘာကွ၊ ကိုယ်ရံတော် ဟုတ်လား၊ နေစမ်းပါဦး၊ ကျင်းကျင်း အတွက် ဘယ်တုန်းကများ သက်တော်စောင့်ငှားထားလိုက်တာလဲ၊ ငါတောင် မသိလိုက်ရပါလား”

၁၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဒါကြောင့် အဖေတို့ခက်တယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောတာပေါ့၊
ကိုယ်ရံတော်ဆိုတာ သက်တော်စောင့်ကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ရဲ့
သူ့ရဲ့”

ဆက်ပြောရန်...ခက်သွားသလို စကားထစ်ထစ်ပေါ့ပေါ့ဖြစ်
သွား၏။

ကျားချီမှာ ငယ်ရာမှကြီးလာသူမို့ ကျားယု ဘာကိုဆိုလို
သည်ကို ချက်ချင်း ရိပ်မိလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါပြသွားပြီး...

“သူများတောင် ကြိုးစားနိုင်သေးတာပဲ၊ မင်း အသုံးမကျလို့
ပေါ့”

ဟုဖိ၍ မာန်မဲလိုက်ပြန်သည်။

ကျားယုက...

“သူက အရမ်းမျက်နှာများတာ၊ ကျွန်တော် လန့်တယ်၊ ဝေး
ဝေးကရှောင်ရမှာပဲ”

ဟု ပခုံးတွန့်ကာ ပြောလေသည်။

ကျားချီက ဆက်ပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်း မပြုတော့ပါ။

မျက်နှာများသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား မည်သူ
က သဘောကျနိုင်ပါမည်နည်း။

ထိုအချိန်တွင်...

စာပေသမားယန်စုကျင်းတို့ သားအဖ စံအိမ်ထဲမှထွက်လာ
ပြီး ကြိုတင်သတ်မှတ်ထားသော သီးသန့်စားပွဲ၌ နေရာယူလိုက်ကြ

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၃

သည်။ ယခုမှ...

ဧည့်ခံပွဲသည် ပို၍အသက်ဝင်လာလေသည်။

ကျင်းကျန်ချူးကပင် ဦးဆောင်ကာ ဧည့်ပရိတ်သတ်များနှင့်
စာပေသမားယန်စုကျင်းအား မိတ်ဆက်ပေးသည်။

စာပေသမားယန်စုကျင်းသည် မြစ်ဝါမြစ် တစ်ဘက်ကမ်းသို့
သွားရောက်ခဲ့သည်မှာ သိုင်းသမားဆိုး ‘ဝေအိမ်’ ကိုဆုံးမရန်ဖြစ်
သည်။

‘ဝေအိမ်’သည် သွေးဓားဟု အမည်ရနေသည့် အနက်ရောင်
သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

လူသတ်...

ဓားပြတိုက်...

မကောင်းမှုမှန်သမျှ လက်မရှောင်ဘဲ ပြုလုပ်နေသူဖြစ်ရာ
အဖြူရောင်သိုင်းသမားများ လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ဘဲ ဆုံးမ
နှိမ်နင်းရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။

သို့သော်...

သွေးဓားဝေအိမ်၏ သိုင်းပညာမခေမာဖြင့် သွားရောက် နှိမ်
နင်းခဲ့သည့် သိုင်းသမား အတော်များများမှာ မပြန်လမ်းသို့ မြန်ရ
သည်။

၁၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ယခု...

စာပေသမားယန်စုကျင်းတို့ သားအဖက သွားပြီးဆုံးမ
တော့မှ သွေးဓားဝေအိမ် အဓိကဇာတ်သိမ်းသွားခဲ့သည်။

ဧည့်ခံပွဲသို့ တက်ရောက်လာသည့် ဧည့်ပရိတ်သတ်များ
သည် စာပေသမားယန်စုကျင်းတို့သားအဖနှင့် သွေးဓားဝေအိမ်တို့၏
တိုက်ပွဲအကြောင်းကို အလွန်စိတ်ဝင်စားနေကြပြီး ပြောပြရန်
တောင်းဆိုလာကြသည်။

ထို့ကြောင့်...

ကျင်းကျန်ချူးကိုယ်တိုင် မနေနိုင်တော့ဘဲ ပြောပြရန် စာ
ပေသမားယန်စုကျင်းအား မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ရသည်။

စာပေသမားယန်စုကျင်းလည်း မငြင်းသာတော့ဘဲ စွန့်စွန့်
စားစား ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပုံကို စိကာပတ်ကုံး ပြောပြရလေတော့သည်။

ဧည့်ပရိတ်သတ်များမှာ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြ
သည်။

ယနေ့ည...

ဧည့်ခံပွဲသည် အလွန်ထူးခြားသော ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပေ
တော့သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၅

ဧည့်ခံပွဲကျင်းပရာ ပန်းဥယျာဉ်ကြီးတစ်ဘက်တွင် တောင်
အတုနှင့်ရေကန်ငယ်တစ်ခု ရှိသည်။

ထိုရေကန်ငယ်လေးရှေ့တွင် လူငယ်တစ်ယောက် ရှိနေ
သည်။

လူငယ်သည် အစိမ်းရောင် ချည်ထည် အဝတ်အစား ဝတ်
ဆင်ထားပြီး ယောက်ျားပီသစွာ ခန့်ညားသည့်ရုပ်သွင်ရှိသည်။

ဧည့်ခံပွဲကျင်းပရာနေရာဘက်သို့ တစ်ချက်တစ်ချက် လှမ်း
ကြည့်ပြီး ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေပုံကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်အား စောင့်
မျှော်နေပုံရသည်။

ဧည့်ခံပွဲဘက်မှ စာပေသမားယန်စုကျင်း၏ စကားသံတစ်
ချက်လွင့်လာသည်။

ဧည့်ပရိတ်သတ်များ၏ ဟင်ခနဲ၊ ဟာခနဲ ရေရွတ်လိုက်
သောအသံများကိုလည်း ရံဖန်ရံခါ ကြားရသည်။

အားလုံးက စာပေသမားယန်စုကျင်းကို စိတ်ဝင်စားနေကြ
ပါသော်လည်း လူငယ်မှာ စိတ်ဝင်စားပုံ လုံးဝမရှိချေ။

“သူ ဘာဖြစ်လို့ မလာသေးတာပါလိမ့်”

လူငယ်သည် ထိုသို့ ထပ်တလဲလဲ ညည်းညူနေသည်
မဟုတ်ပါလား။

လူငယ်မှာ မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

မည်သူ့အား စောင့်မျှော်နေပါသနည်း။

၁၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ညဉ့်နက်ပြီ ဖြစ်သည်။

သိုင်းသမားကြီးကျင်းကျန်ချူး၏ခြံဝင်းအတွင်း၌ မီးရောင်များ ထိန်ထိန်ညှိုးနေသော်လည်း တေးဂီတသံ၊ ရယ်မောသံ၊ စကားပြောသံများ မကြားရတော့ပါ။

စုည့်ခံပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်ရာ ဧည့်ပရိတ်သတ်များ တဖွဲဖွဲ ပြန်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူငယ်သည် မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာရာမှ လမ်းကြားတစ်ခုအတွင်းသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်ပြီး ဆက်လျှောက်သွားသည်။

လမ်းကြားထဲ၌ လူရှင်းနေပါသည်။

လူငယ်မှာ တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာရင်း အဆောက်အအုံတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုအဆောက်အအုံကြီး၏ အဝင်တံခါးမကြီးအပေါ်ဘက်၌ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်၌...

“ရှေ့ဆောင်သိုင်းသင်တန်းကျောင်း”

ဟု ရေးသားထားပေသည်။

လူငယ်သည် ရှေ့ဆောင်သိုင်းသင်တန်းကျောင်းရှေ့တွင်

ခြေအစုံ ရပ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“အစ်ကိုလေး...လူကောက်”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၇

အမှောင်ထဲမှ ခေါ်သံထွက်ပေါ်လာ၏။

လူငယ် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကောင်လေးတစ်ဦး လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဟင်..မျက်မှေး၊ မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ညဉ့်နက်လှပြီ မအိပ်သေးဘူးလား”

ကောင်လေးက...

“အစ်ကိုလေးကော မအိပ်ဘဲ ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ”

ဟု ပြန်မေးလေသည်။

လူကောက်ဆိုသော လူငယ် ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ငါက မြို့ထဲ အလည်အပတ်ထွက်တာပေါ့ကွ”

“ဟုတ်ရဲ့လား အစ်ကိုလေးရာ၊ ကျင်းခြံဝင်းထဲကို သွားတာ မဟုတ်လား”

မျက်မှေး၏စကားကြောင့် လူကောက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

“ဟင်..မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ”

“သိတာပေါ့၊ အစ်ကိုလေး ဣန္ဒြေပျက်နေတာ ကြာပြီပဲ၊ ကျွန်တော်မပြောနဲ့ သင်တန်းသားတွေတောင် ဂိုဏ်းမကြာတယ်”

“ဟေ့”

လူကောက်၏မျက်နှာတွင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သည့် အသွင် ပေါ်ထွက်လာသည်။

၁၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ ငါက ဒီလောက်တောင် အမူအရာပျက်နေပြီလား၊ ဖေဖေကော ရိပ်မိနေပြီလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။ မျက်မှေးက...

“သခင်ကြီးလည်း ရိပ်မိနိုင်တယ်၊ အစ်ကိုလေး အသွားအလာ ဆင်ခြင်မှပေါ့၊ ကျင်းကျင်းဟာ ကောင်းတဲ့မိန်းကလေးမှ မဟုတ်တာ”

“ဘာကွ”

လူကောက်၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ဟိန်းထွက်လာလေသည်။

သူ၏မျက်နှာကြီး ချက်ချင်း ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သွားပြီး ချက်ချင်းပင် ထိုးကြိတ်တော့မည် ထင်ရလေသည်။

မျက်မှေး ကြောက်ရွံ့သွားသည်။

“ကျွန်းကျွန်တော်က စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ အစ်ကိုလေး”

“ဘာ စေတနာလဲ၊ ငါနားမလည်ဘူး၊ နောက်တစ်ခါ ကျင်းကျင်းကို မကောင်းဘူးလို့ ပြောရဲပြောကြည့် ငါ့အကြောင်း သိသွားမယ်”

လူကောက်က လက်သီးဆုပ်ကို ထောင်ပြကာ အော်ငေါက်လိုက်သဖြင့် မျက်မှေး ဇက်ပုသွားလေသည်။

လူကောက်က...

“သွား...ငါ့ရှေ့က ထွက်သွားစမ်းကွာ”

ဟု မောင်းထုတ်လိုက်လျှင် မျက်မှေး ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၉

ထွက်သွားလေသည်။

လူကောက် အတန်ကြာသည့်တိုင် ဒေါသမပြယ်နိုင်သေးပါ။

အတန်ကြာ ငူငူကြီး ရပ်နေပြီးမှ...

“ဒီနေ့ညဟာ တကယ့်ကို ရုပ်ဆိုးတဲ့ညပဲ၊ ဧည့်ခံပွဲကို သွားတာတောင် ချိန်းထားတဲ့နေရာမှာ ငါ့ကို လာမတွေ့ဘူး၊ ညီမလေး ကျင်းကျင်းက ငါနဲ့ချိန်းထားတာများ မေ့နေလို့လား”

ဟု မချစ်မရဲ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

တဖန် သိုင်းသင်တန်းကျောင်းရှေ့ ကျောက်လှေကားထစ်များပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

သူ၏ပုံသဏ္ဌာန်မှာ အလွန်စိတ်ပျက်နေသူ တစ်ယောက်အသွင် အထင်းသားပေါ်လွင်နေသည်။

လူကောက်သည် ကောင်းကင်ပေါ်မှ လဝန်းကို မေးကြည့်လိုက်၏။

ကြယ်ကလေးများ ဝန်းရံလျှက် ပိုင်းစက်ကြည်လင်နေသောလမှာ ညကို လှပနေစေသည်။

လဝန်းတွင် ကျင်းကျင်း၏လှပသော မျက်နှာလေး ထင်ဟပ်ပေါ်လွင်လာသည်။

လူကောက်သည် လဝန်း သို့မဟုတ် ကျင်းကျင်း၏မျက်နှာလေးကိုငေးမောကြည့်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို မေ့လျော့သွား၏။

ရှေးရေစက်

ပန်းခူးတောင်...။

ပန်းခူးတောင်သည် အလွန်သာယာသော တောင်တစ်လုံး ဖြစ်သည်။

မိုးဦးကာလ မိုးတစ်ပြိုက်နှစ်ပြိုက် ရွာသွန်းပြီးလျှင် ပန်းခူး တောင်၌ သဘာဝအလျောက် အလေ့ကျပေါက်သော ပန်းပွင့်များ သည် အစွမ်းကုန်လှပ ဖူးပွင့်လာတတ်ပေသည်။

ထိုအခါ...

လှယန်မြို့မှ လူငယ်လူရွယ်များသည် သွားရောက်လည် ပတ်ပြီး မိန်းကလေးများကလည်း အုပ်စုဖွဲ့ကာ ပန်းခူးထွက်လေ့ရှိ ကြပေသည်။

လူငယ်လူရွယ်များအတွက် ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသော ပန်း ခူးပွဲတော်သည် ရာသီအလိုက် ပြုလုပ်ကျင်းပသော ပွဲတော်တစ်ခု တွင် ပါဝင်လာခဲ့ပေတော့သည်။

လှကောက်သည် မျက်မှေးကို အဖော်ပြုကာ ပန်းခူးတောင် သို့အလည်အပတ် ထွက်လာခဲ့သည်။

လူငယ်သဘာဝ ပျော်စရာကောင်းသည့် ပွဲတော်ကို လက် လွှတ်မခံနိုင်ကြသည့်နည်းတူ လှကောက်လည်း ဆင်နွှဲရန် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

လှကောက်သည် ရှေ့ဆောင်သိုင်းသင်တန်းကျောင်းပိုင်ရှင် လုဝင်းရီ၏တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်ပေသည်။

မိတဆိုးသားဖြစ်သူ လှကောက်ကို လုဝင်းရီက အလိုလိုက် ထားသော်လည်း လှကောက်မှာ ပျက်စီးမသွားခဲ့ပါ။

ဖခင်ဖြစ်သူထံမှ သိုင်းပညာရပ်များကို ဆည်းပူးလေ့လာပြီး နောင်တစ်ချိန်တွင် သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားသောသိုင်းသမားကြီး တစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေသူဖြစ်ပေသည်။

ရိုးသားခြင်း၊ လိမ္မာယဉ်ကျေးခြင်းများကြောင့် တစ်မြို့လုံး ၏ချီးကျူးခြင်းခံရသူလည်း ဖြစ်သည်။

လှကောက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာတစ်ခုသာ ရှိပေ သည်။

ထိုအချက်မှာ လှကောက်တို့ သားအဖသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝ ဝခြင်းမရှိဘဲ သာမန်အဆင့်အတန်းမျှသာရှိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

လုကောကံ၏ဖခင် 'လုဝင်းရီ'သည် အဖြူရောင်သိုင်းသမားကြီးပီပီ မိမိတတ်ကျွမ်းထားသော ပညာရပ်များ လူငယ်လူရွယ်များအား ဖြန့်ဖြူးပို့ချရင်း ရိုးသားအေးချမ်းသောဘဝကို ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်သူဖြစ်သည်။

လုယန်မြို့တွင် ထင်ရှားသော သိုင်းသမားကြီးများရှိသည့် အနက် ကျင်းကျန်ချူးမှာ အကျော်ကြားဆုံးဖြစ်ပြီး ကျန်သိုင်းသမားကြီးများမှာ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နေကြသည်ဖြစ်ရာ ကျင်းကျန်ချူးကို မမီဟုဆိုကာ ဆိုနိုင်ပေသည်။

လုကောကံသည် ဖခင်ထံ ခွင့်တောင်းကာ မျက်မှေးနှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့ရာ ပန်းခူးတောင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

နေခြည်ဖြာကျနေသဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ကြည်လင်သာယာနေ၏။

ယမန်နေ့က မိုးတစ်ပြိုက် နှစ်ပြိုက်ရွာထားသဖြင့် ပန်းခူးတောင်တစ်ခုလုံးတွင် ဝေဝေဆာဆာ ဖူးပွင့်နေသော ရောင်စုံပန်းများ ပိတ်ဖုံးနေသည်။

လုကောကံသည် တောင်ထိပ်ပေါ်မှနေ၍ ရှုမျှော်ခင်းများကိုငေးမောကြည့်ရင်း...

“ငါတို့ရဲ့ မွေးရပ်မြေဟာ အတော်ကို သာယာတာပဲ”

ဟု ချီးမွန်းခန်းဖွင့်လိုက်လေသည်။

မျက်မှေးက...

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုလေးလည်း အဖော်လိုနေပြီ”

“ဟေ”

မျက်မှေးစကားကြောင့် လုကောကံ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။

မျက်မှေးက...

“သာယာတဲ့ ရှုမျှော်ခင်းတွေ ကြည့်ဖို့ဆိုတာ အဖော်လိုတာပေါ့ အစ်ကိုလေးရာ၊ ဟိုမှာကြည့်ပါလား”

ပြောပြောဆိုဆို ပန်းခူးတောင်ပေါ်သို့ ရောက်လာကြသူများကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

လူငယ်လူရွယ်များ၊ မိန်းမပျိုလေးများသည် တောင်ပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေကြပြီး နှစ်သက်ရာ ပန်းအသီးသီးကို လိုက်လံရှူးယူနေကြလေသည်။

များသောအားဖြင့် ချစ်သူမောင်နှံများ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေကြသည့် အချိန်အခါဖြစ်ပေသည်။

တွတ်ထိုးပြောဆိုသံ၊ ရယ်မောသံများ ညံ့နေ၏။

လုကောကံမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ မျက်မှေးဆိုလိုသည့် သဘောအဓိပ္ပါယ်ကို နားလည်လိုက်၏။

မျက်နှာကြီး နီမြန်းသွားကာ...

“ဟာ...ဒီကောင်”

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

မျက်မှေးက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်...

“တကယ်ပြောတာ အစ်ကိုလေးရဲ့၊ တစ်နေ့ကတော့

၂၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သခင်ကြီးက အစ်ကိုလေးကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ အရွယ်ရောက်လာပြီလို့ ရေရွတ်နေတာ ကျွန်တော် ကြားမိသေးတယ်”

“တော်စမ်းပါကွာ”

လုကောကံအနေနှင့် ဖခင်နှင့်အတူ တစ်သက်လုံး မခွဲမခွာ နေထိုင်သွားလိုပေသည်။

အရွယ်ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည့်တိုင် ဘဝကြင်ဖော်ရှာဖို့ စိတ်မကူးသေးပါ။

“ဒါတွေ ငါ့စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကဲ လာ ပြန်ကြစို့”

လုကောကံက ပြောပြောဆိုဆို လှည့်ထွက်သွားရာ မျက်မှေးက...

“အစ်ကိုလေး...နေပါဦး၊ အခုမှ ရောက်ရုံရှိသေးတယ်၊ ပြန်တော့မလို့လား၊ တော်ကြာ အစ်ကိုလေးရဲ့ဖူးစာဖက်နဲ့တွေ့ချင်တွေ့ရမှာ”

“စကားမရှည်နဲ့ ပြန်မယ်”

လုကောကံက ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားသဖြင့် မျက်မှေးလည်း မတတ်သာတော့ဘဲ လိုက်သွားရလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တောင်အောက်သို့ ပြန်ဆင်းလာကြရင်း တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင်...

“အမယ်လေး”

လမ်းဘေးတစ်နေရာမှ စူးရှသော အော်ဟစ်သံများထွက်ပေါ်လာသည်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရ၏။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖

၂၅

လုကောကံ ခြေလှမ်းတုန်ခနဲ ရပ်သွားပြီး..

“ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူးကွ”

နောက်မှလိုက်လာသည့် မျက်မှေးကို လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

မျက်မှေးက...

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အော်ဟစ်သံပဲ၊ ဒုက္ခရောက်နေလို့ပဲဖြစ်ရမယ်”

“ဟ..ဒါတော့ မင်းပြောမှလားကွ”

“မသိဘူးလေ၊ အစ်ကိုလေးကပဲ ဘာဖြစ်နေသလဲ မသိဘူးလို့ ပြောတာကိုး”

“ဟာ ဒီကောင် စကားရှည်လိုက်တာ”

ထိုအချိန်တွင်...

“ကယ်တော်မူကြပါရှင်”

“မြန်မြန်လာကြပါရှင်”

မိန်းကလေးအချို့၏ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်းသံများ ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

လုကောကံ မနေသာတော့ဘဲ...

“မျက်မှေး...လိုက်နဲ့”

ဟုခေါ်ပြီး တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေသည်။

“အစ်ကိုလေး...ကျွန်တော့်ကို စောင့်ပါဦး”

မျက်မှေးမှာ အိမ်ဖော်ကောင်လေးသာ ဖြစ်ရကား သိုင်

၂၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပညာစာတ်မြောက်ခြင်း မရှိချေ။

လူကောက်ကိုမိအောင် မနည်းကြီး ပြေးလိုက်သွားရလေသည်။

သစ်ပင်ချုံနွယ်များကြားမှဖြတ်ကာ ပြေးသွားရာ မကြာပါချေ။

တောင်စောင်းတစ်နေရာသို့ ရောက်သွားလေသည်။

တောင်စောင်းတွင် လူအတော်များများ စုရုံးရောက်ရှိနေကြပါ၏။

မိန်းကလေးများ၏အသံကြောင့် အခြားသောလူငယ်လူရွယ်များလည်း လူကောက်တို့နည်းတူ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“ကယ်တော်မူကြပါရှင်”

“လုပ်ကြပါဦး”

မိန်းကလေးအချို့သည် အရူးမီးစိုင်းသလိုဖြစ်ကာ အော်ဟစ်ဆဲပင်။

လူကောက်နှင့်မျက်မှေးတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသောအခါ အလွန်စိုးရွံ့ ထိတ်လန့်စရာကောင်းသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

အလွန်ကြီးမားသော စပါးအုံးမြွေကြီးတစ်ကောင်သည် ခရမ်းရောင်ဝတ်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၂၇

မိန်းကလေးများ၏ အော်ဟစ်သံ၊ လူအများ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာသံကြောင့် မြွေကြီးပါးပြင်းထောင်ကာ တရှူးရှူးမြည်သံပေးနေသည်။

လူငယ်လူရွယ်များသည် တုတ်များ၊ ခဲများကိုင်ကာ...

“ဟေး...ဟေး”

“လွှတ်လိုက်စမ်း”

“ရှူး...ရှူး...ထွက်သွား”

စသည်ဖြင့် အော်ဟစ်မောင်းထုတ်နေကြ၏။

သိုသော်...

မြွေကြီးမှာ ထွက်မသွားဘဲ ပြန်လည်ရန်မူရန် ပါးပြင်းတာထောင်ထောင်ဖြစ်နေ၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က...

“သခင်မလေး ပန်းခူးနေတုန်း ချုံပုတ်ထဲက မြွေကြီးထွက်လာပြီး ရစ်ပတ်ထားလိုက်တာပါရှင်၊ ကယ်ကြပါဦး”

ဟု တတွတ်တွတ်ပြောရင်း အကူအညီတောင်းနေ၏။

မြွေကြီးရစ်ပတ်ထားသော မိန်းကလေးနှင့်အဖော်လိုက်လာသူဖြစ်ပုံရလေသည်။

လူငယ်လူရွယ်များသည် ခြောက်လှန့်မောင်းထုတ်နေကြပါသော်လည်း မြွေကြီးကို ကြောက်လန့်ကာ မည်သူမျှ ရှေ့မတိုးဝံ့ဘဲဖြစ်နေကြသည်။

မြွေကြီး၏ ရစ်ပတ်မှုကြောင့် ခရမ်းရောင်မိန်းကလေးအ

၂၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တွက် ကြာလေ အခြေမလှလေဖြစ်မည်ကို လူကောက် နှိပ်မိလိုက်၏။

ထို့ကြောင့်...

“ဘေးဖယ်ကြပါ”

ဟုအော်ပြောကာ ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုလေး”

မျက်မှေးက အလန့်တကြား တားဆီးလိုက်သော်လည်း မရ

တော့ချေ။

လူငယ်လူရွယ်များ၊ မိန်းကလေးများက ချက်ချင်းဘေးသို့

ရှံသွားကြ၏။

“မိန့်ဆွေ...ရှေ့မတိုးနဲ့ အန္တရာယ်ရှိတယ်”

“မြန်မြန် နောက်ဆုတ်လိုက်”

“ဟာ...ဒီလူ အချောင်သေချင်ပြီ ထင်တယ်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ဟစ်ပြောသံများထွက်ပေါ်

လာလေသည်။

လူကောက် ဂရုမစိုက်ချေ။

မြွေကြီးအနီးသို့ လျှပ်တပြက် ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။

“ရှါး”

မြွေကြီးသည် လူကောက်အား လှမ်းပေါက်လိုက်၏။

“အမယ်လေး အစ်ကိုလေး သေပါပြီဗျ”

မျက်မှေးမှာ ဇယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ကာ မြေပေါ်သို့

ဖင်ထိုင်ကျသွားလေသည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖

၂၉

သို့သော်...

လူကောက်သည် လှစ်ခနဲဘေးသို့ ခုန်ရှောင်လိုက်ပြီး မြွေ
ကြီး၏ဦးခေါင်းကို ကောက်ယူလာသည့် တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ရိုက်
ချလိုက်သေလည်။

ရိုက်ချက် အလွန်ပြင်းထန်ရကား လူကောက် လက်ဖဝါးပင်
ကွဲအက်သွားမတတ် နာကျင်သွားရလေသည်။

“ဖျောင်း”

ဝါးလုံးများ ကွဲအက်ကြွေသွားသကဲ့သို့ အသံတစ်ချက်
ထွက်ပေါ်လာပြီး မြွေကြီး ထွန်ထွန်လူးသွားလေသည်။

လူကောက်သည် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ခရမ်း
ရောင်မိန်းကလေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

အပြေးတစ်ဝိုင်း နောက်ဆုတ်လာခဲ့လေသည်။

လူကောက်၏ လျင်မြန်မှုကြောင့် မိန်းကလေး အသက်ချမ်း
သာရာရသွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

မြွေကြီး တွန့်လိန်နေပြီး ကိုယ်လုံးကြီးနှင့် သစ်ပင်ချုံနွယ်
များအား ရိုက်မိသောအသံများမှာ တုန်ခန်သံမြည်ကာ ထွက်ပေါ်
လာ၏။

လူငယ်များ၊ မိန်းကလေးများ ချက်ချင်းပင် နောက်ဆုတ်
ပြေးကြလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

၃၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လုကောက်သည် ဒုက္ခရောက်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ညဉ့်နက်ပြီ ဖြစ်သည်။

အေးစိမ့်သောလေများ တဟူးဟူးမြည်ကာ တိုက်ခတ်လာသည်။

လုကောက်သည် လှေကားထစ်ပေါ်၌ထိုင်ကာ ကောင်းကင်မှ လဝန်းကို ငေးကြည့်နေမိဆဲ။

ပန်းခူးတောင်ပေါ်တွင် သူစွန့်စားကယ်တင်ခဲ့သော မိန်းကလေးမှာ ကျင်းကျန်ချူး၏သမီး ကျင်းကျင်းဖြစ်လေသည်။

ကျင်းကျင်းသည် သူမ၏အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သည့်လုကောက်ကို အလွန်ပင် ကျေးဇူးတင်သွား၏။

လုကောက်မှာလည်း ချောမောလှပလွန်းသော ကျင်းကျင်းကို ချက်ချင်းပင် စွဲလန်းသွားလေသည်။

ပန်းခူးတောင်ဖြစ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး နှစ်ယောက်သားရင်းနှီးသွားကြပြီး များမကြာမီ လုကောက်က ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့ရာ ကျင်းကျင်းက ကြည်ဖြူသဖြင့် ချစ်သူဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

သို့သော်...

လုကောက် သက်ပြင်းချလိုက်မိလေသည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၃၁

ကျင်းကျင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မျက်နှာများသည်ဆိုသော သတင်းများကို နားနှင့်မဆန့်အောင် ကြားနေရသည် မဟုတ်ပါလား။ လုကောက် မည်မျှကြာအောင် တွေးတောစဉ်းစားမိမှန်းမသိ။

“သား”

အနောက်ဘက်မှ ခေါ်သံထွက်ပေါ်လာမှ သတိဝင်လာသည်။

ကပ္ပာကယာ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဖခင်ဖြစ်သူ ထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

“ဟင်..ဖေဖေ မအိပ်သေးဘူးလား”

ဖခင်ဖြစ်သူ လုဝင်းရီသည် ညဉ့်သန်းခေါင်အချိန်အထိ မအိပ်သေးဘဲ ရှိနေသဖြင့် လုကောက် အံ့သြသွားရသည်။

လုဝင်းရီ ပြုံးလိုက်သည်။

“သားကို စောင့်နေတာ”

“ဪ...ဖေဖေရယ်”

လုဝင်းရီက...

“ဖေဖေလည်း ပြောမယ် ပြောမယ်နဲ့ မပြောဖြစ်ဘူး၊ အခုမှ

ပဲ သားနဲ့အေးအေးဆေးဆေး...စကားပြောရတော့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို လုကောက်၏နံဘေး၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။

လုကောက် ရင်ထိတ်သွားသည်။

ထိုင်ရမလို ထရမလိုဖြစ်သွားပြီး မထဘဲ ဆက်၍ထိုင်နေ

၃၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လိုက်လေသည်။

လှဝင်းရီက...

“ဒီည လပြည့်ညပဲ၊ အတော့်ကို သာယာတယ်ကွ”

ဟု ပြောလေသည်။

ဖခင်၏မျက်နှာကို မကြည့်ဝံ့တော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်

သည်။

လှဝင်းရီက ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်ပြီးမှ...

“အခုတလော သားအတော့်ကို ခြေလှမ်းပျက်နေတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

လှကောက် ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

လှဝင်းရီက...

“သားအကြောင်းကို ဖေဖေ သိပြီးပြီဆိုရင် သား အံ့ည

မလား”

လှကောက် မတတ်သာတော့ပါ။

“ဖေဖေ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ သိသွားမယ်ဆိုတာ သား

နားလည်ထားပါတယ် ဖေဖေ”

“ဒါပေါ့ ဖေဖေက သားကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေတာပဲ

မဟုတ်လား၊ လူငယ်သဘာဝ ချစ်ကြကြိုက်ကြတာကို ဖေဖေ ဘာမှ

မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သားက တကယ်မြတ်နိုးတယ်၊ ဘဝကြင်

ဖော်အဖြစ် လက်တွဲမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်ဆိုရင် ဖေဖေကို ဖွင့်

ပြောသင့်တယ်၊ ဒါမှ မိသားဖသားပီပီ တောင်းရမ်းဖို့ ဖေဖေစိစဉ်နိုင်

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖

မယ် မဟုတ်လား”

အဆုံးစွန် လိုက်လျောထားသည့်စကား ဖြစ်လေသည်။

မိဘမေတ္တာပေါ်လွင်နေလေသည်။

လှကောက်အတွက် အားတက်စရာ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် လှကောက်က...

“ညီ..ညီမလေး ကျင်းကျင်းက..”

“သူက ဘာပြောသလဲ သား”

“ဟို..ဟို”

လှကောက် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေ၏။

လှဝင်းရီ ပြုံးလိုက်ပြီး..

“ဖေဖေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမှပေါ့ သားရဲ့”

ဟု လမ်းဖွင့်ပေးလေသည်။

လှကောက် တံတွေးမျိုချပြီးမှ...

“ညီမလေးကျင်းကျင်းက သူ အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူး၊

ချစ်သူဘဝနဲ့ပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သေးတယ်၊ လူကြီးတွေ

ကိုဖွင့်မပြောပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ထားလို့ပါ ဖေဖေ”

သူ အမှန်အတိုင်း ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

လှဝင်းရီက...

“ဖေဖေ နားလည်ပြီ၊ ဖေဖေပြောမယ်၊ သေသေချာချာ

နားထောင်ပါ သား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“သားချစ်သူဟာ အင်မတန် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတစ်ယောက်ရဲ့သမီးဆိုတာ သားသိပါတယ်နော်”

လုကောကံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ သားသိပါတယ် ဖေဖေ”

“သူတို့ရဲ့အခြေအနေနဲ့ ဖေဖေတို့ အခြေအနေ မိုးနဲ့မြေလို ကွာခြားတယ်ဆိုတာကော”

“သား...သား သိပါတယ် ဖေဖေ”

“ကောင်းပြီ ဖေဖေပြောချင်တာက သူတို့ဟာ ဂုဏ်ပကာ သနကို အလွန်မက်မောစုံမင်ကြတယ်၊ ကျင်းကျင်းက ကတိတည်ပါ့မလား၊ သူ့အဖေကကော သဘောတူပါ့မလား၊ ဒါဟာ စဉ်းစားရမလှဲကိစ္စပဲ”

လုကောကံ ငြိမ်ကျသွားပြန်သည်။

ကျင်းကျင်းတို့သားအဖ ဂုဏ်မက်သည်ကို မသိမဟုတ်သိထားပါသည်။

သာမန်အခြေအနေမျှသာရှိသော သူ့အား သားမက်တော်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်သည့်ကိစ္စတစ်ခုပင်။

ကျင်းကျင်း၏နံဘေးတွင် သူဌေးသားများ၊ မြို့စား၊ နယ်စားများ၏သားများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

မိမိထက် အဆပေါင်းများစွာ သာသူကို ကြိုက်သလိုခေါင်းခေါက်ရွေးနိုင်သည့် အခြေအနေကို ဝိုင်းဆိုင်ထားသည် ကျင်းကျင်းနှင့် နီးစပ်ရန်ကား မစဉ်းစားဝံ့စရာဖြစ်လေသည်။

လုဝင်းရီက...

“ကျင်းကျင်းချူးအကြောင်းကို ဖေဖေ သိပါတယ်သား၊ သူက ဘယ်နည်းနဲ့မှ သဘောကျမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကို ကျင်းကျင်းက ရိပ်မိလို့ သားကို ပိတ်ထားတာပဲ”

သူက လုကောကံကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျင်းကျင်းအကြောင်းကိုကော သားဘယ်လောက်သိလို့လဲ”

ဟု မေးလေသည်။

လုကောကံရင်ထဲ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသည်။

“ကျင်းကျင်းဟာ သဘောကောင်းပြီး ဖော်ရွေတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ ဖေဖေ၊ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံတတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မလိုတဲ့သူတွေက မျက်နှာများတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ စကားအတင်းဆိုကြတာပါ”

ကျင်းကျင်းဘက်က ကာကွယ်ပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

လုဝင်းရီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျင်းကျင်းဟာ သားကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ကဲ ညဉ့်နက်ပြီ၊ နောက်မှ ဒီကိစ္စ ဆက်ပြီးတိုင်ပင်ကြတာပေါ့၊ အခုတော့ အနားယူလိုက်ဦး၊ ဟုတ်ပြီလား”

စကားဆုံးလျှင် နှစ်သိမ့်သည့်သဘောဖြင့် လုကောကံ၏ ပခုံးကိုပုတ်လိုက်လေသည်။

လုကောကံ၏ရင်ထဲတွင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဖြစ်သွားသည့်

၃၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လောကပေါ်တွင် သူ၏ဖခင်လောက် သူ့အပေါ် နားလည်
နိုင်မည့်သူ မရှိတော့ဟု ခံစားလိုက်ရ၏။

“ကဲ...သွား...သွား”

လှဝင်းရီက ပြောလိုက်လျှင် လူကောက်လည်း ထိုင်ရာမှ
ထကာ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့သည်။

သူ၏ဖခင်သည် ကျင်းကျင်းနှင့် ပတ်သက်၍မည်သို့ပင်
သဘောထားသည်ဖြစ်စေ၊ နောက်ဆုံးတွင် သူ၏ဆန္ဒကိုလိုက်
လျောဖြည့်ဆည်းပေးလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိသဖြင့် လူကောက်၏
ရင်ထဲ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေလေတော့သည်။

ရတနာကုန်သည်

လပြည့်ည ဖြစ်သည်။

ဝိုင်းစက်ကြည်လင်သော လစန္ဒာသည် ကောင်းကင်ပေါ်၌
တွဲလွဲဆွဲထားသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

ကြယ်ပွင့်ကလေးများ ဝင်းလက်တောက်ပနေသည်မှာ
လည်း အနက်ရောင်ကတ္တီပါစပေါ်၌ စိန်ပွင့်ကလေးများ ပက်ကြံ
ထားသည်နှင့် အလားသဏ္ဌာန်တူလှ၏။

လဝန်းစန္ဒာနှင့် ကြယ်ကလေးများသည် ည၏အဖိုးတန်
ရတနာများ ဖြစ်ပေသည်။

ကြယ်ရောင်လရောင်အောက်တွင် ရတနာဂေဟာသည်
မီးရောင်များဖြင့် ထိန်ထိန်သီးနေလေသည်။

၃၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရတနာဂေဟာ...။

ရတနာဂေဟာသည် မီးရောင်များဖြင့် ထိန်ထိန်ညီးနေ၏။

အပြာရောင်ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အစောင့်
သုံးယောက်သည် ဂေဟာတံခါးမကြီးရှေ့၌ ခြင်္သေ့ကြီးများသဖွယ်
ရဲရဲတည်ကြည်သောအသွင်ဖြင့် စောင့်ကြပ်နေကြ၏။

အခိုင်အခံ့ ပိတ်ထားသည့် တံခါးမကြီး အပြင်ဘက်၌ စောင့်
ကြပ်နေသည့် အစောင့်သုံးယောက်၏သွင်ပြင်မှာ ခြင်္သေ့ကြီးများနှင့်
တူလျှင် ဂေဟာအတွင်းမှ အစောင့်ငါးယောက်အသွင်မှာ ကိုးတောင်
ကျားကြီးများနှင့်တူသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

တံခါးအပြင်ဘက်၌ သုံးယောက် အတွင်းဘက်၌ငါးယောက်
တို့အပြင် စကြိုလမ်းတွင် အစောင့်ဆယ့်နှစ်ယောက်။

မည်သူ့မဆို 'ရတနာဂေဟာ'အတွင်းသို့ ဝင်မည်ဆိုလျှင်
အစဉ်မပြတ် သတိရှိနေသည့် အစောင့်သိုင်းသမားနှစ်ဆယ်အား
ဖြတ်ကျော်သွားရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုမျှမကသေး။

'ရတနာဂေဟာ'ပိုင်ရှင် ဝမ်းလင်ဖုံး၏အခန်းရှေ့မှ အစောင့်
နှစ်ယောက်ကိုလည်း ဖြတ်ကျော်ရဦးမည် ဖြစ်သည်။

'ရတနာဂေဟာ'အကြောင်း အတွင်းကျကျ သိထားသူများ
မှအပ ဂေဟာပိုင်ရှင် ဝမ်းလင်ဖုံး၏ အခန်းရှေ့မှ အစောင့်နှစ်ယောက်
သည် အခြားအစောင့်နှစ်ဆယ်ထက် သိုင်းပညာအဆင့် ပိုမြင့်ပြီး
ပို၍ကြောက်စရာကောင်းသူများဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ကြလိမ့်မည်

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၃၉

မဟုတ်ချေ။

ထို့အပြင်...

ဆရာတကျိုးသည် ဓားညီနောင်ထက် ပို၍ထက်မြက်သူ
ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။

ရွှေဓားနှင့်ငွေဓားဆိုသည့် သိုင်းသမားညီအစ်ကိုနှစ်
ယောက်မှာ 'ရတနာဂေဟာ'ပိုင်ရှင် ဝမ်းလင်ဖုံး၏ အခန်းရှေ့တွင်
စောင့်ကြပ်ရန် တာဝန်ယူထားရသည့် အစောင့်နှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဆရာတကျိုးမှာ ဂေဟာပိုင်ရှင် ဝမ်းလင်ဖုံး၏လူယု၊ ညာ
လက်ရုံး သို့မဟုတ် အိမ်ထိန်းကြီးဖြစ်ပေသည်။

ယခု...

ဆရာတကျိုးသည် ရတနာဂေဟာအတွင်း၌ လှည့်လည်စစ်
ဆေးလျက်ရှိသည်။

၄၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ညဉ့်သန်းခေါင်အချိန်...

ဆရာတကျိုးသည် ညဉ့်သန်းခေါင်အချိန်ရောက်လျှင် ရတနာဂေဟာ၏ အခြေအနေကို လိုက်လံစစ်ဆေးလေ့ရှိသည်။

ထိုသို့ ညရေးညတာ ဂရုစိုက်ရသည်မှာ ဂေဟာရှင် ဝမ်းလင်ဖုံး၏ အဖိုးတန်ရတနာများကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဝမ်းလင်ဖုံးသည် တိုင်းပြည်နှင့်အဝှမ်း ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် ရတနာကုန်သည်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ရတနာဂေဟာတွင် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အဖိုးတန်ရတနာများ စုဝေးနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းလင်ဖုံးသည် ညဉ့်သန်းခေါင်အချိန်၌ သူပိုင်ဆိုင်သော အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာများကို ထုတ်ယူကာ အရသာခံပြီး ကြည့်တတ်သောအကျင့်ရှိသည်။

လုံခြုံစွာ သိမ်းဆည်းထားသော အဖိုးတန်ရတနာများကို သိမ်းဆည်းသိမ်းဆည်းရာမှ ထုတ်ယူကာ ကြည့်ရှုနေသော အချိန်ကာလသည် အန္တရာယ်အများဆုံး အချိန်ဖြစ်သည်ဟု ဆရာတကျိုးယူဆထား၏။

ထို့ကြောင့်...

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်၌ ဂရုစိုက်ပြီး စောင့်ကြပ်စစ်ဆေးရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းလင်ဖုံးက သူ၏ရတနာများကို အရသာခံကြည့်ရှု၍ ပြန်လည်သိမ်းဆည်းပြီးလျှင် အခန်းအပြင်သို့ထွက်ကာ ဆရာတကျိုး

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၄၁

အား ဂေဟာ၏ညရေးညတာ လုံခြုံရေးကိုမေးမြန်းတတ်သည်။

ဆရာတကျိုးက အခြေအနေ ရှင်းပြသည်ကို နားထောင်ပြီး ကျေနပ်သည်ဆိုပါမှ အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားတတ်သည်။

ထိုသို့ မေးမြန်းပြီး အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားချိန်မှ ရတနာဂေဟာ၏တစ်နေ့တာလုပ်ငန်းကိစ္စအဝဝ ပြီးဆုံးသွားသည်ဟုဆိုနိုင်သည်။

ထိန်ထိန်ညီးနေသော မီးရောင်များ မှိတ်သွားပြီး အစောင့်အကြပ်များမှအပ ကျန်ဂေဟာသူ ဂေဟာသားများအားလုံး အိပ်စက်အနားယူနိုင်ကြလေသည်။

ဤသည်မှာ ရတနာဂေဟာ၏ ဓလေ့ထုံးစံတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ယနေ့ည...

ဆရာတကျိုးသည် ဂေဟာအတွင်း လိုက်လံစစ်ဆေးရင်း ဝမ်းလင်ဖုံး၏အခန်းဝသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

၄၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဆရာတကျိုး...။

ဆရာတကျိုးသည် အသတ်ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီး စာပေသမား
တစ်ယောက်အသွင်ရှိသူ ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

သူသည် စိတ်ကူးယဉ်တတ်သော နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော
စာပေသမားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။

ကျားသစ်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ လျစ်မြန် ဖျတ်လတ်ပြီး လက်
တွေ့ကျကျ လုပ်ကိုင်တတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သိုင်းပညာ အလွန်တော်သည့်တိုင် သူ၏ပညာအဆင့် မည်
မျှရှိသည်ကို မှန်းဆ၍လည်း မရနိုင်အောင် သိုသိပ်စွာ နေထိုင်နိုင်
သူလည်း ဖြစ်သည်။

ဆရာတကျိုးသည် ဂေဟာတစ်ခုလုံးအား လှည့်ပတ်စစ်
ဆေးပြီး အားရကျေနပ်မှုရှိမှ ဂေဟာရှင်ဝမ်းလင်ဖုံး၏အခန်းရှေ့သို့
ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

အခန်းရှေ့၌ စောင့်ကြပ်နေသည့် ဓားညီနောင်မှာ ဆရာ
တကျိုးကိုမြင်လျှင် ချက်ချင်းပတ်ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုလိုက်ကြလေသည်။

ဆရာတကျိုးက...

“အခြေအနေ”

အပိုအလိုမရှိ ညစဉ်မေးနေကျအတိုင်း တုံးတိတ် မေးလိုက်
သည်။

ဓားညီနောင်ကလည်း...

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၄၃

“အားလုံး ကောင်းပါတယ်”

လိုရင်းကိုသာ ဖြေလိုက်လေသည်။

ဆရာတကျိုး ကျေနပ်သွားပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အခန်းတံခါးကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် သူရောက်လာသံ၊ မေးမြန်းသံ၊ ဓားညီနောင်
၏ဖြေကြားသံများကြားရလျှင် အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး ဝမ်းလင်ဖုံး
ထွက်လာစမြဲဖြစ်သည်။

ယခုမူ...

ဆရာတကျိုးသည် တင်းတင်းစေ့စေ့က ပိတ်ထားသည့် တံ
ခါးကို စိုက်ကြည့်ရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

ဝမ်းလင်ဖုံးသည် အလွန်စည်းကမ်းကြီးသူ၊ တိကျသူ၊ အချိန်
ကို လေးစားသူဖြစ်သည်။

သို့ပါသော်လည်း ဆရာတကျိုး ရောက်လာသည့်တိုင်
အဘယ်ကြောင့် ထွက်မလာသေးပါသနည်း။

ဆရာတကျိုးက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်ပြီး..

“အခြေအနေ”

ဟု ထပ်မေးလိုက်၏။

နှစ်ခါမေးလေ့မရှိသောကြောင့် ဓားညီနောင် ကြောင်အမ်း
အမ်းဖြစ်သွားကြ၏။

ဆရာတကျိုးအား နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်ကြပြီး..

“ကောင်း..”

၄၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူတို့ စကားမဆုံးသေးပါ။
 ဆရာတကျိုးသည် ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်ပြီး တံခါး
 ကို လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။
 ဂုန်းခနဲမြည်သံဖြင့် တံခါးပွင့်သွားသည်။
 ထိုအခါ ခါတိုင်းလို ဝမ်းလင်ဖုံး ထွက်မလာသည်မှာ အဘယ်
 ကြောင့်ဆိုသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၄၅

မီးအိမ်တစ်လုံး ထွန်းညှိထား၏။
 မီးအိမ်မှ ဖြာကျနေသော မီးရောင်ကြောင့် အခန်းတွင်း၌
 လင်းလင်းချင်းချင်း ရှိနေ၏။
 မီးရောင်အောက်ဝယ်...
 ဝမ်းလင်ဖုံးသည် ထိုင်နံ့ထိုင်ကာ စားပွဲပေါ်တွင် မှောက်
 လျက်အနေအထားဖြင့် ရှိနေ၏။
 သူ၏နောက်ကျော၌ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း စိုက်ဝင်နေ
 သည်။
 သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ စီးကျလာသောသွေးများသည် ကြမ်းပြင်
 ပေါ်၌ အိုင်ထွန်းနေ၏။
 စားပွဲပေါ်တွင် အလွန်လှပသော ယွန်းသေတ္တာငယ်လေး
 တစ်လုံး အဖုံးဖွင့်လျက်သား ရှိနေသည်။
 ထိုယွန်းသေတ္တာအတွင်း၌ သိုမှီးထားသည့် အဖိုးတန်
 ကျောက်မျက်ရတနာများ မရှိတော့ဘဲ ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေသည်။
 မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်ကြောင့် မင်တက်မိသွားသည်။
 ဆရာတကျိုး ချက်ချင်း သတိဝင်လာပြီး...
 “ဓားညီနောင် မင်းတို့ အထဲကို အမြန်ဆုံးဝင်လာပြီး တံခါး
 ကို ပြန်ပိတ်ထားလိုက်”
 ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။
 ဓားညီနောင်သည် အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြပြီဖြစ်
 သည်။

၄၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အခန်းတံခါးကိုလည်း အသေအချာ ပြန်ပိတ်ထားလိုက်ကြလေသည်။

အတွေ့အကြုံရင့်ပြီး အလွန်တည်ငြိမ်သူများဖြစ်သည့်တိုင် ယခုအချိန်တွင် မျက်နှာပျက်နေကြလေသည်။

ဝမ်းလင်ဖုံး၏ အခြေအနေကို ကြည့်ရုံဖြင့် သေဆုံးနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပေသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျောက်မျက်ရတနာများကို အရသာခံကြည့်နေသော ဝမ်းလင်ဖုံးအား နောက်ကျောဘက်မှ တိတ်တဆိတ်လုပ်ကြံပြီး ရတနာများ ယူသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည်။

လူသတ်တရားခံမှာ မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

ဆရာတကျိုးက ဓားညီနောင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

ဓားညီနောင် ပို၍ အမူအရာပျက်သွားလေသည်။

မလုံမလဲဖြစ်သွားခြင်းမျိုးကား မဟုတ်ပါ။

စိုးရွံ့ထိတ်လန့်သွားကြပုံမျိုးသာ ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းလင်ဖုံးနှင့် အနီးကပ်ဆုံး နေခဲ့ရသူဟူ၍ သူတို့နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။

သူတို့ညီအစ်ကိုနှင့် ဝမ်းလင်ဖုံးသည် တံခါးတစ်ချပ်သာ ခြားသည်မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းလင်ဖုံး အသတ်ခံလိုက်ရသဖြင့် သူတို့အား အရင်ဆုံး သံသယဝင်မိကြမည်သာဖြစ်သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၄၇

ဓားညီနောင် အမူအရာပျက်နေသည်မှာ ထိုသို့သံသယဝင်မည်ကို စိုးရွံ့ထိတ်လန့်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာတကျိုးသည် ဓားညီနောင်အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် သူတို့ညီနောင်သည် လူသတ်တရားခံမဟုတ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

“မင်းတို့ ဘာသံမှ မကြားလိုက်ရဘူးလား”

“မ...မကြားမိပါဘူး”

ဓားညီနောင် တုန်ပြန် အဖြေပေးလေသည်။

အမှန်လည်း သူတို့နှစ်ယောက် လက်ချက်မဟုတ်ပါ။

အကြောင်းမှာ သူတို့သည် ဝမ်းလင်ဖုံးအား လုပ်ကြံနိုင်သည့် အရည်အချင်းမရှိ၍ ဖြစ်ပေသည်။

ဝမ်းလင်ဖုံးသည် ဓားညီနောင်ထက်ကော ဆရာတကျိုးထက်ပါ သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်သော သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

ဆရာတကျိုးက ကြမ်းပြင်ပေါ် အိုင်ထွန်းနေသည့်သွေးများကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဂေဟာရှင်ကြီး လုပ်ကြံခံလိုက်ရတာ မကြာသေးပါဘူး။ လူသတ်သမားဟာ အခန်းထဲမှာပဲ ရှိနေဦးမယ်”

ဟု ခပ်လောလော ပြောလိုက်၏။

သူ၏စကားအဆုံးတွင် ဓားညီနောင်က ဓားကိုယ်စီထုတ်လိုက်ကြသည်။

၄၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အခန်းတွင်း၌ ရှင်းလင်းနေပါသည်။

အခန်းထောင့်တွင် ပိုးသားခန်းဆီးကာထားသည့် ဝမ်းလင်
ဖုံး၏ ခုတင်ရှိသည်။

ဆရာတကျိုးနှင့် ဓားညီနောင်တို့သည် သတိကြီးစွာထား
ရင်းပိုးသားခန်းဆီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားကြသည်။

ဆရာတကျိုးက အတွင်းအားကို စုစည်းကာ လက်ဝါးတစ်
ဘက်ကို ရင်ဝဉ် အကာအကွယ်ပြုထားလိုက်၏။

ကျန်လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ခန်းဆီးကို ဖယ်ရှားလိုက်၏။

ခန်းဆီးနောက်ကွယ်တွင် ဝမ်းလင်ဖုံး ခုတင်ရှိနေ၏။

သို့သော်...

မည်သူမည်ဝါမျှ ရှိမနေပါ။

ဝမ်းလင်ဖုံး၏ အခန်းသည် ရတနာများ သိမ်းဆည်းထား
ခြင်းကြောင့် ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက် တံခါးတစ်ချပ်သာ ရှိပြီး ပြတင်း
ပေါက်ပင်မထားဘဲ အုတ်နံရံများ လေးဘက်လေးတန် အခိုင်အမာ
ကာရံဆောက်လုပ်ထားသော အခန်းဖြစ်သည်။

သတိမပြတ် စောင့်ကြည့်နေသည့် အစောင့်များကို ဖြတ်
ကျော်ပြီးမှသာ အခန်းရှေ့သို့ ရောက်နိုင်သည်။

အခန်းရှေ့သို့ ရောက်လာသူကို ဓားညီနောင် မတွေ့ဘဲနေ
မည်မဟုတ်ချေ။

ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များထဲမှ တန်ခိုးရှင်များကဲ့သို့ ကိုယ်ရောင်
ဖျောက်နိုင်မှသာလျှင် မည်သူမျှမသိအောင် ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်ပေလိမ့်

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၄၉

မည်။ ထိုသို့ဖြစ်စရာလည်း အကြောင်းမရှိချေ။

ဆရာတကျိုးသည် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသည့် ခုတင်
ကြီးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ရုတ်တရက် လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်မူကာ
ဆွဲလှန်ပစ်လိုက်သည်။

“ဗုန်း”

ကျယ်လောင်သောမြည်သံနှင့်အတူ ခုတင်ကြီး ရွေ့လျား
သွားလျှင် ခုတင်အောက်ကြမ်းပြင်၌ ဥမင်လိုက်ပေါက်တစ်ပေါက်ကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဆရာတကျိုးက ထိုဥမင်လိုက်ပေါက်ထဲသို့ စွေ့ခနဲ ခုန်ဆင်း
သွားသည်။

ဓားညီနောင်လည်း တွေးတောစဉ်းစားမနေကြတော့ဘဲ
ဖြိုင်တူ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြလေတော့သည်။

လရောင်အောက်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သာသာယာယာ
ရှိလှပေသည်။

အေးမြသောညလေက သုန်သုန်ညင်းညင်း တိုက်ခတ်နေ
သည်။

မလှမ်းမကမ်းတွင် မီးရောင်ထိန်ထိန်လင်းနေသည့် ရတနာ
ဂေဟာကို တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

ဆရာတကျိုးက တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်
လုံးဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ဝမ်းလင်ဖုံး၏ ခုတင်အောက်မှ လိုက်ပေါက်သည် ရတနာ

၅၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဂေဟာ၏အနောက်ဘက် ပန်းဥယျာဉ်အတွင်းသို့တိုင် တိုးလျှိုပေါက်
ရှိနေသည်။

ဆရာတကျိုး၏မျက်နှာတွင် ခံပြင်းသည့် အရိပ်သဏ္ဌာန်
များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“လွတ်သွားပြီ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ဓားညီနောင်ကား မလှုပ်မယှက် ရပ်လျက်။

မှန်ပေသည်။

ဝမ်းလင်ဖုံးအား လုပ်ကြံကာ ကျောက်မျက်ရတနာများ ယူ
သွားသည့် လူသတ်သမား လွတ်မြောက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၅၁

ရတနာကုန်သည်ကြီး ဝမ်းလင်ဖုံးအား သတ်ကာ အဖိုးတန်
ကျောက်မျက်ရတနာများ လုယက်သွားသည်ဆိုသောသတင်းမှာ
သိုင်းလောက၌ တမဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။

လူသတ်တရားခံအား ဖမ်းမိနိုင်ရန် သတင်းပေးသူကို
ဆုငွေများစွာပေးမည်ဟူသော သတင်းသည်လည်း နောက်ဆက်တွဲ
ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုသတင်းအား ကြားသိရသူတိုင်းသည် ဝမ်းလင်ဖုံးအတွက်
စုတ်တသပ်သပ်ဖြစ်ကြသကဲ့သို့ အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာများ
နှင့် ပတ်သက်၍လည်း...

ဝမ်းလင်ဖုံးတွင် အဖိုးတန် စိန်အလုံးရေတစ်ထောင်ရှိ
ကြောင်း။

ရှေးဟောင်းရွှေဒင်္ဂါးများ ရှိကြောင်း။

မြ၊ ပုလဲ၊ နီလာ၊ ဂေါ်မုတ်တို့ဖြင့် စီခြယ်ထားသည့် လက်
ဝတ်ရတနာများရှိကြောင်း။

စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ပြောဆိုကြလေသည်။

သို့သော်...

ကြက်သွေးရောင် ပတ္တမြားတစ်လုံးအကြောင်းကိုကား မည်
သူကမျှ ပြောဆိုဝေဖန်ခြင်း မရှိချေ။

ထိုကြက်သွေးရောင် ပတ္တမြားသည်...

လေလုံးထွားတဲ့ ဆရာတပည့်

တောင်ခြေတွင် ရွာကလေးတစ်ရွာရှိသည်။

ရွာထိပ်တွင် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်လှစ်ထားလေ

သည်။

မြေလတ်ပိုင်းသို့သွားရာ လမ်းမကြီးနှင့် မဝေးလှသဖြင့်
ဖြတ်သန်းသွားလာကြသော ခရီးသည်များ၊ ကုန်သည်ပွဲစားများ
သည် ရွာကလေးသို့လာပြီး ခရီးတထောက် နားလေ့ရှိကြသည်။

ယနေ့...

စားသောက်ဆိုင်ထဲ၌ ဧည့်သည်နှစ်ယောက် ရောက်ရှိနေ

ကြလေသည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၅၃

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်
အရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် နက်ပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော
အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိ ကောင်လေးတစ်ယောက်တို့ဖြစ်သည်။

အဖြူရောင်ဝတ်လူငယ်မှာ ရုပ်ရည်ချောမောပြီး ချမ်းသာ
ကြွယ်ဝသည့် မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားလာသူဖြစ်ပုံရ၏။

ခါး၌စားတစ်ချက် ချိတ်ဆွဲထားသဖြင့် သိုင်းပညာတတ်သူ
ဖြစ်ကြောင်းလည်း ဖော်ပြရာရောက်ပေသည်။

နက်ပြာရောင်ဝတ် ကောင်လေးမှာမူ ထိုလူငယ်၏ အိမ်ဖော်
လုလင်ဖြစ်ပုံရလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် စားသောက်ဆိုင်
သို့ ရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အဖြူရောင်ဝတ်လူငယ်သည် ခရီးပမ်းလာဟန်ဖြင့် နံ့သာ
ယပ်တောင်ကိုထုတ်ကာ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း ဆိုင်မှနေ၍ ရွာကလေး
၏ အနေအထားကို အကဲခတ်ကြည့်နေလေသည်။

အိမ်ဖော်ကောင်လေးကမူ အလွန်အရေးကြီးသည့် အမှုအ
ရာဖြင့် ဆိုင်လုလင်များအား စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာကြားနေ
လေသည်။

“အစားအစာတွေ အရသာပြည့်စုံပါစေနော်၊ ပန်းကန်ခွက်
ယောက်တွေကိုလည်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်းဖြစ်အောင် ဂရုစိုက်ဦး၊ ကျုပ်
ရဲ့သခင်လေးက ဘာမဆိုကောင်းပေ ပြည့်စုံပေဆိုမှကြိုက်တာ၊ သခင်
လေးတို့ မျိုးရိုးဟာ အင်မတန် ချမ်းသာကြွယ်ဝတာ၊ သိုင်းပညာ

လည်း ပြောစရာမရှိအောင် တော်ကြတယ်။ ဂရုတစိုက် လုပ်ကြနော်
ရှိရိသေသေ ဆက်ဆံကြဖို့လည်း မမေ့နဲ့၊ သခင်လေးစိတ်ထဲ ငြိငြင်
သွားရင် မကောင်းဘူးဗျ”

အိမ်ဖော်ကောင်လေး၏ တင်စီးလွန်းသော စကားများ
ကြောင့် ဆိုင်လုလင်များ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားကြ၏။

သို့သော် မိမိတို့ဆိုင်သို့ လာသည့်ဧည့်သည်ကို ခွင့်လွှတ်
သည်းခံရမည်ဟု နားလည်ထားခြင်းကြောင့်...

“စိတ်ချပါ၊ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါ့မယ်”

ဟု အလိုက်အထိုက် ပြောရင်း အိမ်ဖော်လူငယ်နှင့် သခင်
လေးဆိုသူတို့ သဘောကျ ကျေနပ်စေရန် အတတ်နိုင်ဆုံး ဂရုစိုက်
ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ကြသည်။

သခင်လေးဆိုသည့် လူငယ် စားသောက်နေချိန်တွင် အိမ်
ဖော်ကောင်လေးက ဝင်မစားဘဲ နံဘေးမှနေပြီး ယပ်ခတ်ပေးနေ၏။

သူ၏သခင်လေး လိုအပ်သမျှကို ပျာပျာသလဲ လုပ်ကိုင်ပေး
နေသည်။

ထို့အပြင်...

ဆိုင်လုလင်များကိုလည်း ဘာယူခဲ့၊ ညာယူခဲ့၊ ဘာလုပ်
ပေးဦး၊ ညာလုပ်ပေးဦးဟူ၍ မျက်နှာလိုမျက်နှာရ လုပ်ကာ ခပ်ငေါက်
ငေါက် လှမ်းခိုင်းသေး၏။

သူတို့၏ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးနိုင်လှပုံကြောင့် ဆိုင်လုလင်များ
က...

“မြန်မြန်သွားကြရင် ကောင်းမယ်”

“ကြာရင် လက်သီးနဲ့ထိုးမိတော့မယ်”

ဟူ၍ အချင်းချင်း တီးတိုးပြောဆိုမိသည်အထိ ဖြစ်လာရ
လေတော့သည်။

သခင်လေးနှင့် အိမ်ဖော်လုပ်သူတို့မှာ တော်တော်နှင့်ဆက်
မသွားနိုင်ကြသေးပါ။

သခင်လေး စားသောက်ပြီး အကြွင်းအကျန်ကို အိမ်ဖော်
လူငယ် မြန်ရည်ယှက်ရည် စားသောက်နေချိန်၌ သခင်လေးသည်
သစ်သီးဖျော်ရည်တစ်ခွက်မှာကာ အရသာခံပြီး သောက်နေလေ
သည်။

ဆိုင်လုလင်များအတွက် တစ်ကမ္ဘာကြာသည်ထင်ရ
လောက်အောင်ပင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ စားသောက်နေကြပြီးမှ အိမ်
ဖော်က...

“ဘယ်လောက်ကျသလဲဟေ့”

အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အော်မေးလိုက်၏။

ဆိုင်လုလင်တစ်ဦးက အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး ကျသင့်
ငွေကို ပြောလိုက်သည်။

“အားလုံး ရှစ်ဆယ်ကျပါတယ်”

“ဟင်..ရှစ်ဆယ်တောင် မှားလှချည်လား၊ ဝီကင်းနေပြည်
တော်က စားသောက်ဆိုင်မှာတောင် ဒီလောက်ကျမှာ မဟုတ်ဘူး
မင်းတို့ တောရွာလေးက အဆမတန်ပါလား”

၅၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အိမ်ဖော်လူငယ်သည် အမနာပ စကားများ ကျယ်လောင်
စွာ ပြောလာပြန်လေသည်။

တကယ်တမ်း ငွေရှင်းသည့်အခါ သခင်လေးက ရှင်းပေးရ
ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင်...

“သောက်မယ်...မူးမယ်၊ သောက်မယ်...မူးမယ်၊ တူနယ်တဲ့
နယ်”

အသံဝါကြီးဖြင့် ဌာန်ကရိုက်မကျ သိဆိုလိုက်သော သီချင်း
သံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေ
သည်။

အလွန်ထွားကျိုင်းသန်မာသော လူသန်ကြီးတစ်ယောက်
သည် အရက်အိုးကို လက်မှဆွဲကာ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် လျှောက်လာနေ
သည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ထိုလူသည် တစ်လမ်းလုံး သီချင်းအော်ဆိုလာခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ထိုလူ၏သီချင်းသံ ကြားလျှင် အိမ်ဖော်လူလင်က ကပျာက
ယာ နားနှစ်ဘက်ကို လက်ဝါးဖြင့် ပိတ်လိုက်ပြီး အလွန်စိတ်ညစ်ညူး
သည့် အမူအရာဖြင့်...

“ဒုက္ခပါပဲ၊ သခင်လေးအတွက် အနှောက်အယှက်ဖြစ်တော့
မှာပဲ”

ဟု တတွတ်တွတ် ညည်းညူလိုက်၏။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၅၇

တဆက်တည်းပင်...

ငွေရှင်းရန်လာသော ဆိုင်လူလင်အား...

“ဟေ့လူ...ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ သွားပြီး မောင်းထုတ်လိုက်
ပါတော့လား”

ဟု အပြစ်တင်ပြောဆိုလိုက်သည်။

ဆိုင်လူလင် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး...

“မင်းဘာသာ သွားပြီးမောင်းထုတ်ပေါ့၊ ကျုပ်တော့ မလုပ်
ဝံ့ဘူး”

ဟု ပြန်ပြောပစ်လိုက်၏။

“ဘာ”

အိမ်ဖော်လူငယ်မှာ ငေါက်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

ဆိုင်လူလင်အား မျက်လုံးပြူး၍ကြည့်ရှင်း...

“ဘာပြောတယ်၊ မောင်းမထုတ်ဘူး ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား
တော်တော် အရှိအသေတန်ပါလား၊ သခင်လေးထက် အရက်မူးသ
မားကို ဝိုပြီးဂရုစိုက်တယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား”

ဆိုင်လူလင် သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

“ဟုတ်တယ်၊ သူ ဓားပြမှုနဲ့ အဖမ်းခံခဲ့ရတဲ့ လူဆိုးကြီးဗျ၊
အကျဉ်းထောင်က လွတ်လာတာ မကြာသေးဘူး၊ တစ်ရွာလုံး သူ့ကို
ကြောက်နေရတာ၊ မင်းမကျေနပ်ရင် ကိုယ့်ဘာသာသွားပြော”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အိမ်ဖော်လူငယ် ထိတ်လန့်သွားမည် ထင်မိသော်လည်း

၅၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူထင်သလို ဖြစ်မလာပါ။

“ဟွန်း...သူ့ကို ကျုပ်တို့က ကြောက်နေရမှာလား၊ သခင်လေးအကြောင်း မသိသေးဘူးထင်တယ်”

အိမ်ဖော်လူငယ်က ခပ်တင်းတင်းပြောလာပြန်သည်။
တဆက်တည်းပင်...

“သခင်လေး...သခင်လေးက လူဆိုးလူမိုက်တွေကို ဘယ်လို ပညာပေးဆုံးမခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်ရမလား”

သခင်လေးဘက်လှည့်ကာ မေးလိုက်လေသည်။

သခင်လေးသည် မျက်နှာကို ဟန်ပါပါချီထားရင်း လက်ကာပြလိုက်၏။

“မပြောနဲ့၊ မပြောနဲ့၊ အများရှေ့မှာ ဂုဏ်ဖော်ပြောတာမျိုး ငါမကြိုက်ဘူး”

အိမ်ဖော်လူငယ်သာမက သခင်လေးပါ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးဖြင့် မောက်မာလှပေရာ ဖြင်ဖြင်းကပ်စရာကောင်းလှပေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင်...

မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ဈေးခြင်းတောင်းတစ်လုံး ဆွဲကာ လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

တစ်ဘက်မှ...

အမူးသမားလူသန်ကြီးကလည်း လျှောက်လာနေရာ ဆိုင်ရှေ့တွင် ဆုံတွေ့ကြမည့် အခြေအနေ ရှိနေလေသည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၅၉

ဆိုင်လုလင်များထဲမှ ခတ်ရွတ်ရွတ်ရှိသောလူက ထိုအနေအထားကိုမြင်လျှင် သခင်လေးတို့အနီးသို့ ခပ်သွက်သွက်ချဉ်းကပ်သွားပြီး...

“အစ်ကိုလေး...အစ်ကိုလေးရဲ့သခင်လေးကို ပြောပေးပါဗျာ၊ ဟိုမှာ လူသန်ကြီးက မိန်းကလေးကို နှောက်ယှက်တော့မယ်”

ဟု ဝင့်ပြောလိုက်လေသည်။

မိမိထက် အသက်ထက်ဝက်ခန့်ငယ်သည့် အိမ်ဖော်လူငယ်အား အစ်ကိုလေးဟု တမင်မြှောက်ပင့်ခေါ်လိုက်ပြီး ချောက်တွန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်ဖော်လူငယ်က...

“ဘာ့ပြောတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်သခင်လေးက အေးအေးဆေးဆေး အနားယူနေတာ မမြင်ဘူးလား၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ကျုပ်သခင်လေး အပင်ပန်းခံရမှာလား၊ ခင်ဗျား စကားကြည့်ပြောပါ”

ချောက်တွန်းရန် ကြံစည်ထားသော ဆိုင်လုလင်က...

“သခင်လေးကို ဒုက္ခပေးတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အားကိုးတကြီးအကူအညီတောင်းတာပါ။ သခင်လေးဟာ ဆွေကြီးမျိုးကြီးက ဆင်းသက်လာပြီး သိုင်းပညာ လွှမ်းလှမ်းတောက် တော်တယ်၊ အင်မတန်သတ္တိကောင်းပြီး ယောက်ျားပီသတယ်ဆိုတာ သိလို့ပါ။ သူရဲကောင်းသခင်လေးဟာ အားနဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေတာကို လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အကူအညီ

၆၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပေးမှာပါ။ ကျုပ်ပြောတာ မမှန်ဘူးလား”

ဟု စကားဖြင့် ချည်နှောင်လိုက်လေသည်။

အကယ်၍...

ကူညီခြင်းမပြုလျှင် ယောက်ျားမသိသသူ သတ္တိမရှိသူဖြစ် သွားပေလိမ့်မည်။

စကားကြွယ်သော အိမ်ဖော်လူငယ်မှာ တောရွာလေးမှ ဆိုင်လုလင်၏စကားကြောင့် ပါးစပ်ပိတ်သွားရလေတော့သည်။

သူ၏သခင်လေးကိုလည်း မဝံ့မရဲကြည့်မိလေတော့သည်။

အိမ်ဖော်လူငယ် ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ဖြစ်သွားသော်လည်း သခင်လေးကမူ...

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်အကြောင်း ပြရသေးတာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဆိုင်ရှေ့ရောက်လာပြီဖြစ်သော လူသန်ကြီး၏ဟားတိုက် ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အားလုံး လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လူသန်ကြီးက ဈေး ခြင်းတောင်းဆွဲလာသည့် မိန်းကလေးအား ဟန့်တားနှောက်ယှက် နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ဆိုင်လုလင်က...

“သခင်လေး...မြန်မြန်လုပ်ပါ။ ဟိုမှာ မိန်းကလေး ဒုက္ခ

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၆၁

ရောက်နေပြီဗျ”

ဟု အလောတကြီး ပြောလိုက်ပြန်လေသည်။

“ဘာမှမပူကြပါနဲ့၊ ကျုပ် ဆုံးမပြပါမယ်”

ဟု ရင်ကော့ကာ ပြောလိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲမှ လှမ်းထွက်သွား သည်။

အိမ်ဖော်လုလင်သည် ကမန်းကတန်း ပြေးလိုက်သွားလေ သည်။

ဆိုင်လုလင်များလည်း လိုက်လာကြ၏။

ဆိုင်ရှေ့တွင် ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ခု ကြည့်ရတော့မည်ဖြစ် သည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့...ညီမလေးကို ဒီရွာမှာ မမြင်ဖူးပါလား။

ဘယ်က လာတာလဲ၊ ဘယ်ကို သွားမလို့လဲကွယ်”

လူသန်ကြီးက မိန်းကလေးအား ရဲသဲ့သဲ့လုပ်နေ၏။

မိန်းကလေးက...

“ကျေးဇူးပြုပြီး လမ်းဖယ်ပေးပါရှင်”

ဟု ယဉ်ကျေးစွာ ပြောလေသည်။

လူသန်ကြီးက...

“ညီမလေးက သိပ်ချောတာပဲ၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား”

ပြောရင်း လက်ဆွဲရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ဆိုင်လုလင်က...

“သခင်လေး လုပ်ပါဦး”

၆၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

အိမ်ဖော်လူငယ်က...

“ခင်ဗျားပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်စမ်းပါ”

ဟု ပြန်လည် အော်ငေါက် မောင်းထုတ်လိုက်သည်။

“သူ့ကို မောင်းထုတ်လိုက်စမ်း”

အိမ်ဖော်လူငယ်အား အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

အိမ်ဖော်လူငယ် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး...

“သခင်လေး”

“ငါပြောတာ မကြားဘူးလား၊ မြန်မြန်သွားပြီး မောင်းထုတ်
လိုက်စမ်း”

သခင်လေးက ထပ်မံအော်ငေါက်လိုက်ရာ အိမ်ဖော်လူငယ်
မနေနိုင်တော့ဘဲ ရှေ့သို့ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းသွားရင်း...

“ဟေ့လူ့..ရပ်လိုက်စမ်း”

ဟူ၍ လူသန်ကြီးအား ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

လူသန်ကြီးသည် မိန်းကလေးအား ဆွဲလားရမ်းလားလုပ်
ရန် ဟန်ပြင်နေစဉ် ဟန့်တားသူတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာသဖြင့်
ဒေါသသွားလေတော့သည်။

အိမ်ဖော်လူငယ်အား မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“မင်း သေချင်ပြီထင်တယ်”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်လေသည်။

အိမ်ဖော်လူငယ် မျက်နှာပျက်သွား၏။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၆၃

သို့သော် ချက်ချင်း ထူမြဲဆည်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကြိမ်းမောင်းဝံ့တယ် ဟုတ်လား၊ ခင်
ဗျား ဒုက္ခရောက်ချင်ပြီထင်တယ်၊ ကျုပ်ဟာ လူတိုင်းရိုသေကြောက်
ရွံ့ကြတဲ့ ‘ကွမ်းမိသားစု’ ခြံဝင်းက အိမ်ဖော်တစ်ယောက်မျှ ဘာမှတ်
သလဲ”

သူက အိမ်ဖော်ဖြစ်ရသည်ကိုပင် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားနေဟန်
ရှိသည်။

ကွမ်းမိသားစုခြံဝင်းဟူသောအမည် ကြားလျှင် ကြောက်ရွံ့
ထိတ်လန့်သွားကြမည်။

ရိုသေဝပ်ကွားသွားရမည်ဟု ယူဆထားပုံလည်းရလေ
သည်။

သို့သော်...

“တယ်..ဒီကောင် သေချင်ပြီထင်တယ်၊ ငါ့ကို ဟိတ်တစ်လုံး
ဟန်တစ်လုံး လာလုပ်လို့ရမလား၊ ကွမ်းမိသားစုသောဘာသော ငါ
နားမလည်ဘူးကွ”

လူသန်ကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ဖော်လူငယ်၏မျက်
နှာဆီသို့ လက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်လေသည်။

အိမ်ဖော်လူငယ်မှာ မရှောင်နိုင်ခဲ့ပါ။

“ခွပ်”

“အား”

အိမ်ဖော်လူငယ်မှာ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ရင်း ဖင်

၆၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုင်လဲသွားလေတော့သည်။

ထောင့်မကျိုးသော အိမ်ဖော်လူငယ် ခံလိုက်ရသည်ကိုမြင်လျှင်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဝိုင်းကြည့်နေကြသော ဆိုင်လုလင်များ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

သခင်လေး မကျေမချမ်းဖြစ်သွားပြီး ဆိုင်လုလင်များအား မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

ဆိုင်လုလင်များ ချက်ချင်း မျက်နှာပိုးသပ်လိုက်ကြ၏။

သခင်လေးက ရှေ့သို့လှမ်းထွက်သွားပြီး...

“ထစမ်း”

အိမ်ဖော်လူငယ်အား ခြေထောက်ဖြင့် တစ်ချက်ကန်လိုက်လေသည်။

အိမ်ဖော်လူငယ်မှာ တအီးအီးညည်းနေရာမှ ဆက်မညည်းတော့ဘဲ ကပျာကယာ လူးလိမ့်ထလိုက်လေသည်။

သူ၏နှုတ်ခမ်း ပေါက်ပြဲသွားပြီး သွားနှစ်ချောင်း ကျိုးသွားသည်။

ထို့ကြောင့် စကား ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ ပြောနိုင်ခြင်းမရှိပါချေ။

သခင်လေးက လူသန်ကြီးဘက် မျက်နှာမူလိုက်ပြီး...

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၆၅

“ခင်ဗျား တော်တော်ရိုင်းပါလား”

ဟု အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

လူသန်ကြီးက...

“ဘာကွ”

သူက မိန်းကလေးကိုပင် အမှုမထားတော့ဘဲ သခင်လေးထံ ဦးလှည့်လာလေတော့သည်။

သခင်လေးက...

“ကျုပ်ဟာ ကွမ်းမိသားစုခြံဝင်းက သခင်လေးပါ။ ကွမ်းမိသားစုဟာ လူဆိုးဓားပြတွေ၊ လူရမ်းကားတွေကို အမြဲတမ်းဆုံးမနှိမ်နင်းပစ်လေ့ရှိတယ်ဗျ။ ကျုပ်အစ်ကိုဟာဆိုရင် တစ်နှစ်တည်းနဲ့ လူဆိုးဆယ့်ငါးယောက်ကို သုတ်သင်ပစ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်အဖေရဲ့ ခြေဖျားကို မမီသေးပါဘူး။ ကျုပ်အဖေက တကယ့်ဆိုးပေသွမ်းပေဆိုတဲ့ လူဆိုးဓားပြတွေကို သူ့ခြေရင်းမှာ ပြားပြားဝပ်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တာ။ လူဆိုးပေါင်းတစ်ရာကျော်တယ်။ ကျုပ်ဦးလေးကလည်း တကယ့်ဓားပြကြီးတွေကို...”

မိန်းကလေးသည် သန်ရှင်းသပ်ယပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ယောက်ျားပီသဟန်ရှိသော သခင်လေးကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

သခင်လေး၏ပုံသဏ္ဌာန်သည် ရမ်းကားနေသည့် လူသန်ကြီးအား မှတ်လောက်သားလောက် ဆုံးမလိုက်မည့်အသွင်ရှိနေ၏။

သို့သော်...

တကယ်တမ်းတွင် သခင်လေးက လေကြောရှည်နေကြောင်းဖြင့်

၆၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မိန်းကလေး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေတော့သည်။

လူသန်ကြီးမှာလည်း သခင်လေး၏စကားကို ဆုံးအောင် စောင့်မနေဘဲ...

“ဟေ့..မင်းက မျိုးနွံရိုးနွံချိုပြီး လာခြိမ်းခြောက်မနေနဲ့၊ ငါလို ကောင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ဘူးကွ၊ ငါ့ရှေ့ကထွက်မသွားရင် လက်သီးစာမိသွားလိမ့်မယ်”

ဟု အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

သခင်လေးက...

“ခင်ဗျားဟာ တော်တော်မိုက်မဲတဲ့လူတစ်ယောက်ပါလား။ ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်က သိုင်းပညာကို အသုံးပြုချင်လို့ မရတော့ဘူးပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို ခြေနှစ်ဘက်ကိုချဲကာ မတ်မတ်ရပ်လိုက်သည်။

ဝဲဘက်လက်ကို တံတောင်ကွေးကာ ရှေ့သို့ဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး ယာဘက်လက်ကိုမူ ဦးခေါင်းပေါ် မိုးထားလိုက်သည်။

အလွန်ထူးခြားသည့် သိုင်းကွက်အသွင်သဏ္ဌာန်ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

လူသန်ကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်နေသည်။

သခင်လေးက...

“ကျုပ်ရဲ့သိုင်းကွက်ဟာ ‘မိုးနွံမြေ သိမ့်သိမ့်တုန်’ဆိုတဲ့ သိုင်းကွက်ပဲ၊ ဝဲဘက်လက်က ခင်ဗျားရဲ့ရင်ဝက နှလုံးသွေးကြောနေရာ

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၆၇

ကို ဦးတည်တိုက်ခိုက်မယ်၊ ယာဘက်လက်ကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ ဝဲဘက်နားထင်ကို တိုက်ခိုက်မယ်၊ ကျုပ်က သိုင်းကွက်ဖော်ထုတ်လိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျားလဲကျသွားလိမ့်မယ်”

သူ လူသန်ကြီးအား တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုသေးဘဲ သူ့ထံမှ ပညာသင်နေသည့် တပည့်တစ်ယောက်ပမာ သဘောထားသည့် အလား ပြောနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

အကဲခတ်ကြည့်နေသော မိန်းကလေး၏မျက်နှာတွင် စိတ်ပျက်သွားသည့် အမူအရာများ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ဟာ..ဒီကောင် တော်တော် စကားရှည်တာပဲ”

လူသန်ကြီးက အော်ငေါက်ရင်း လက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်လေသည်။

“ခွပ်”

“အမယ်လေးဗျ”

လူသန်ကြီး၏လက်သီးမှာ သခင်လေး၏မျက်နှာတည့်တည့်သို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

သခင်လေးမှာ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ ဒဿိးဒဿိင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရလေတော့သည်။

“သခင်လေး”

အိမ်ဖော်လူငယ် ထိတ်လန့်သွားကာ ကပျာကယာပြေး၍

၆၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဖေးမလိုက်လေသည်။

တဆက်တည်းပင်...

“ခင်ဗျားက သခင်လေးကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကား

လိုက်ပြီ၊ အရိုးနဲ့အသား တခြားစီဖြစ်အောင် ဆုံးမခံရတော့မယ်”

ဟု လူသန်ကြီးအား လှမ်းပြောလိုက်သေး၏။

တဖန်..

“သခင်လေး ဘယ်နာသွားသလဲဟင်”

သခင်လေးဘက်လှည့်ကာ မျက်နှာလိုမျက်နှာရ မေးလိုက်

ပြန်လေသည်။

သခင်လေး မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့သွားကာ...

“ဒီမှာ နာရတဲ့ကြားထဲ မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်စမ်း”

ဟုအော်ငေါက်ကာ ဖြန်းခနဲမြည်အောင် ပါးရိုက်ချလိုက်

သည်။

အိမ်ဖော်လူငယ်သည် နီရဲရောင်ကိုင်းသွားသည့်ပါးပြင်ကို

လက်ဝါးဖြင့်ပွတ်ရင်း ခေါင်းငုံ့ကာ နောက်ဆုတ်သွားရလေတော့

သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟား...ဟား...ဟား”

သခင်လေးနှင့်အိမ်ဖော်တို့၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ ဆိုင်လှ

လင်များ ဟားတိုက်ရယ်မောနေကြလေတော့သည်။

လူပုံအလယ်တွင် လှောင်ပြောင်ခံနေရပြီဖြစ်ရာ သခင်

မေတ္တာကျေးဇူးသိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၆၉

လေးဒေါသထွက်သွားပြီး..

“ချွမ်း”

ခါးမှစားကို ချွမ်းခနဲမြည်အောင် ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

သူ၏စားမှာ ဆင်စွယ်ရိုးတပ် နှစ်ဘက်သွားစားတစ်လက်

ဖြစ်သည်။

နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ဝင်းလက်တောက်ပသော စား

ရောင်များ ထွက်ပေါ်လာလေရာ အလွန်ထက်မြက်သောစားတစ်

လက်ဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်ပေသည်။

သခင်လေးသည် စားကို ဟန်ပါပါ ဝေ့ယမ်းရင်း..

“ခင်ဗျား ကံဆိုးသွားပြီ ကျုပ်စားက စားအိမ်ထဲကထွက်

လာပြီးရင် သွေးမသောက်ရဘဲ စားအိမ်ထဲကို ဘယ်တော့မှ ပြန်

မဝင်ဘူးဗျ”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

လူသန်ကြီးသည် စားတရမ်းရမ်းလုပ်နေသည့် သခင်လေး

ကိုကြည့်ကာ မျက်စိနောက်လာဟန်ဖြင့်...

“ပေးစမ်း”

ဟုအော်ငေါက်ကာ စားကို လှယူလိုက်သည်။

သခင်လေး၏စားမှာ လူသန်ကြီး၏လက်ထဲ ဖျတ်ခနဲပါ

သွားလေတော့သည်။

လူသန်ကြီးက စားကို လက်ထဲတစ်ချက်လှည့်လိုက်ပြီး..

“ဒီစားက သွေးသောက်တဲ့စားတဲ့လား၊ သွားစမ်းကွာ”

၇၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပြောပြောဆိုဆို ဓားကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ကိုင်ပြီး ချိုးပစ်လိုက်လေသည်။

“ချမ်း”

လူသန်ကြီး၏ခွန်အား ကြီးမားလှရကား သခင်လေး၏ဓားမှာ ထက်စိုင်းကျိုးသွားလေတော့သည်။

လူသန်ကြီးက ဓားကျိုးကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး...

“ကဲ...မင်းတို့ဘာသာ ထွက်သွားမလား၊ ငါက ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်ရမလား”

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။

သခင်လေးနှင့်အိမ်ဖော်လူငယ်တို့ ကပျာကယာနောက် ဆုတ်လိုက်ကြလေတော့သည်။

တစ်ချိန်လုံး အကဲခတ်ကြည့်နေသည့် မိန်းကလေးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြီး ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

လူသန်ကြီးက...

“မင်း ထွက်သွားလို့ရမလား”

ချက်ချင်းပင် မိန်းကလေး၏လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးက ရှောင်တိမ်းရန် မကြိုးစားဘဲ လူသန်ကြီး၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၇၁

ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်ယိမ်းနဲ့ လိုက်ပြီး ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်လေသည်။

ဆင်နှင့်ဆိတ်ပမာ ကွာခြားလှသော်လည်း လူသန်ကြီးမှာ စွေ့ခနဲ အပေါ်မြောက်တက်သွားပြီး...

“ဝုန်း”

မြေပေါ်သို့ ဖွဲအိတ်ကြီးတစ်အိတ်ပမာ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား မြေကြီးဖြင့်ကိုင်ရိုက်လိုက်သလိုရှိရကား လူသန်ကြီးမှာ ပြန်မထနိုင်တော့ဘဲ တစ်ချက်တည်း သတ်လစ်သွားလေတော့သည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

အိမ်ဖော်လူငယ်နှင့် သခင်လေးတို့ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့အား နှိပ်စက်ခဲ့သည့် လူသန်ကြီးကို မိန်းကလေးက ကိုင်ပေါက်ပစ်နိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဟိတ်လုံးဟန်လုံးနှင့် ဝင့်ကြွားခဲ့ကြသော သူတို့နှင့်အားနဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အရည်အချင်းမှာ မယှဉ်သာအောင် ကွာခြားနေပေသည်။

မိန်းကလေးသည် သိုင်းပညာတတ်မြောက်ထားသော်လည်း တတ်သည်ဟု ထုတ်ဖော်မပြော့ပါ။

၇၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝင့်ကြားမောက်မာခြင်းလည်း မရှိပါ။

သူမသည် သခင်လေးနှင့်အိမ်ဖော်လူငယ်တို့အား ပြုံးပြ

ရင်း...

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့တော့ရှင်၊ သူ ရန်မမူနိုင်တော့ပါဘူး”

ဟု ချိုလွင်သာယာသော အသံလေးဖြင့် ပြောလာ၏။

ထို့နောက်...

ဈေးခြင်းတောင်းကိုဆွဲကာ ထွက်သွားလေသည်။

ချစ်စရာကောင်းပြီး အလွန်တည်ငြိမ်အေးဆေးသည့် မိန်းကလေးကိုကြည့်ကာ သခင်လေးတို့ ငှက်ကြီးရပ်လျှက် ကျန်ခဲ့ကြလေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဆိုင်လုလင်များ၏ လှောင်ပြောင်ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာတော့မှ သူတို့ သတိဝင်လာကြသည်။

ဆိုင်လုလင်များအား မကျေမနပ်ကြည့်လိုက်ကြသော်လည်း အော်ငေါက်ခြင်း ဟိတ်လုံးဟန်လုံးထုတ်ခြင်း မပြုနိုင်ကြတော့ချေ။

မြင်းများကိုဆွဲကာ ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၇၃

ဈေးခြင်းတောင်းဆွဲကာ ထွက်လာခဲ့သော မိန်းကလေးသည် ရွာအပြင်သို့ရောက်လျှင် တောအုပ်ကိုဖြတ်ကာ တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။

သူမသည် မနေးလွန်းမမြန်လွန်း ခပ်မှန်မှန်လျှောက်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော်...

သူမ၏နောက်သို့ လိုက်သွားမည်ဆိုလျှင် ပြေးလိုက်သည့်တိုင် မီနိုင်မည် မထင်ချေ။

တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာရင်း...

“ဒေါင်း...ဒင်”

ချိုလွင်သာယာသော ခေါင်းလောင်းသံများကြားရလျှင်...

“ဟင်...ဘုရားဝတ်ပြုလို့တောင် ပြီးကြပြီပဲ၊ ဟိုလူတွေ ရှုပ်

နေတာနဲ့ ငါနောက်ကျသွားပြီ”

မိန်းကလေးသည် မသဲမကွဲရေရှတ်လိုက်ပြီး မြေပေါ်ခြေဆောင့်ကာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

သူမသည် ခိုဝှမ်းခို ခိုဝှမ်းခို ရွေ့လျားသွားပြီး တခဏအတွင်းမှာပင် တောင်ကုန်းပေါ် ရောက်သွား၏။

တောင်ကုန်းပေါ်တွင် သီလရှင်ကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှိနေပါသည်။

ထိုသီလရှင်ကျောင်းရှေ့သို့ မိန်းကလေး ရောက်ရှိသွားသောအခါ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာသည်ကို

၇၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တွေ့မြင်ရလေသည်။

မိန်းကလေးက ဦးညွတ်လိုက်ပြီး...

“ဒေါ်ဒေါ်...ကျွန်မ ဒီနေ့ဈေးကပြန်လာတာ နည်းနည်း
နောက်ကျသွားတယ်၊ ဆရာဆုနေပြီလား ဟင်”

ဟု မေးလိုက်၏။

အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဆုတော့ မဆုဘူးကွယ့်၊ ဒါပေမယ့် ညည်းကိုတွေ့ချင်တယ်
လို့ပြောနေတယ်၊ ကံ ဈေးခြင်းတောင်း ငါ့ကိုပေးနဲ့၊ မြန်မြန် သွားတွေ
လိုက်ဦး”

“ကောင်းပါပြီ ဒေါ်ဒေါ်”

မိန်းကလေးက ဈေးခြင်းတောင်းကို အမျိုးသမီးကြီးအား
ပေးကာ သီလရှင်ကျောင်းအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။

အနီရောင်ဖာပေါ်ကို ခန်းဆီးအဖြစ် တပ်ဆင်ထားသည့်
အခန်းတစ်ခုရှေ့သို့ရောက်လျှင်...

“ဝမ်းလျှံချင်း...မင်း ပြန်လာပြီလား”

အတွင်းဘက်မှ ကြည်လင်ပြတ်သားသာ စကားသံထွက်
ပေါ်လာသည်ကို ကြားရသည်။

မိန်းကလေးက ကြမ်းပြင်ပေါ် ခူးထောက်ချလိုက်ပြီး...

“ဆရာ...ရွာထဲမှာ ဈေးဝယ်ပြီးအပြန် တပည့်နောက်ကျ..”

သူမက တောင်းပန်လိုက်သော်လည်း သူမစကား ဆုံးမိ..

“ဝမ်းလျှံချင်း...အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုပေါ်လာတယ်”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၇၅

အခန်းတွင်းမှ စကားသံက ကြားဖြတ်ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

မိန်းကလေး၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။
အခန်းတွင်းမှ အသံရှင်မှာ သီလရှင်ကြီးတစ်ပါးဖြစ်ပေ

သည်။
ထိုသီလရှင်ကြီးသည် ဝမ်းလျှံချင်းဆိုသော မိန်းကလေး၏

ဆရာပင်ဖြစ်သည်။

သီလရှင်ကြီးက အရေးကြီးသည်ဟု ပြောသဖြင့် သေ
ကောင်ပေါင်းလဲ အရေးတကြီးကိစ္စဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းလျှံချင်း နား
လည်မိ၏။

သီလရှင်ကြီးက...
“မနက်စောစောကပဲ စာပို့ခိုနဲ့ပို့လိုက်တဲ့ သတင်းတစ်ခု

ရောက်လာတယ်၊ ညည်းအစ်ကို လုပ်ကြံခံလိုက်ရတယ်တဲ့”

“ရှင်”

ဝမ်းလျှံချင်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား၏။

စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘဲ ငေါက်ခနဲ ထရပ်

လိုက်ပြီး...

“ဆ...ဆရာ...ဒီသတင်းဟာ”

“အေး...မှန်တယ်၊ မမှန်ဘူးဆိုတာ သိရအောင် ညည်းသွား

ပြီးစုံစမ်းကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင် ငါ့ခွင့်ပြုတယ်၊ ကိစ္စအားလုံး ပြီးပြတ်

သွားမှ ငါ့ဆီပြန်လာနိုင်တယ်”

၇၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝမ်းလျှံချင်းသည် ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြန်လည်ခူးထောက်ချ
လိုက်လေသည်။

သူမ၏ မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များစီးကျလာ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါ”

စကားဆုံးလျှင် အခန်းတွင်းမှ သီလရှင်ကြီးကို ဦးသုံးကြိမ်ချ
ကာရှိခိုးကန်တော့လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ဖျတ်ခနဲ ခုန်ထလိုက်ပြီး လေ၏လျင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် ပြေး
ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဝေဒနာ

နေခြည် ဖြာကျနေသည်။

တစ်မြို့လုံး စည်စည်ကားကား ဖြစ်နေသည်။

လူကောက်သည် နံနက်ခင်း သိုင်းလေ့ကျင့်မှုပြီးဆုံးသွား
သည်နှင့် မြို့ထဲသို့ ကတိကရိုက်ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ၏ခြေလှမ်းများမှာ ကျင်းကျန်ချူး၏ခြံဝင်းဆီသို့ ဦးတည်
နေသည်။

ကျင်းကျင်းအား တစ်နေ့မမြင်ရလျှင် မနေနိုင်လောက်
အောင် စွဲလန်းနေမိသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျင်းကျန်ချူး၏ခြံဝင်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ မြင်း
လှည်းတစ်စီး မောင်းထွက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

၇၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လုကောကံ ဝမ်းသာသွား၏။

“ကျင်းကျင်းရဲ့ မြင်းလည်းပဲ”

မှန်ပေသည်။ ပန်းကနုတ်များ ခြယ်သထားသည့် မြင်းဖြူ
လေးကောင်ဆွဲသည့် မြင်းလည်းကိုမြင်လျှင် ကျင်းကျင်း၏မြင်း
လည်းဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်းသိကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

လုကောကံ အချိန်ဖြုန်းမနေတော့ဘဲ မြင်းလည်းနောက်သို့
ခပ်သွက်သွက် ပြေးလိုက်သွားမိသည်။

မြင်းလည်းသည် ခုန်းစိုင်းမောင်းနှင်သွားသဖြင့် မျက်ခြည်
ပြတ်သွားသော်လည်း မကြာပါချေ။

မြို့လယ်ဘုံကျောင်းရှေ့မှာ ရပ်ထားသည်ကို မြင်တွေ့ရ
လေသည်။

“ဪ...ကျင်းကျင်းက မြို့လယ်ဘုံကျောင်းကို ဝတ်ပြုဖို့
လာတာကိုး”

လုကောကံက တွန့်ကြေနေသော အဝတ်အစားကို ပြန်သွား
အောင်ပြုပြင်လိုက်သည်။

ဆံကေသာကိုလည်း လက်ဖြင့်သပ်လိုက်ပြီး ဘုံကျောင်းဆီ
သို့ လှမ်းသွားလိုက်သည်။

သူ တွေ့မြင်လိုလှသည့် ကျင်းကျင်းနှင့် တွေ့ရတော့မည်
မဟုတ်ပါလား။

“မနေညက ဘာကြောင့် မလာသလဲဆိုတာ မေးကြည့်ရဦး
မယ်”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၇၉

လုကောကံက ကျင်းကျင်းနှင့် တွေ့လျှင် မေးမည်ဟု ရည်
ရွယ်ထားသည်။

မြို့လယ်ဘုံကျောင်း...။

မြို့လယ်ဘုံကျောင်းတွင် မယ်တော်ရုပ်ထု ထားရှိပြီး လူ
ယန်မြို့သူမြို့သားများ ကိုးကွယ်ပူဇော်ကြလေသည်။

မယ်တော်ရုပ်ထုရှေ့တွင် အမွှေးတိုင်၊ ဗယောင်းတိုင်များ
ထွန်းညှိကာ ဆုတောင်းပါက အကြံအစည်များ အောင်မြင်သည်။

လိုရာဆန္ဒပြည့်ဝဆညီဟု အယူအဆရှိလေသည်။

လုကောကံသည် ကျင်းကျင်းနှင့်အတူ မယ်တော်ရုပ်ထုရှေ့
တွင် သစ္စာတိုင်တည်လိုသဖြင့် တစ်ခါပြောခဲ့ဖူးသည်။

သို့သော်...

မြို့ထဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက် တတွဲတွဲသွားလာနေသည်ကို
လူအများမြင်တွေ့သွားလျှင် သွားပုပ်လေလွင့်ပြောဆိုမှာကို စိုးရိမ်
သည်ဟု အကြောင်းပြကာ ကျင်းကျင်းက လက်မခံခဲ့ချေ။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် သူမ လက်ခံရလိမ့်မည်ဟု လုကောကံ
စိတ်ထဲ တေးထားလိုက်ပြန်၏။

ကျင်းကျင်းနှင့်တွေ့ရတော့မည်ဖြစ်ရာ မျက်နှာမှာ ပြုံးရွှင်
နေတော့သည်။

ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ မြူးတူးစွာဖြင့် ကျောက်လှေ
ကားထစ်များကို ခုန်ကျော်ကာ ပြေးတက်သွားပြီး ဘုံကျောင်းအ
တွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

၈၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဘုံကျောင်းအတွင်း၌ လူရှင်းနေသည်။

လုကောက် ဟိုဟိုသည်သည် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ မယ်တော်ရုပ်တုရှေ့တွင် ဘော်ငွေရောင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူလင်တစ်ယောက်နှင့် အလွန်လှပစွာပြင်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ လုကောက် အာသာပြင်းပြင်း တွေ့လိုနေသည့် ကျင်းကျင်းဖြစ်လေသည်။

ကျင်းကျင်းအား လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် တွဲလျက်မြင်လိုက်ရလျှင်...

“ဟင်”

လုကောက် လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိလေသည်။

သူ၏အော်သံကြောင့် လူငယ်နှင့်ကျင်းကျင်းတို့က လှည့်ကြည့်လာကြ၏။

လုကောက်မှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်များ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ဆက်၍ ရပ်မနေနိုင်လောက်အောင် ခန္ဓာကိုယ် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာသည်။

ကြာလျှင် ဣန္ဒြေပျက်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပျတ်ခနဲသတိဝင်လာသဖြင့် ကျောခိုင်းကာ ထွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၈၁

“ဪ...အစ်ကိုလုကောက်ပါလား”

ကျင်းကျင်း၏ ချိုလွင်သာယာသော အသံလေး ထွက်ပေါ်လာသည်။

လုကောက်ခြေထောက်နှစ်ဘက်က မမြင်ရသောကြိုးတစ်ချောင်းက လာရောက်ရစ်ပတ်လိုက်သည့်နှယ် တုန်ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုလုကောက် ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ အခုပင်လာတယ်၊ အခုပဲ ပြန်ထွက်သွားတော့မလို့လား”

ကျင်းကျင်းက မေးလာပြန်သည်။

လုကောက် မနေနိုင်တော့ဘဲ ကျင်းကျင်းတို့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ရလေသည်။

ကျင်းကျင်း၏မျက်နှာလေး ပြုံးရွှင်နေလေသည်။

အလွန်လှပပြီး အလွန်အပြစ်ကင်းသည့် မျက်နှာလေးဖြစ်သည်။

သူမ၏နံဘေးမှ လူငယ်က တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်ရပ်နေသည်။

လုကောက်က...

“ဟို...ဟို...ကျုပ်...ကျုပ်”

ကျင်းကျင်းက အမေးရှိသည်မို့ ပြန်ဖြေရန် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေပြီး ဆက်မပြောနိုင်တော့ချေ။

ကျင်းကျင်းက...

၈၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဪ...ဝတ်ပြုလွှာပြီးမှ တခြားကိစ္စရှိသေးတာကို သတိရလာလို့ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်...ဟုတ်ပါတယ်”

လုကောက် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်သည်။

ကျင်းကျင်းနှင့်တွေ့လျှင် အာစေးထည့်ထားသူပမာ ပြောမည်ဟု ရည်ရွယ်ထားသောစကားများ ပြောမထွက်ဘဲဖြစ်ရလေ့ရှိသည့် မဟုတ်ပါလား။

ကျင်းကျင်းက...

“ကြုံတုန်း မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ကျွန်မတို့ဆီကို အလည်အပတ်ရောက်နေတဲ့ စာပေသမားသိုင်းသမားကြီးယန်စုကျင်းရဲ့သား ယန်ဝူးပါ”

လူငယ်က ပြုံး၍ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ကျုပ်က ယန်ဝူးပါ”

အလွန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး အထက်တန်းကျလှသော လူငယ်ဘစ်ယောက်အသွင် ယန်ဝူးတွင် အပြည့်ရှိလေသည်။

ကျင်းကျင်းက...

“သူကတော့ ကျွန်မနဲ့ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ အစ်ကိုလုကောက်ရင်”

လုကောက်၏ရင်ထဲ ကျဉ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

ယန်ဝူးက...

“ဟုတ်ကဲ့ အခုလိုသိကျွမ်းရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၈၃

လုကောက်က ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့်...

“ကျုပ်...ကျုပ်လည်း ဝမ်းသာ”

ကျင်းကျင်းက...

“အစ်ကိုလုကောက် ဝတ်ပြုချင်ပြုလေ၊ ကျွန်မတို့သွားလိုက်ဦးမယ်၊ အစ်ကိုယန်ဝူးကို မြို့ထဲ လိုက်ပို့ရဦးမယ်၊ လာ အစ်ကို”

သူမသည် ယန်ဝူး၏လက်ကို ဆွဲလိုက်၏။

ယန်ဝူးက...

“သွားလိုက်ပါဦးမယ် မိတ်ဆွေ”

ဟု လုကောက်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

လုကောက် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေဆဲ။

ကျင်းကျင်းနှင့်ယန်ဝူးတို့မှာ ပြုံးရွှင်ရယ်မောလျက် ဘုံကျောင်းအတွင်းမှ ထွက်သွားကြလေသည်။

လုကောက် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

အချိန် မည်မျှကြာအောင် ရပ်နေမိမှန်းမသိ၊ သတိဝင်လာသောအခါ မျက်ဝန်းအစုံ၌ မျက်ရည်များဖြင့် စိစွတ်နေသည်ကို သိလိုက်ရလေသည်။

ကျင်းကျင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး မည်သို့နားလည်ရမည်နည်း။

မျက်နှာများသည့်မိန်းကလေး ဆိုသည့်စကား မှန်ကန်နေသည်လော။

လုကောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေ

၈၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တော့သည်။

အသွားခြေလှမ်းနှင့် အပြန်ခြေလှမ်း တူနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါတကား။

သုံးရက်...။

လုကောက် အပြင်မထွက်ဘဲ အိမ်ထဲအောင်းနေခဲ့သည်မှာ သုံးရက်ရှိပြီဖြစ်သည်။

ခါတိုင်းလို သိုင်းပညာလေ့ကျင့်ခြင်းလည်း မပြုလုပ်တော့ပါ။

တစ်ချိန်လုံး ဂူငူငိုငိုငိုဖြစ်နေရာ သူ၏အခြေအနေကို မျက်မှေးကော လှဝင်းရီကော ရိပ်မိသွားကြသည်။

လုကောက်အနေနှင့်လည်း မည်သို့မျှ ဟန်ဆောင်မနေနိုင်သဖြင့် ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ဟု သဘောထားကာ သက်သာမည်ထင်သလို နေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရှေ့ဆောင်သိုင်းသင်တန်းကျောင်းမှာ သင်တန်းသားများ မိဘရပ်ထံသို့ပြန်၍ လည်ပတ်နိုင်ရန် သုံးလပတ်ထားသည်ဖြစ်၍ လူရှင်းနေ၍ တော်ပေတော့သည်။

သို့မဟုတ်ဘဲ ခါတိုင်းလို သင်တန်းသားများဖြင့် တရုန်းရုန်း ဖြစ်နေမည်ဆိုလျှင် လုကောက် အိမ်မှထွက်ပြေးလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ အမူအရာပျက်နေသည်ကို တွေ့ရသော်လည်း ဖခင်ဖြစ်သူက ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောမဆိုဘဲ နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၈၅

ဖခင်အကြောင်းကို ကောင်းစွာနားလည်ထားရကား သူ့အား အချိန်ပေးထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း လုကောက်ရိပ်မိလေသည်။
မည်သို့ဆိုစေ။

လုကောက်မှာ ဘာဆိုဘာမှ အမူမထားလိုတော့ပါ။

သူ၏ရင်ထဲမှ အသည်းနှလုံး ကွဲအက်ကျပြုန်းသွားပြီဖြစ်ရာ ခံစားချက်ကင်းမဲ့သူ တစ်ယောက်ပမာ ဖြစ်နေပေတော့သည်။

“ရက်စက်လိုက်တာ ကျင်းကျင်းရယ်”

ဟု တစ်ချိန်လုံး ကြေကွဲစွာညည်းညူနေမိလေတော့သည်။

ဧည့်သည်

ဆယ်ရက်...။

ဆယ်ရက်ဟူသောအချိန်မှာ လျှပ်တပြက်အတွင်း ကုန်ဆုံး
သွားသည် ထင်မှတ်ရပေသည်။

လုကောက် အိမ်ထဲအောင်းနေသည်မှာ ဆယ်ရက်တင်း
တင်း ပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အချိန်သည် စိတ်ဝေဒနာကို ကုစားနိုင်သည်ဆိုသော စကား
အတိုင်း လုကောက်မှာ ပျံ့လွင့်နေသော စိတ်အစဉ်ကို တဖြည်းဖြည်း
ထိန်းချုပ်လာနိုင်ခဲ့သည်။

အိမ်ထဲအောင်းနေမည့်အစား ကျင်းကျင်းနှင့်သွားတွေ့ပြီး
အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်း ဖြေရှင်းလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၈၇

သို့သော်...

အိမ်ထဲမှအိမ်ပြင်ထွက်ဖို့ ရုတ်တရက် မခံနိုင်ဖြစ်နေရသည်။

သူ၏အခြေအနေ ပြောင်းလဲသွားသည်နှင့် ဖခင်က ချက်
ချင်းရိပ်မိသွားမည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုမှ လုကောက် အခက်တွေ့နေရသည်။

သူ အပြင်ထွက်ဖို့ ဖခင်၏အလစ်ကို ချောင်းရလေတော့
သည်။

ထိုသို့ ဖြစ်ပျက်နေစဉ်မှာပင်...

လုကောက်အတွက် ကံကောင်းမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ဖခင်ထံ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်
သည်။

ဧည့်သည်ရောက်လာခြင်းကို သိရလျှင် မျက်မှေးကိုခေါ်ကာ

“မျက်မှေး ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်ဆို
ဟုတ်လား”

ဟု မေးမိလေသည်။

မျက်မှေးက...

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုလေး”

“ဘယ်က ဧည့်သည်လဲ၊ ဘယ်သူလဲ”

“လုယန်က အမှုထမ်းတစ်ယောက်ပါ”

အမှုထမ်းရှုဝမ်းသည် လုဝင်းရီ၏ ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်
ယောက်ဖြစ်ပေသည်။

၈၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာပြီဖြစ်ကြသော်လည်း ယခုတိုင် အခင်အမင်မပျက်ကြဘဲ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အဆက်အသွယ် ရှိနေကြဆဲဖြစ်သည်။

လုကောကံက...

“အလည်အပတ် သက်သက်ပဲလား၊ တခြားဘာကိစ္စရှိနေသလဲ”

ဟု မေးလိုက်မိပြန်၏။

ရှုဝမ်းမှာ တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး၊ ရပ်ရွာငြိမ်းချမ်းသာယာရေးအတွက် ဆောင်ရွက်နေရသူဖြစ်ရာ အမြဲတစေ အလုပ်များနေတတ်သူဖြစ်သည်။

ယခုကဲ့သို့ ရောက်လာသည်မှာ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိနိုင်သည်ဟု လုကောကံ တွက်မိသည်။

မျက်မှူးက...

“ကျွန်တော် မသိဘူး အစ်ကိုလေး”

“အခု သူတို့ ဘယ်မှာလဲ”

“စာဖတ်ခန်းထဲမှာပါ”

လုကောကံ အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီ၊ ငါ အပြင်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်၊ တကယ်လို့ ဖေဖေမေးရင် အိပ်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်”

“ဟာ...အစ်ကိုလေးကလဲ”

“စကားမရှည်နဲ့၊ ငါခိုင်းသလိုလုပ်”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၈၉

လုကောကံက မျက်နှာထားဖြင့် ငေါက်လိုက်သဖြင့် မျက်မှူး ဇက်ပုသွားသည်။

“ငါ ခိုင်းသလို မလုပ်ဘူးဆိုရင် ငါပြန်လာရင်သိမယ်”

လုကောကံက ခြိမ်းခြောက်လိုက်သဖြင့် မျက်မှူး ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ၏။

“ကောင်းပါပြီ အစ်ကိုလေးရယ်”

“ကဲ...ငါသွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

လုကောကံက ချက်ချင်းပင် ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ခရီးဖော်

လုကောက်သည် ခြေသံထွက်အောင် ဖော့နင်းရင်း ထွက်လာခဲ့သည်။

စာဖတ်ခန်းအနီးမှ ဖြတ်သွားမိသောအခါ အတွင်းဘက်မှ စကားသံများကို အတိုင်းသား ကြားလိုက်ရသည်။

“ကျုပ် မျက်နှာကို ဓားနဲ့လှီးပစ်ချင်လောက်အောင် ရှက်မိတယ်ဗျာ”

ထိုစကားသံကြောင့် လုကောက် ခြေလှမ်းတုန်ခနဲ ရပ်သွားလေသည်။

ဖခင်က သူ့အကြောင်း ပြောဆိုနေသည်ဟု ထင်မှတ်မိကာ ရပ်ပြီး နားထောင်နေလိုက်မိသည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၉၁

ဖခင်က မည်သို့သဘောထားသည်ကို သိလိုစိတ် ပြင်းပြနေမိသည်။

သို့သော်...

သူကြားလိုက်ရသောအသံမှာ ဖခင်၏အသံ မဟုတ်ဘဲ အာဏာသားရှုခမ်း၏အသံဖြစ်သည်ကို ဆင်ခြင်မိလိုက်သည်။

သူ့ဖခင်၏အသံက ယခုမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဆိုစမ်းပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားမှာ ဘယ်လိုအခက်အခဲများ ကြုံတွေ့နေရလို့လဲ”

“ပြောတောင် မပြောချင်တော့ပါဘူးဗျာ၊ ဒီနှစ်ထဲမှာ လူသတ်မှုတွေ၊ ဓားပြမှုတွေ ပေါ်လာလိုက်တာ မနည်းဘူး၊ တရားခံကိုလည်း ရှာမရဘူးဗျ”

ရှုခမ်းမှာ အတော်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန်ရှိသည်။

သူ၏စကားများသည် သောင်စဉ်ရေမရ အစီအစဉ်မကျ ဖြစ်နေပေသည်။

လုဝင်းရီက...

“ခင်ဗျားမှာ ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကို ရှင်းပြဦးမှပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလေသည်။

ထိုအခါမှ ရှုခမ်း သတိဝင်လာဟန်ဖြင့်...

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ အကျိုးအကြောင်း မသိဘဲ ကျုပ်ပြောတာထက် ခင်ဗျား ဘယ်နားလည်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒီလိုဗျ၊ ဒီနှစ်ထဲမှာ ဓားပြမှုကြီး

၉၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တွေ ပေါ်ပေါက်လာတယ်၊ အမှုကြီးတွေ ဖြစ်ပေမယ့် လက်သည်
တရားခံကို ရှာမတွေ့ဘူး၊ ကုန်ကုန်ပြောရရင် ဘယ်သူဘယ်ဝါရဲ့
လက်ချက်ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့တောင် မရနိုင်ခဲ့ဘူး”

ဟု ရှင်းပြလေသည်။

လုကောကံ အံ့သြသွားသည်။

ရှုမ်းသည် ဒုစရိုက်မှုများကို ဖော်ထုတ်ရာတွင် အလွန်
တော်သဖြင့် နေပြည်တော်မှ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ချီးကျူးဂုဏ်ပြုမှုကို
ပင် ခံရသူဖြစ်ပေသည်။

ရှုမ်း တာဝန်ယူသည့်အမှုဆိုလျှင် ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့
သည်ချည်းဖြစ်လေသည်။

ရှုမ်းလက်မှ ပြေးလွတ်သည့်လူဆိုးဓားပြဟူ၍ မရှိခဲ့ဖူးချေ။

ယခုတော့ ရှုမ်းပင် ညည်းညူနေသည်ဆိုလျှင် အလွန်
ခက်ခဲနက်နဲသောကိစ္စများဖြစ်မည်ဟု ဆင်ခြင်မိလိုက်လေသည်။

ရှုမ်း၏စကားသံများ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“လူသတ်မှုတွေ၊ ဓားပြမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်နေပေမယ့် တရားခံ
ကို မဖော်ထုတ်နိုင်ဘူးဆိုတော့ ကျုပ်ဖြင့် ရှက်လွန်းလို့ လူကြားထဲ
မျက်နှာတောင် မပြရဲလောက်အောင် ဖြစ်နေပြီဗျ”

လှဝင်းရီက...

“မပူနဲ့ ကျုပ်ကူညီမယ်၊ သင်တန်း သုံးလ ဝိတ်ထားတဲ့အချိန်
မှာ သိုင်းလောကထဲ တစ်ပတ်လောက် လှည့်ပြီးတော့ ကျုပ် စုံစမ်း
ပေးပါ့မယ်”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၉၃

ဟု ကတိပြုလိုက်လေသည်။

လုကောကံ ရင်ထဲ လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူသည် ရှုမ်းကို ကူညီမည်ဆိုလျှင် ခရီးထွက်
မည်မှာ သေချာလှပေသည်။

လုကောကံသည် ရှေ့ဆက်မသွားတော့ဘဲ ချက်ချင်းပင်
နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ခဲ့လေသည်။

သူ့အနေနှင့် အလောတကြီး လုပ်စရာလိုတော့မည်
မဟုတ်ပါ။

ဖခင်ကြီး ခရီးထွက်သွားချိန်၌ လွတ်လပ်စွာ သွားလာလှုပ်
ရှားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

လုကောကံ အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာသည်ကိုတွေ့ရလျှင်
မျက်မှေး အံ့သြသွားပြီး...

“ဟင်..အစ်ကိုလေး မသွားတော့ဘူးလား”

ဟု မေးလေသည်။

လုကောကံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မသွားတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုလေး၊ သခင်ကြီးဆူမှာ စိုးရိမ်လို့
လား”

လုကောကံ ဝါးခနဲ သမ်းဝေလိုက်ပြီး..

“ငါ တကယ် အိပ်ချင်လာလို့ကွ”

ဟုပြောကာ ခုတင်ပေါ် ပစ်လွှဲချလိုက်လေတော့သည်။

၉၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရှုဝမ်းသည် ကြာကြာမနေဘဲ ညနေစာစားပြီး ပြန်သွား
လေသည်။

ရှုဝမ်း ပြန်သွားပြီး မကြာမီ မျက်မှေးကလာခေါ်သဖြင့်
လုကောက်မှာ ဖခင်နှင့်တွေ့ရန် လာခဲ့ရလေသည်။

လုဝင်းရှိသည် စာဖတ်ခန်းထဲ၌ တည်ကြည်သော မျက်နှာ
ထားဖြင့် ထိုင်နေ၏။

လုကောက် ရောက်လာလျှင်...

“ထိုင်...သား...ထိုင်”

လုကောက်က ဖခင်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်၏။

လုဝင်းရှိက...

“ငါသား အခုလောက်ဆို ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ထိန်းနိုင်လောက်
ပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလေသည်။ လုကောက် မတတ်သာဘဲ...

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ”

လုဝင်းရှိက...

“ကဲ ပြီးတဲ့ကိစ္စတွေ အသာထားလိုက်တော့၊ သားရဲ့ရှေ့ခရီး
အတွက် စဉ်းစားကြရအောင်”

“ခင်ဗျာ”

လုကောက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

သူနှင့်ကျင်းကျင်းတို့၏ ကိစ္စအား ပြောဆိုလာမည်ဟု ထင်
မှတ်ခဲ့သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၉၅

ယခုတော့ သူ၏ဖခင်သည် ကျင်းကျင်းကို လုံးဝဥပက္ခာပြု
ထားလိုက်ပြီတကား။

သူက ကျင်းကျင်းအား စိတ်နာသွားပြီဟု ထင်မှတ်နေခြင်း
ကြောင့်လော။

လုကောက်မှာ တွေးရင်း မျက်မှေးကို ဒေါ်ပြုလာလေသည်။

သူက မြို့လယ်ဘုံကျောင်း၌ ကျင်းကျင်းနှင့်ယန်ဂူးတို့အား
ယှဉ်တွဲလျက် တွေ့ခဲ့ရသဖြင့် ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်ခဲ့ပြီး အိမ်ပြန်
ရောက်လာသောအခါ မျက်မှေးကို ရင်ဖွင့်ခဲ့လေသည်။

သူ၏ဖခင်သည် မျက်မှေးထံမှတဆင့် သိသွားခြင်းသာ ဖြစ်
ရမည် မဟုတ်ပါလား။

ကျင်းကျင်းအပေါ် စိတ်နာကာ အဆက်ဖြတ်လိုက်တော့
မည်ဟု ဖခင် ယူဆနေသည်မှာ ထင်ရှားနေသည်။

လုဝင်းရှိက...

“လူဆိုတာ မလိမ္မာတစ်ခါခိုက်စမြဲပါပဲ၊ လူငယ်လူရွယ်ဟာ
အချစ်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အမှားအယွင်း ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်မှု
နည်းသွားတတ်ကြတယ်ဆိုတာ ဖေဖေလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာသူ
ဆိုတော့ ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့၊ အရေးကြီးတာက အမှားကို
သိရင် ပြင်ဖို့ပဲ”

“ဖေဖေ...ကျွန်တော်”

လုကောက်က ရှင်းပြရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း လုဝင်း
ရှိက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သဖြင့် ဘာမှမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရ

၉၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လေသည်။ လှဝင်းရီက...

“ဖေဖေ ခရီးထွက်စရာရှိတယ်၊ သားလိုက်ခဲ့ပေါ့၊ စိတ်ပြေ
လက်ပျောက်ဖြစ်တာပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား”

“ကျွန်..ကျွန်တော်”

လှကောက် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသည်။

လှဝင်းရီက...

“သား အရွယ်ရောက်လာပြီ၊ တစ်နေ့ သိုင်းလောကအကျိုး၊
အများအကျိုး ဆောင်ရွက်နိုင်အောင် အခုကတည်းက သိုင်းလော
ကအတွေ့အကြုံ ရှာထားရလိမ့်မယ်၊ ကဲ သားသွားပြီး အနားယူလိုက်
ပါ၊ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ခရီးထွက်ကြတာပေါ့”

လှကောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏။

ဖခင်၏စကားကို မလွန်ဆန်ဝံ့ပါ။

ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် ဂိုဏ်းပင် မလွန်ဆန်ဝံ့ချေ။

“ကဲ..သွား..သွား”

ဖခင်က ခွင့်ပြုလိုက်လျှင် လှကောက်လည်း အခန်းထဲမှ
ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ကျင်းကျင်းအပေါ် ထားရှိသည့် သူ၏မေတ္တာတရားသည်
ဖခင်ပြောသလို မှားယွင်းနေပြီလော။

ယုံမှားမှုမကင်းသည့် မေတ္တာသည် မေတ္တာစစ်မေတ္တာမှန်
ဖြစ်နိုင်ပါဦးမည်လော။

အတွေးသမား

ထိုက်ယန်မြို့...။

ထိုက်ယန်မြို့သည် လှယန်မြို့နှင့် မိုင်ပေါင်းတစ်ရာကျော်
ဝေးကွာသောမြို့ ဖြစ်လေသည်။

သုံးရက်တိုင်တိုင် ခရီးပြင်းနှင်လာခဲ့ကြပြီးမှ လှကောက်တို့
သားအဖသည် ထိုက်ယန်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေသည်။

မြို့တွင်းသို့ မြင်းကိုယ်စီ စီးနင်းဝင်ရောက်လာကြရင်း
လှဝင်းရီက...

“ဒီမြို့မှာ ဖေဖေမိတ်ဆွေ ပေကျီထင်းဆိုတာရှိတယ်၊ သူက
သိုင်းလောကသားလည်းဟုတ်၊ စာပေပညာရှင်လို့ ပြောရင်လည်း
ရတယ်၊ ဖေဖေတို့ သူ့အိမ်မှာ တည်းခိုကြမယ်”

၉၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ပြောလေသည်။

“ကောင်းပါပြီ ဖေဖေ”

လူကောက်မှာ ဖခင်အလိုကျ သဘောတူလိုက်ရလေသည်။

သူ၏စိတ်ထဲတွင် လူယန်မြို့သို့သာ ပြန်နေလိုသည်။

သူ၏အသည်းနှလုံးသည် လူယန်မြို့တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်

မဟုတ်ပါလား။

သားအဖနှစ်ယောက် မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း ဆက်၍စီး

နင်းလာခဲ့ကြရာ မကြာပါချေ။

ခြံဝင်းတံခါးကြီးတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေသည်။

ခြံဝင်းတံခါး ဟာလာဟင်းလင်း ဖွင့်ထားပြီး အစောင့်အ

ကြပ်လည်း မတွေ့ရချေ။

လူဝင်းရီက မြင်းကိုဆွဲကာ ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။

“ပေကျီထင်းက ဆူဆူညံညံလုပ်တာ မကြိုက်ဘူးသားရဲ့၊

သူက အမြဲတမ်း တွေးတောနေတာဆိုတော့ အနှောက်အယှက်ဖြစ် တယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

ဖခင်ဖြစ်သူက ရှင်းပြနေသော်လည်း လူကောက်က စိတ် ဝင်စားခြင်း မရှိပါချေ။

နှစ်ယောက်သား ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြရာ မကြာပါ ချေ။ အိမ်ကြီးတစ်လုံးရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

အိမ်တံခါး ဟာလာဟင်းလင်း ဖွင့်ထားလေသည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(၁) ❖ ၉၉

လူဝင်းရီက...

“ဗျို...မိတ်ဆွေကြီး ပေကျီထင်း”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် မိန်းကလေးတစ် ယောက် လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ် ဆယ့်ကိုးနှစ်ခန့်ရှိ ပြီး ချောမောလှပသူလေး ဖြစ်သည်။

အပြာရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

မိန်းကလေးက လူဝင်းရီကိုမြင်လျှင်...

“ဟင်...ဦးလေးလုပါလား၊ လာမယ်ဆိုရင်လည်း ကြိုတင်အ ကြောင်းကြားပါလားရှင်၊ ကျွန်မတို့ လာကြမှာပေါ့”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောလေသည်။

လူကောက် မျက်မှောင်ကြူတ်သွား၏။

ထိုမိန်းကလေးသည် သူ၏ဖခင်နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိနေသူဟု နားလည်လိုက်မိသည်။

လူဝင်းရီက...

“တူမကြီးပေဟွား၊ တူမကြီး အဖေကော”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ပေဟွားဆိုသည့် မိန်းကလေးက...

“ရှိပါတယ် ဦးလေးလု၊ ဖေဖေ စာဖတ်နေတယ်၊ ဟင်... ဟင်း”

၁၀၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူမသည် ချစ်စဖွယ် ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဖေဖေက စာဖတ်နေရင် အော်မကြား ခေါ်မကြားဖြစ် တတ်တယ် ဦးလေးလုရဲ့၊ ကဲ အိမ်ထဲဝင်ကြပါဦးရှင်၊ ကျွန်မ ဖေဖေကို သွားပြောလိုက်ပါ့မယ်”

သူမက ဖိတ်ခေါ်သဖြင့် လုကောက်တို့လည်း အိမ်ထဲဝင် လိုက်ကြလေသည်။

ပေဟွားက သူတို့အား နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီး ဖခင်ဖြစ်သူ အား သွားပြီးအကြောင်းကြားလေသည်။

ပေဟွား ထွက်သွားလျှင် လုဝင်းရှိက...

“အတော့်ကို လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ သူငယ်မလေး သားရဲ့၊ နေပြည်တော်က ကဗျာလင်္ကာပြိုင်ပွဲတွေမှာ နှစ်စဉ်လိုလို ပထမဆု ရတာ၊ သူတို့သားအဖ နှစ်ယောက်တည်း ရိုးရိုးအေးအေးနေကြတာ လေ၊ အိမ်ဖော်တွေ ဘာတွေတောင် ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ ချက်ပြုတ်စားကြတာ၊ ပေဟွားက အချက်အပြုတ်မှာလည်း ထိပ် တန်းပဲ”

ဟု ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်လေသည်။

လုကောက် အလိုက်သင့် ခေါင်းညိတ်နေရသော်လည်း စိတ် ဝင်စားသည် မဟုတ်ချေ။

သူမနှင့်အတူ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိသူ တစ်ယောက် လိုက် ပါလာလေသည်။

ထိုလူမှာ အဖြူရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၀၁

ဥပမိရပ် တည်ကြည်ခန့်ညားသူဖြစ်သည်။

သူ၏လက်ထဲ၌ ပုရပိုဒ်တစ်ခု ကိုင်လာ၏။

ပုရပိုဒ်ကို ဖတ်ရှုနေရင်းတန်းလန်း ပေဟွားလာခေါ်သ ဖြင့်လိုက်လာခြင်း ဖြစ်ပုံရလေသည်။

ထိုလူသည် ပေဟွား၏ဖခင် ပေကျိုထင်းပင်ဖြစ်ရမည်ဟု လုကောက် ရိပ်မိလိုက်လေသည်။

ထိုလူက...

“သူငယ်ချင်း မင်းရောက်လာတယ်လို့ သမီးလာပြောတော့ ငါမယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားတယ်ကွ”

ဟု ရယ်ရယ်မောမော ပြောလာလေသည်။

လုဝင်းရှိက...

“မလာလို့မဖြစ်တော့ဘူး သူငယ်ချင်း၊ ရှုဝမ်းကတော့ ဒုက္ခ ရောက်နေပြီ”

“ဟေ”

ပေကျိုထင်း တအံ့တဩ ဖြစ်သွားလေသည်။

လုဝင်းရှိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်းက...

“ဆိုစမ်းပါဦးကွ၊ ဘယ်လိုများဖြစ်တာလဲ”

ဟု မေးလေသည်။

ပေဟွားက လုကောက်တို့အတွက် သစ်သီးဖျော်ရည်များ ဖျော်ကာ ဧည့်ခံလေသည်။

လုဝင်းရှိက ဖျော်ရည်တစ်ကျိုက် အမောပြေသောက်လိုက်

၁၀၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပြီးမှ ပြောလိုက်လေသည်။

“အခုတလော ဒုစရိုက်မှုတွေ အတော်ဖြစ်ပွားလာတယ်၊ တရားခံကို ဖမ်းမခိုနိုင်ဘူး၊ ကုန်ကုန်ပြောရရင် တစ်ချို့အမှုတွေမှာ တရားခံ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာတောင် မသိရဘူး၊ ဒါကြောင့် ရှုမံခေါင်းကိုက်နေတာပေါ့၊ အထက်ကလည်း တရားခံကို အမြန်ဆုံးဖော်ထုတ်ဖို့ အမိန့်ပေးနေတယ်၊ သူမလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ရာထူးက ထွက်ပေးရလိမ့်မယ်”

ပေကျီထင်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ရှုမံက လူတစ်မျိုးကွ၊ မလုပ်နိုင်လို့ ရာထူးကထွက်ပေးရမယ်ဆိုရင် ရှက်တာနဲ့ သေမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်ဆီလာပြီး သူ့ကိုတတ်နိုင်သလောက် ဝိုင်းဝန်းကူညီဖို့ ပြောတယ်လေ”

“ဪ”

“ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားဆီလာခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ”

လှဝင်းရီ၏စကားအဆုံးတွင် ပေကျီထင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟဲ့..ဟဲ့..ကောင်းတယ်..ကောင်းတယ်၊ အခုတလော ကမ္ဘာလုပ်စရာ ကိုင်စရာမရှိတာနဲ့ အားအားရှိ စာပဲဖိဖတ်နေတာ၊ ခင်ဗျားရောက်လာတော့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်ရတော့မှာပေါ့လေ၊ က ဆိုစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုစီစဉ်ထားသလဲ”

လှဝင်းရီက...

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၀၃

“သိုင်းလောကထဲ တစ်ပတ်လောက် လှည့်ကြည့်မလားလို့”

“ကျုပ်ကကော”

“ခင်ဗျားက အိမ်ကနေ ထိုင်ပြီး အစီအစဉ်လုပ်ပေါ့၊ ရှုမံကို ဒီအတိုင်းပြောခဲ့တယ်၊ အကြောင်းရှိရင် သူဆက်သွယ်လိမ့်မယ်၊ ကျုပ်ကလည်း စုံစမ်းလို့ရသမျှ ခင်ဗျားဆီကို သတင်းပို့ပေးမယ်”

ပေကျီထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ အရင်ကလည်း ဒါမျိုးလုပ်ခဲ့ဖူးကြတာပဲ၊ ဘာမှ အခက်အခဲ မရှိနိုင်ပါဘူး”

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျ”

“ပြောပါ”

“ကျုပ်သားကို ခင်ဗျားနဲ့ထားခဲ့မယ်လို့ရည်ရွယ်ထားတယ်”

သည်။

ပေကျီထင်းက လူကောက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်

“ခင်ဗျား သဘောပဲလေ”

လှဝင်းရီက...

“ကျုပ် သဘောမလုပ်နဲ့၊ တော်ကြာ ခင်ဗျား သဘောကျလို့ ခက်နေဦးမယ်”

ပေကျီထင်းက...

“ဒါဆိုလည်း ပြန်မလွှတ်ဘဲ ခေါ်ထားလိုက်ရုံပေါ့ဗျာ”

သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

၁၀၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လုကောက် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

သူ၏ဖခင်သည် မည်သို့သောအကြံဖြင့် ယခုကဲ့သို့ခေါ်
ဆောင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ကို သဘောပေါက်မိပြီဖြစ်သည်။ပေဟွားနှင့် နီးစပ်စေလိုသော သဘောရှိနေသည် မဟုတ်
လား။

ပေကျီထင်းကလည်း သဘောတူပုံရလေသည်။

ပေဟွားကမူ ဟန်မပျက်ဘဲ နဂိုအတိုင်းပင် ပြုံးပြုံးလေးရှိ
နေသည်။

လုဝင်းရှိက...

“ကဲ...ငါ့သား မင်း ဒီမှာတစ်သက်လုံးနေဖို့ စိတ်ကူးပေ
တော့၊ သူက သိပ်သဘောကောင်းတာကွ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပေကျီထင်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ ငါက သဘောကောင်းတယ်၊ ငါ့သမီးက
ပိုတောင် သဘောကောင်းသေးတယ်”

ဟုပြောပြီး ရယ်နေ၏။

လုကောက် မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်နေရတော့
သည်။

လုဝင်းရှိက...

“ကဲ ကျုပ်တို့ အစီအစဉ်လုပ်ကြရအောင်”

လာရင်းကိစ္စအတွက် စကားစလိုက်သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၀၅

ပေကျီထင်းက...

“ကောင်းသားပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရှုမ်းအား ကူညီနိုင်ရေးအတွက်
မည်သို့မည်ပုံ ဆောင်ရွက်ကြမည်ကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလိုက်လေ
တော့သည်။

ဖူးစာမမည်

ည...။

လရောင် ဖြာကျနေသည်။

ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်သော်လည်း လကောက် မအိပ်နိုင်သေးပါ။

ခြံဝင်းအတွင်းရှိ ပန်းဥယျာဉ်ထဲ၌ထိုင်ကာ ကောင်းကင်ပေါ် မှလဝန်းကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဘယ်နေရာကိုကြည့်ကြည့် ကျင်းကျင်း၏မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်နေမိသည်ပင်။

“ယန်ဝူးဟာ သူ့အဖေ မိတ်ဆွေရဲ့သားဆိုတော့ သူက အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံနေရတာပဲဖြစ်မှာပါ။ ယန်ဝူးရှေ့မှာ ငိုအကြောင်း အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၀၇

ထိုသို့တွေးရင်း ကျင်းကျင်းအပေါ် အထင်မှားမိသည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်တင်နေမိသည်။

လုယန်မြို့သို့ ပြန်လိုစိတ်များလည်း ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

လုကောက် အတွေးကြွယ်နေစဉ်မှာပင်...

“အစ်ကို”

ချိုလွင်သာယာသော ခေါ်သံလေး ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟင်”

လုကောက် ရင်ထိတ်သွားပြီး ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ ပေဟွားရောက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ပေဟွားက...

“အစ်ကို မအိပ်သေးဘူးလားဟင်”

ဟု မေးလာလေသည်။

လုကောက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း အိပ်ချင်စိတ် မရှိသေးလို့ပါ”

“ဪ...ညီမ ဒီမှာ ခဏထိုင်မယ်နော်”

ပြောပြောဆိုဆို လုကောက်ထိုင်နေသည့် ကျောက်ခုံတစ်ဘက်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

သူမထံမှ မွေးကြိုသင်းပျံ့သော ကိုယ်သင်းနဲ့လေး ပွင့်ပျံ့လာပါသည်။

လုကောက် အသက်ရှူ မွန်းကြပ်သွားလေသည်။

၁၀၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပေဟွားက...

“အစ်ကို ညီမတို့ဆီကို အလည်လာရတာ ပျော်ရဲ့လားဟင်”

ဟု မေးလေသည်။

လုကောကံ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ပျော်..ပျော်ပါတယ်”

“ဟင်..အစ်ကိုအသံကြီးကလည်း ပျော်ပါတယ်သာဆိုတယ် အသက်မပါသလိုပဲ”

“ဟို..ဟို..ကျုပ်..ကျုပ်က”

လုကောကံ မည်သို့ပြောရမှန်းမသိ စကားထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသည်။

ပေဟွားက...

“အစ်ကိုဖေဖေ ခရီးထွက်နေလို့ အစ်ကို ပျင်းနေပြီထင် တယ်”

ဟု မေးပြန်သည်။

မှန်ပေသည်။

ပေဟွားတို့ထံသို့ လုကောကံ ရောက်လာခဲ့သည်မှာ ငါး ရက်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။

လုဝင်းရှိသည် လူဆိုးဓားပြများ၏သတင်း စုံစမ်းဖို့ ခရီး ထွက်သွား၏။

နောက်ထပ် ဆယ်ရက်ခန့်ကြာမှ ပြန်ရောက်လာလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၀၉

ဖခင် ထွက်သွားချိန်၌ လုကောကံအား ထိုက်ယန်မြို့စက် ဝန်းကျင်မှ ရှုမျှော်ခင်းများကို လိုက်လံပြသပေးမည်ပြောသော်လည်း လုကောကံက ငြင်းခဲ့သည်။

ဘယ်ကိုမှ မသွားလိုဘဲ ခြံဝင်းထဲမှာသာ အေးအေးဆေးဆေးနေလိုသည်ဟု အကြောင်းပြပြီး ရှောင်နေခဲ့လေသည်။

သားဖြစ်သူ သိက္ခာကျမည်ကို စိုးရိမ်ကာ လုဝင်းရိက္ခာ အဖြစ် မှန်အား ပေကျိုထင်းကို ပြောမပြခဲ့ချေ။

လုကောကံအကြောင်း မသိကြ၍ ပေဟွားတို့မှာ အေးအေး ဆေးဆေး နေလိုခြင်းကြောင့်သာဖြစ်မည်ဟု ထင်နေကြသည်။

ပေဟွားသည် လုကောကံကိုကြည့်ရင်း အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာလေသည်။

“ဘာလဲ အစ်ကိုတို့ဆီကို လာလည်ရင် ဧည့်ခံရမှာကို ကြောက်လို့လား”

သူမ၏စကားကြောင့် လုကောကံ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟာ..မ..မ..မဟုတ်”

အကယ်၍သာ လုယန်မြို့သို့ ပေဟွားလာလည်မည်ဆို ပါက ကျင်းကျင်း ကျိန်းသေ အထင်မှားသွားလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ပေဟွားက...

“မပူပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ လာလည်ဖို့ အားမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ ညဉ့်လည်းနက်ပြီ အိပ်ကြရင်ကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

၁၁၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လူကောက် ဝမ်းသာသွားသည်။

ချက်ချင်းပင် ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ် အိပ်မှဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဆယ့်နှစ်ရက်...။

လူကောက်မှာ ဆယ့်နှစ်ရက်ဟူသောအချိန်ကို စိတ်ညစ်စွာ ဖြင့် ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရလေသည်။

သူတပါးအိမ်တွင် နေရသည်မှာ မိမိအိမ်မှာကဲ့သို့ လွတ်လပ် သည် မဟုတ်ပါ။

အဆိုးဆုံးမှာ ကျင်းကျင်းနှင့်ဝေးနေရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ပေဟွားသည် ပညာရှိသမီးပီပီ အရိပ်အကဲကို ကောင်းစွာ နားလည်သူလေးဖြစ်သည်။

လူကောက်အား ရင်းနှီးပွင့်လင်းစွာ ဆက်ဆံခဲ့ပါသော်လည်း သူမအား ခပ်တန်းတန်းနေသဖြင့် သူမလည်း အလိုက်သိစွာဖြင့် ရှောင်ပေးခဲ့လေသည်။

သို့သော် လူကောက်နှင့် မလွဲမရှောင်သာကြုံရလျှင် အိမ် ရှင်ဝတ္တရားမပျက်အောင် ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံခဲ့၏။

လူကောက်မှာ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ရလေတော့သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၁၁

ပေဟွားသည် အိမ်ထောင်မှ နိုင်နင်းသူ၊ စာပေပညာထူးချွန် သူ၊ သဘောထား ပြည့်ဝသူလေးဖြစ်ကြောင်း သိရပါသော်လည်း အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် မစဉ်းစားနိုင်ပါ။

သူ၏အသည်းနှလုံးကို ထာဝစဉ် စိုးမိုးထားသည့်ကျင်းကျင်း ရှိပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။

လူကောက်မှာ ဖခင်၏ကိစ္စများ ပြီးပြတ်သွားပြီး လုယန်မြို့ သို့ပြန်နိုင်ရန် အထပ်ထပ်အခါခါ ဆုတောင်းနေရလေတော့သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူအား မျှော်လင့်စောင့်စားနေစဉ် လုဝင်းရီ ပြန် လည်ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

ဆယ့်သုံးရက်မြောက်နေ့တွင် လုဝင်းရီ ပြန်လည်ရောက် ရှိလာသည်။ သူနှင့်အတူ ရှုမ်းလည်း ပါလာသည်။

သူတို့သည် ပြန်လည်ရောက်လာကြသည်နှင့် ပေကျီထင်း နှင့် အလောတကြီး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြပြီး ခရီးထွက်ရန် ထပ်မံပြင် ဆင်ကြသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် လုဝင်းရီသည် လူကောက်ကိုခေါ်ကာ...

“သာ...မင်း...လုယန်မြို့ကို ပြန်နှင့်ပေတော့”

ဟု ပြောလေသည်။ မမျှော်လင့်သောစကား ကြားလိုက်ရ သောအခါ လူကောက် ဖော်မပြနိုင်အောင် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပြန်ကြမယ် ဟုတ်လား ဖေဖေ”

“သာ အရင်ပြန်နှင့်ရမယ်”

၁၁၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဖေဖေ မကြာခင် ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ဖေဖေ..ဖေဖေ..ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

လုဝင်းရီက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“ဖေဖေမှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိနေတယ်၊ နောက်တော့

ဖေဖေ ရှင်းပြမယ်၊ သား အိမ်မှာပြန်စောင့်နေပါ”

ကိစ္စကို ပြောမပြဘဲ ပြန်ဖို့သာ အဓိကထားပြီး ပြောလေသည်။ လုကောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ဖေဖေ”

“သား ဒီကနေပဲ သွားရမယ်”

လုဝင်းရီ ပြောသည့်အတိုင်း ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် လုကောက်က လုယန်မြို့သို့ အပြန်ခရီးနှင့်ခဲ့ရသည်။

ကျင်းကျင်းနှင့် ပြန်တွေ့ရတော့မည်မို့ ဖော်မပြနိုင်အောင် ဝမ်းသာနေမိ၏။

ဖခင်နှင့် ခွဲခွာခဲ့ရသည်ကိုပင် လွတ်လပ်သည်ဟု ထင်ခဲ့၏။

အကယ်၍သာ ထိုနေ့ထိုအချိန်မှစပြီး သူ၏ဖခင်အား ပြန်မတွေ့ရနိုင်တော့ဟု သိနိုင်ခဲ့ပါလျှင်...

လုကောက်၏လုယန်မြို့သို့ အပြန်ခရီးသည် ကြည်နူးပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

ဘာဆိုဘာမှ မသိနိုင်ခဲ့သော လုကောက်မှာ လုယန်မြို့သို့ ဦးတည်ကာ မြင်းဒုန်းစိုင်းနှင့်လျှက်။

အပြန်လမ်း

လုယန်မြို့...။

လုယန်မြို့မှာ ထုံးစံအတိုင်း စည်ကားသိုက်မြိုက်နေလေသည်။

လုကောက်သည် လုယန်မြို့အား လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့်...

“ဟေး”

စိတ်လွှတ်ကိုယ်လွှတ် အော်လိုက်မိသည်။

လမ်းသွားလမ်းလာများက သူ့အား တအံ့တကြည်လေသည်ကိုပင် ဂရုမစိုက်အားဘဲ မြင်းကို အသော့နှင်လာခဲ့သည်။

၁၁၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူ၏မွေးရပ်ဇာတိ၊ သူ၏အသည်းနှလုံးကို ပိုင်စိုးထားသူ ကျင်းကျင်းရှိရာ လှယန်မြို့သို့ ပြန်ရောက်လာရသဖြင့် ပျော်ရွှင်ကြည် နူးရသည်မှာ မည်သည့်အရာနှင့်မျှ နှိုင်းယှဉ်၍မရသည့် အရသာဖြစ် ပေသည်။

လှကောက်သည် မြို့ထဲသို့ရောက်လျှင် အိမ်သို့တန်းမပြန် သေးဘဲ ကျင်းကျင်းရှိရာခြံဝင်းသို့ ဦးတည်လာခဲ့သည်။

သိုင်းသမားကြီးကျင်းကျန်ချူး၏ ခြံဝင်းကြီးနှင့် အိမ်ဂေ ဟာကြီးမှာ ဘယ်သောအခါကြည့်ကြည့် ကျက်သရေအပေါင်းနှင့် ခညောင်းနေသည်ပင်။

သို့သော်...

အမြဲလိုလို ဧည့်ပရိတ်သတ်များဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက် နေတတ်သည့် ခြံဝင်းမှာ ဝင်းတံခါးကြီးပိတ်ထားသည်ကိုမြင်လျှင် လှကောက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားရသည်။

ဝင်းတံခါးအနီး၌ အစောင့်တစ်ယောက် ထိုင်ကာ ငိုက်မျဉ်း နေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့်...

“မိတ်ဆွေ..ဆရာကျင်းကျန်ချူး မရှိဘူးလားဗျ”

လှကောက်က အနီးသို့ချဉ်းကပ်သွားရင်း မေးလိုက်လေ သည်။

သူ၏အသံကြောင့် အစောင့်မှာ အလန့်တကြားဖြစ်သွားရ သည်။

ကပ္ပာကယာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ရင်း...

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၁၅

“မရှိဘူးဗျ”

ဟု အဖြေပေးလိုက်၏။

လှကောက်က စံအိမ်ကြီးဆီသို့ မျှော်ကြည့်ရင်း...

“ဘယ်သွားလို့လဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။

အစောင့်က...

“တရားထိုင်ဖို့ ကုန်းယင်စန်းဘုံကျောင်းကို သွားတယ်၊ ရက် နှစ်ဆယ်လောက်တော့ ကြာလိမ့်မယ်”

သိုင်းသမားကြီးကျင်းကျန်ချူးသည် အများအကျိုး၊ သိုင်း လောကအကျိုး ဆောင်ရွက်နေသူဖြစ်ရုံသာမက တရားကျင့်ကြံအား ထုတ်မှုရှိသူဖြစ်သည်။

လောကီအကျိုး၊ လောကုတ္တရာအကျိုး နှစ်မျိုးစလုံး မလစ် ဟင်းအောင် စွမ်းဆောင်နေသူဖြစ်ရကား စံတင်ချီးကျူးထိုက်သူဖြစ် သည်။

အလွန်ခေါင်လှသည့် ယင်နန်အရပ်ရှိ ကုန်းယင်စန်းဘုံ ကျောင်းသို့သွားပြီး တရားအားထုတ်တတ်သူ ဖြစ်ပေသည်။

လှကောက်မှာ သိုင်းဆရာကြီးကျင်းကျန်ချူးအိမ်၌ မရှိမှန်း သိရလျှင် အကြိုက်တွေ့သွားလေတော့သည်။

“ဆရာကြီး မရှိဘူးဆိုရင် သခင်မလေးကျင်းကျင်းကော ဟု မေးလိုက်၏။

၁၁၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အစောင့်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မရှိဘူးဗျ”

“ဟင်”

ကျင်းကျင်းလည်း အိမ်မှာရှိမနေမှန်းသိရလျှင် လုကောက်
မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“သူ..သူ..ဘယ်သွားလို့လဲ”

ဟု အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။

အစောင့်က...

“ဝီကင်း နေပြည်တော်ကို သွားတယ်ဗျ”

“သူ..သူက ဘာသွားလုပ်တာလဲဟင်”

“စာပေသိုင်းသမားကြီးနဲ့ လိုက်သွားတာ၊ အလည်သက်
သက်ပဲ၊ သခင်လေးယန်ဝူးက တာဝန်ယူပြီး ခေါ်သွားတာ”

“ဗျာ”

လုကောက် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရလေတော့
သည်။

ကျင်းကျင်းနဲ့ ယန်ဝူးတို့အား ဘုံကျောင်း၌ တရင်းတနှီးတွေ့
ခဲ့ရုံကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိသည်။

“သူ...သူတို့”

လုကောက် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေစဉ်...

အစောင့်က...

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၁၇

“သူတို့မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့မယ် ထင်တာပဲဗျ”

အစောင့်က သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြလိုက်၏။

လုကောက် ဆက်၍နားထောင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

ချာခနဲလှည့်ကာ ဂမူးရှူးထိုး ပြေးထွက်လာခဲ့မိ၏။

“ဟေ့လူ..ဟေ့လူ”

အစောင့်က လှမ်းခေါ်လိုက်သော်လည်း လုကောက် လှည့်
မကြည့်တော့ပါ။

တခဏအတွင်းမှာပင် မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားလေ
တော့သည်။

၁၁၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“အစ်ကိုလေး”

မျက်မှေး၏ခေါ်သံကြောင့် လုကောက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မျက်မှေးသည် စားသောက်ဖွယ်ရာများ ထည့်ထားသည့် လင်ပန်းတစ်ချပ်ကိုကိုင်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

လုကောက်က မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ ငေးမောကြည့်နေလိုက်၏။

သူ အပြင်မထွက်ဘဲ အခန်းအောင်းနေခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာသွားပြီဖြစ်လေသည်။

အစားမမှန် အအိပ်မမှန်ဘဲ တစ်ချိန်လုံး တွေ့ဝေငေးဝိုင်နေသဖြင့် မျက်နှာချောင်ကျသွားလေသည်။

မျက်မှေးက...

“အစ်ကိုလေးကြိုက်တဲ့ ဟင်းလျာတွေ ကျွန်တော် ချက်ပြုတ်ထားတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

လုကောက်က လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ...

“ငါ မစားချင်ဘူး”

“အစ်ကိုလေး”

“ပြန်ယူသွားပါကွာ”

မျက်မှေး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အစ်ကိုလေး ဒီလိုမစားမသောက်ဘဲနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၁၉

မလဲ၊ ကြာရင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ မျက်နှာများတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ကိုယ့်ကိုကိုယ် မနှိပ်စက်ချင်စမ်းပါနဲ့ အစ်ကိုလေးရာ၊ လောကပေါ်မှာ သူ့ထက်ချော သူ့ထက်လှပြီး သူ့ထက်အရည်အချင်းရှိတဲ့ မိန်းမတွေ တစ်ပုံကြီးပါ”

“ဘာ”

လုကောက်၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မျက်မှေးပင် လန့်သွား၏။

လုကောက်သည် ထိုင်ရာမှ ခုန်ထလာပြီး..

“မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲကွ”

ဟုအော်ငေါက်ကာ ပါးရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ဖြန်းခနဲမြည်သံနှင့်အတူ မျက်မှေး ချာခနဲလည်ထွက်သွားသည်။

သို့သော် သူက စိတ်မဆိုးပါ။

“ရိုက်ပါ အစ်ကိုလေး၊ ကျွန်တော့်ကို သတ်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က အစ်ကိုလေး ခံစားနေရတာကို မကြည့်ရက်လို့ အမှန်အတိုင်းပြောမိတာပါ၊ ကျင်းကျင်းဟာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးဆိုတာ အစ်ကိုလေး မသိပေမယ့် တစ်မြို့လုံး သိကြပါတယ်ဗျာ”

ပြောရင်း အသံများ တုန်ကာ မျက်ရည်ဝိုင်းလာသည်။

လုကောက်၏ခန္ဓာကိုယ် ဆုတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

၁၂၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မျက်မှေးအား ပါးရိုက်လိုက်မိသည်ကိုလည်း စိတ်မကောင်း
ဖြစ်သွားသည်။

“မျက်...မျက်မှေး...ငါ...ငါမှား”

သူက တောင်းပန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း စကား
ပြောမထွက်ချေ။

မျက်မှေးက...

“အစ်ကိုလေး မမှားပါဘူး၊ ကျင်းကျင်းရဲ့လှည့်စားမှုကို ခံခဲ့ရ
တာပါ။ တကယ်ဆိုရင်...”

သူ စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါ။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး မြင်းစီး
သမားနှစ်ယောက် အိမ်ရှေ့သို့ရောက်ရှိလာကြသည်ကို တွေ့မြင်
လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ဟင်...ဦးလေးရှုဝမ်းနဲ့ ဦးလေးပေကျိထင်းတို့ပါလား”

လုကောက်က လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်ပြီး ပြေးထွက်သွားသည်။

မျက်မှေးလည်း လိုက်သွားလေသည်။

ရှုဝမ်းနှင့် ပေကျိထင်းတို့က မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်းကာ အိမ်
ထဲဝင်လာကြသည်။

“ဦးလေး...ဖေဖေကော”

လုကောက်က ဆီးကြိုမေးမြန်းလိုက်လေသည်။

ရှုဝမ်းနှင့်ပေကျိထင်းတို့က အဖြေမပေးကြပါ။ မျက်နှာ

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၂၁

လည်းမကောင်းကြချေ။

လုကောက်က...

“ဖေဖေကော ဟင်”

ရှုဝမ်းနှင့်ပေကျိထင်းတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ပေကျိထင်းက...

“ပြောမှဖြစ်မယ်”

ဟုပြောရာ ရှုဝမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ပေကျိထင်းက လုကောက်ဘက် လှည့်လိုက်ပြီး...

“ငါတူကြီး စိတ်ခိုင်ခိုင်သာ ထားပေတော့၊ မင်းအဖေ ဆုံး
ပြီကွယ့်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဗျာ”

မမျှော်လင့်သောစကား ကြားလိုက်လျှင် လုကောက် မူးခနဲ
မိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး အိုးထိန်းစက်ပမာ ချာချာ
လည်သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရ၏။

“မင်းအဖေ ဆုံးပြီတဲ့”

ကျားဆိုး

စားသောက်ဆိုင်၌ လူရှင်းနေ၏။

ချောင်ကျကျ စားပွဲတစ်လုံး၌ လူသုံးယောက် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြသည်။

သူတို့သည် အေးစက်နေပြီဖြစ်သော စားသောက်ဖွယ်ရာများကို စိတ်မဝင်စားကြဘဲ ဆိုင်ပေါက်ဝဆီသို့ မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေကြသည်။

စားသောက်ပြီး၍ ဆိုင်ထဲမှ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက်သွားကြသော်လည်း ဝင်လာသူကို မတွေ့ရချေ။

ကြာသော် ထိုင်နေသူသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာကာ...

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၂၃

“သူငယ်ချင်း လုဝင်းရီ၊ သူလာမယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်နော်”

ဟု ဝဲဘက်၌ထိုင်နေသူကို မေးလိုက်သည်။

ထိုလူတို့သည်ကား လုဝင်းရီ ပုဂံကျိုထင်းနှင့်ရှုဝမ်းတို့ဖြစ်ကြပေသည်။

ရှုဝမ်း၏ အမေးစကားကြောင့် လုဝင်းရီက...

“သေချာပါတယ်၊ ကျုပ်က သူ့အပေါ် ကျေးဇူးပြုခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ သူမလာဘဲ နေမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ တရားခံ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဖော်ထုတ်နိုင်မှာ သေချာလို့ ခင်ဗျားကို ချိန်းလိုက်တာပါ”

သူတို့သုံးယောက်သည် ယခုတလော ထကြွသောင်းကျန်းနေသည့် အမည်မဲ့စားပြအား ဖမ်းဆီးရန် ရောက်ရှိနေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

လုဝင်းရီတို့ ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင် ဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်ယောက်လှမ်းဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုလူမှာ မျက်နှာတစ်ဝက် အုပ်သည်အထိ ခမောက်ဆောင်းထားပြီး တုတ်ခိုင်သန်မာသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

ဆိုင်ထဲသို့ရောက်လျှင် မည်သူ့ကိုမျှ အမှုမထားဘဲ လုဝင်းရီတို့ထံသို့ လှမ်းလာသည်။

လုဝင်းရီက...

“သူပဲ”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်၏။

၁၂၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရှုဝမ်းနှင့်ပေကျိထင်းတို့၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူကို အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်ကြသည်။

ထိုလူ အနီးသို့ရောက်လာသောအခါ ထူးခြားပြီး အေးစိမ့်သော အငွေ့အသက်တစ်ခု လွင့်ပျံ့လာသည်ဟု ခံစားလိုက်ကြရသည်။

ရှုဝမ်းသည် ခါးဦးချိတ်ထားသည့် ဓားဆီသို့ လက်ရောက်သွား၏။

သို့သော်...

ချက်ချင်းပင် လက်ကိုပြန်ရှုပ်သိမ်းလိုက်၏။

ခမောက်ဆောင်းထားသူက စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လှဝင်းရီကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ခင်ဗျားက စိတ်မနိုင်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ လက်တွဲပြီး လှုပ်ရှားမယ်ဆိုရင် ‘အမည်မဲ့’လူကို ဘယ်တော့မှ မိနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဗျ” ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏အသံမှာ ရေခဲတောင်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့်ပမာ အေးစက်စက်ဖြစ်နေပါသည်။

ရှုဝမ်း၏လှုပ်ရှားမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

ရှုဝမ်း အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားပြီး...

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၂၅

“အမည်မဲ့”လူကို ဖမ်းမိလည်း အရှုံးမရှိပါဘူး၊ ဓားပြကြီး ကျားဆိုးကိုရရင် အမြတ်ထွက်တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ယခုတလော သောင်းကျန်းနေသော လူဆိုးကြီးအား မည်သူမည်ဝါဟု မသိရသဖြင့် အဖြူရောင်သိုင်းသမားကြီးများသာမက အနက်ရောင်သိုင်းသမားများပါ အမည်မဲ့လူဟု ကင်ပွန်းတပ်ထားကြ၏။

ဓားပြကြီးကျားဆိုးဆိုသူမှာ ခမောက်ဆောင်းထားသူပင် ဖြစ်သည်။

ဓားပြကြီးကျားဆိုးသည်လည်း အလွန်ကြောက်စရာ ကောင်းသူဟု ကျော်ကြားနေပြီး ဖမ်းဆီးရန် ဝရမ်းထုတ်ထားရသူဖြစ်ပေသည်။

အမှုထမ်းရှုဝမ်းအနေနှင့် လူဆိုးဓားပြများကို ကြည့်မရသည်မှာ မဆန်းဗျေ။

တရားဥပဒေကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သူနှင့် ချိုးဖောက်သူတို့ မဟာရန်သူတော်ကြီးများပင် ဖြစ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ခမောက်ဆောင်းထားသူ(ဝါ) ကျားဆိုးက မတုန်လှုပ်သည့် အပြင် ထိုင်ခုံကိုဆွဲကာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး..

“ခင်ဗျားတို့ သုံးယောက်တည်းလာခဲ့တယ်ဆိုတာ သေချာမကျုပ်ဝင်လာခဲ့တာ၊ ဆိုင်လုလင်တွေအားလုံးဟာ ကျုပ်လူတွေရဲ့ ဆိုင်အပြင်မှာလည်း ကျုပ်ရဲ့ လက်ရွေးစင်တပည့် သုံးဆယ်ရှိတယ်

၁၂၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ခင်ဗျား လှုပ်ရှားမယ်ဆိုရင် ကိုယ်ကျိုးနည်းသွားဖို့ပဲ ရှိတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

ရှုမ်း မျက်နှာပျက်သွားပြီး ဘာမှထပ်မပြောတော့ချေ။

ကျားဆိုးက လှဝင်းရီကိုကြည့်ကာ...

“အကျိုးမရှိဘဲ အချိန်ဖြုန်းရမှာကို ကျုပ် သဘောမကျဘူး၊

ခင်ဗျားလည်း သဘောကျမယ် မထင်ဘူး”

ဟု ပြောလေသည်။

လှဝင်းရီ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ချိန်းလိုက်တာ အမည်မဲ့လူအကြောင်း

သိချင်လို့ မဟုတ်လား”

လှဝင်းရီ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

တစ်ချိန်က သိုင်းလောက၌ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့စဉ် တော
လမ်းတစ်နေရာတွင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များဖြင့် သတိလစ်နေသူ တစ်
ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ရသဖြင့် ကယ်တင်ခဲ့ရသည်။

ထိုလူအား သမားတော်တစ်ယောက်ထံအပ်နှံပေးပြီး ဆေး
ကုပေးခဲ့သည်။

ဆေးဖိုးဝါးခ လိုသမျှစိုက်ထုတ် အကုန်အကျခံခဲ့သည်။

ထိုလူ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း မသိခဲ့ရပါ။

ထိုလူသည် ဝေဒနာပျောက်ကင်းသက်သာသွားပြီး ထွက်
သွားခါနီးမှ သူ့အားကူညီသည့်အတွက် တစ်နေ့ ကျေးဇူးဆပ်မည်ဖြစ်

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၂၇

ကြောင်း အကယ်၍ အခက်အခဲတစ်စုံတစ်ရာရှိခဲ့ပါလျှင် သူ့အား
မည်သို့ ဆက်သွယ်ရမည်ကို ပြောပြခဲ့၏။

နောက်ပိုင်းမှ ထိုလူသည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်း
သည့် ကျားဆိုးဆိုသူဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရလေသည်။

ရှုမ်းသည် အတွေ့အကြုံ ကြွယ်ဝသူ၊ မိတ်ဆွေအပေါင်း
အသင်းများသူ ဖြစ်သော်လည်း အမည်မဲ့လူနှင့် ပတ်သက်ပြီး
သတင်းအစအနပင် စုံစမ်း၍မရဖြစ်နေရာ အနက်ရောင်သိုင်းသမား
တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ဆက်သွယ်ပြီး စုံစမ်းမှုဖြစ်တော့မည်ဟု
လှဝင်းရီ ဆင်ခြင်မိခဲ့သည်။

သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့ဆိုသကဲ့သို့ အနက်
ရောင်သိုင်းလောကသားများသည် လူဆိုးဓားပြများ၏သတင်းကို
သိရှိရန် ပိုပြီးနီးစပ်သည် မဟုတ်ပါလား။

လှဝင်းရီသည် ရှုမ်း အကူအညီတောင်းသည့်အခါ ကျားဆိုး
ကို သတိရပြီး ဆက်သွယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု ကျားဆိုးသည် သူ၏ရှေ့တွင် ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

သူပြောမည့်ကိစ္စကို ကြိုတင်သိရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

လှဝင်းရီ ခေါင်းညိတ် ဝန်ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် သူ့အကြောင်း သိချင်တယ်”

ကျားဆိုးက...

“ခင်ဗျား သိချင်သလို ကျုပ်တို့လည်း သိချင်နေကြပါတယ်”

ဗျာ”

၁၂၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူ၏စကားမှာ အဓိပ္ပါယ်ရှိပေသည်။

အမည်မဲ့လူကြောင့် အာဏာသားများ၊ အဖြူရောင်သိုင်းသ
မားများသည် ဒုစရိုက်သမားများအား ပို၍ဂရုစိုက်လာကြပြီး ပို၍
နှိမ်နင်းမှုများ ပြုလုပ်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ဒုစရိုက်သမားများ ခါတိုင်းထက်ပို၍ အနေ
ကျပ်လာကြတော့သည်။

လှဝင်းရီက....

“ကျုပ်ကို ကူညီမှဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

ကျားဆိုးနှင့်ဆက်ဆံရာတွင် စကားဖောင်ဖွဲ့ ပြောနေခြင်း
ထက် လိုရင်းကိုပြောခြင်းက အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟု နားလည်သ
ဘောပေါက်ထားသည်။

ကျားဆိုးက...

“တကယ်လို့ ကျုပ်က မကူညီနိုင်ဘူးဆိုရင်ကော”

လှဝင်းရီ ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား မကူညီဘဲအခု
လို လာမှာမဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

ကျားဆိုးက...

“ထားပါတော့လေ၊ ကျုပ်ပြောနိုင်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ မြေ
ကြွက်ဆိုတဲ့လူကို တွေ့အောင်ရှာပါ”

“သူက..”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၂၉

“သူ့နာမည် မြေကြွက်ဆိုကတည်းက ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ
ဆိုတာ သိလောက်ပါပြီဗျာ”

ကျားဆိုးက ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး..

“ကဲ..ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ဘာမှကျေးဇူးမရှိတော့ဘူး”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလေသည်။

လှဝင်းရီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ကျားဆိုး ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားတော့၏။

နောက်တစ်လှမ်း

ကျားဆိုး ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။
 လဝင်းရိက တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ထိုင်နေဆဲ။
 ပေကျီထင်းကလည်း ငြိမ်နေ၏။
 အောင့်အည်းမနေနိုင်သူမှာ ရှုဝမ်းဖြစ်သည်။
 ရှုဝမ်းက ဆိုင်ထဲ၌ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည့် ဆိုင်လူ
 လင်များအား မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် ကြည့်နေ၏။
 ဆိုင်လူလင်များမှာ သူတို့အား ဂရုမစိုက်ဘဲ ကိုယ့်အလုပ်
 ကိုယ် လုပ်နေကြသည်။
 ကျားဆိုး၏စကားကြောင့် ရှုဝမ်း ဒေါပူနေကြောင်း ရိပ်မိ
 သည့် ပေကျီထင်းက...

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၃၁

“ခင်ဗျား ဆိုင်လူလင်တွေကိုခေါ်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်လည်း
 သူတို့က ဘာမှမသိဘူးလို့ ပြောကြမှာပဲ”
 ဟုပြောလိုက်ရာ ရှုဝမ်းက...
 “ကျုပ်က သူတို့ကို ဒီအတိုင်းလွှတ်မထားနိုင်ဘူး”
 မှန်ပေသည်။
 ဓားပြကြီးကျားဆို၏တပည့် ဆိုင်လူလင်များ ကိုနည်းနည်း
 မျှ လက်ပိုက်ကြည့်နေနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။
 ဖမ်းဆီး အရေးယူရမည်ဖြစ်လေသည်။
 ပေကျီထင်းက...
 “ခင်ဗျား သွားစုလိုက်ရင် မှားမယ်၊ သူတို့က ကျားဆိုးကို
 သိကြမှာတောင် မဟုတ်ဘူးဗျ”
 “ဘာ...ဘယ်လို”
 “ကျားဆိုးက လှည့်စားတယ်ဆိုတာ ရိပ်မိဖို့ကောင်းပါတယ်
 ဗျာ”
 ရှုဝမ်း ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။
 ဆိုင်လူလင်များကို ကြည့်ရသည်မှာ သိုင်းပညာတတ်ပုံ
 လုံးဝမရှိကြချေ။
 ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် လုပ်နေကြပြီး သူတို့ကိုလည်း ဂရုမစိုက်
 ကြချေ။
 ရှုဝမ်း ဝိုပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။
 ကျားဆိုးက ဆိုင်လူလင်များသည် သူ၏လူများဖြစ်သည်ဟု

၁၃၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ခြိမ်းခြောက်ပြောဆိုခဲ့သည်ကို အမှန်ဟု ထင်မှတ်မိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ပေ့ကျီထင်းက...

“ကဲ ဒါတွေမေ့ထားလိုက်ပါဗျာ၊ မြေကြွက်အကြောင်းကိုသာ စဉ်းစားကြရအောင်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျားဆိုးသည် အမည်မဲ့လူနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူသိထားသည့် သဲလွန်စတစ်ခုကို ပေးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

မြေကြွက်ဆိုသူကို အခြေပြုကာ စုံစမ်းမည်ဆိုလျှင် အမည်မဲ့အကြောင်း ပေါ်ပေါက်လာနိုင်ကောင်းပေသည်။

ရှုဝမ်းက...

“သူ့စကားကို ကျုပ်မယုံဘူးဗျ”

ဟု ဖြောင်ပင် ဖွင့်ပြောသည်။

လုဝင်းရီ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး..

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ သူ တကယ်သိတယ်ဆိုရင် သူ့ဘာသာ သွားပြီး စုံစမ်းမှာပေါ့”

လုဝင်းရီက...

“ခင်ဗျားဟာ ဒုစရိုက်သမားတွေနဲ့ တစ်ချိန်လုံး ရင်ဆိုင်နေခဲ့ရပြီး သူတို့အကြောင်း မရိပ်မိနိုင်ဘူးလားဗျာ၊ ကျားဆိုးက အမည်မဲ့လူ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သိတာအမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူက နားပွင့်

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၃၃

နေရုံကလွဲပြီး သဲကြီးမဲကြီး လိုက်စုံစမ်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပဲ၊ လူ့စည်းဘီလူးစည်းဆိုတာ ရှိသေးတာပေါ့ဗျာ”

ရှုဝမ်း ပါးစပ်ပိတ်သွားတော့သည်

လုဝင်းရီကပင် ဆက်ပြောလေသည်။

“မြေကြွက်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ကျုပ်တို့ စုံစမ်းလိုက်ရင် သိရမှာပဲ၊ မြေကြွက်ကိုတွေ့ရရင် အမည်မဲ့လူကို ရှာဖွေမခက်တော့ဘူးပေါ့”

ပေ့ကျီထင်းက...

“ကျုပ်တော့ ဒီနာမည် မကြားမိသေးဘူးဗျ၊ ကျားဆိုးက နာမည်နဲ့လူနဲ့ လိုက်တယ်လို့ ပြောသွားတာ ဘာသဘောလဲ”

ဟု မေးလေသည်။

လုဝင်းရီက...

“မြေကြွက်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်သားကောင်ကို ရှာဖွေဖမ်းဆီးဖို့ထက် ကျားတွေ၊ ကျားသစ်တွေ ဖမ်းဆီးစားသောက်ထားတဲ့ စားကြွင်းစားကျန်ကို ရှာပြီးစားလေ့ရှိကြတယ်၊ အချောင်သမားပေါ့”

“ဪ”

“ဒုစရိုက်လောကမှာ ခိုးရာပါပစ္စည်း လက်ခံရောင်းဝယ်တဲ့လူကို အချောင်သမားလို့ ပြောနိုင်တာပေါ့”

ပေ့ကျီထင်း သဘောပေါက်သွားသည်။ လုဝင်းရီကိုလည်း

ချီးကျူးသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

၁၃၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လှဝင်းရီက...

“ဒုစရိုက်လောကမှာ အချောင်သမားတွေ ပေါပါတယ်၊ အဲဒီအချောင်သမားတွေထဲက အလျင်ဆုံး၊ အပါးနပ်ဆုံး၊ လောဘအကြီးဆုံး အချောင်သမားဟာ မြေကြွက်ပဲဖြစ်ရမှာပေါ့”

စကားဆုံးလျှင် ရှုဝမ်းကိုကြည့်လိုက်သည်။

ပေ့ကျီထင်း ကျေနပ်သွား၏။

သူကလည်း ရှုဝမ်းကိုကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားက အမှုထမ်းဆိုတော့ ခိုးရာပါပစ္စည်း လက်ခံတတ်သူတွေကို သိမှာပေါ့”

ဟု လှဝင်းမေးလိုက်၏။ ရှုဝမ်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“သိတယ်၊ အလျင်ဆုံး၊ အပါးနပ်ဆုံး၊ လောဘအကြီးဆုံးလူက ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လှဝင်းရီ ပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ အဲဒီလူဆီကို သွားကြရုံပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၃၅

မြေကြွက်

ကျားဆိုးထံမှ သဲလွန်စတစ်ခုရလိုက်သည် ဖြစ်ရကား လှဝင်းရီ၊ ပေ့ကျီထင်းနှင့်ရှုဝမ်းတို့ ချက်ချင်း လှုပ်ရှားလိုက်ကြလေသည်။

ရှုဝမ်းက...

“မြေကြွက်ကို ကျုပ်သိတယ်”

ဟုပြောကာ လူတစ်ယောက်ထံသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ရှုဝမ်းသည် အမှုထမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း လူဆိုးဓားပြများ၊ အမှောင်လောကသားများအကြောင်းကို ခရေဇွေတွင်းကျ သိထားသူဖြစ်လေသည်။

၁၃၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျားဆိုးပြောသည့် မြေကြွက်ဆိုသူမှာ ခိုးရာပါပစ္စည်း လက်ခံဝယ်ယူသူ၊ သို့မဟုတ် ထုခွဲရောင်းချပေးသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

မြေအောက်လောကတွင် ကိုယ်တိုင်လုယက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ သူတပါးလုယက်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းများကို ထုခွဲရောင်းချပေးကာ ဝေစုရယူပြီး ခေါင်းတုံးပေါ်ထိပ်ကွက်နေသူများကို မြေကြွက်များဟု တင်စားခေါ်ကြလေသည်။

ရှုဝမ်းက မြေကြွက်ဟု နာမည်ကြီးနေသူတစ်ယောက်ကို သိထားလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လုဝင်းနီနှင့်ပုဂံကျိုထင်းတို့အား ဦးဆောင်ခေါ်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြင့် သုံးယောက်သား မြစ်ကမ်းပါးတစ်နေရာ၌ ဖွင့်လှစ်ထားသော ပွဲရုံကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေတော့သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၃၇

စားသောက်ကုန်များ သိုလှောင်ရောင်းချသော ပွဲရုံကြီးတစ်ခုဖြစ်လေသည်။

ထိုပွဲရုံကို ပွဲစားကြီး‘ကိုထင်း’ ပိုင်ဆိုင်ထားလေသည်။

ကိုထင်းသည် ကုန်ပစ္စည်းများကို ဈေးကျနေချိန်၌ ဝယ်ယူသိုလှောင်ကာ ဈေးတက်လာချိန်၌ ပြန်လည်ရောင်းချ အမြတ်ထုတ်ပြီး စီးပွားရှာနေသူဖြစ်သည်။

ကိုထင်းသည် ဒုစရိုက်သမားများနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိကာ ခိုးရာပါပစ္စည်းများ လက်ခံဝယ်ယူနေသူလည်း ဖြစ်လေသည်။

လုဝင်းရီတို့ သုံးယောက်သား ပွဲရုံသို့ ရောက်သွားချိန်၌ ပွဲရုံတာဝန်ခံက...

“ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲဗျ”

ဟု ဆီးကြိုမေးလေသည်။

ရှုဝမ်းက...

“ကျုပ်က ပွဲစားကြီးကိုထင်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့လာခဲ့တာ”

တာဝန်ခံသည် ရှုဝမ်းမှာ အမှုထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ သိထားလေသည်။

တာဝန်ခံသည်လည်း ဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ရကား

“ပွဲစားကြီး ခရီးထွက်သွားပါတယ်ဗျာ”

ချက်ချင်း ငြင်းလိုက်လေသည်။

ရှုဝမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က သူ့အိမ်ကို ရောက်ပြီးပြီ၊ ပွဲစားကြီးက ပွဲရုံကိုသွား

၁၃၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တယ်ဆိုတာ သိပြီးပါပြီဗျာ”

တာဝန်ခံက...

“ဟာ..ဆရာမှားနေပြီထင်တယ်၊ ပွဲစားကြီးမရှိပါဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက်လောက်ကတည်းက ခရီးထွက်သွားတာပါ”

ရှုဝမ်း၏မျက်နှာ ခက်ထန်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားကို ကောင်းကောင်းမေးနေတာ ကောင်းကောင်းဖြေရင် ကောင်းမယ်”

တာဝန်ခံကလည်း ခပ်တင်းတင်း ပြန်ပြောလေသည်။

“ကျုပ်လည်း ကောင်းကောင်းဖြေနေတာပဲဗျ”

ရှုဝမ်းက...

“ပွဲစားကြီး ဘယ်မှာလဲ”

“မရှိဘူး၊ သူခရီးထွက်သွားတယ်လို့ ကျုပ် ဘယ်နှစ်ခါပြောရ

မလဲ”

ရှုဝမ်းက...

“ခင်ဗျား မပြောရင်လည်း နေပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ဘာသာ ဝင်ရှာတော့မယ်”

ပြောရင်း ပွဲရုံထဲ လှမ်းဝင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ပွဲစားကြီးကိုထင်း လက်သပ်မွေးထားသော လူမိုက်များထွက် လာပြီး ဟန့်တားလိုက်ကြလေသည်။

ရှုဝမ်းက...

“မင်းတို့က ကျုပ်ကို တားဆီးကြမယ် ဟုတ်လား”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၃၉

လူမိုက်တစ်ယောက်က...

“ခင်ဗျား အေးအေးဆေးဆေး ပြန်သွားရင်ကောင်းလိမ့်

မယ်ဗျ”

ရှုဝမ်းက...

“နေပါဦး၊ ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာကော မင်းတို့ သိကြရဲ့

လား”

“ခင်ဗျားဟာ အမှုထမ်းရှုဝမ်းဆိုတာ သိတာပေါ့ဗျာ”

“ဪ...ကျုပ်ကိုသိလျက်နဲ့ ဟန့်တားပုံကြတယ်ပေါ့လေ”

“ခင်ဗျား ထွက်မသွားရင်တော့ မောင်းထုတ်ရမှာပဲဗျ”

ကိုထင်း လက်သပ်မွေးထားသော လူဆိုးလူမိုက်များသည်

လက်ရဲဖက်ရဲများ ဖြစ်လေသည်။

ရှုဝမ်း ရင်ကော့လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ကို မောင်းထုတ်နိုင်မယ်ထင်ရင် မောင်း

ထုတ်လိုက်ကြပေတော့”

လူမိုက်များလည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ ရှုဝမ်း

အားတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ရှုဝမ်းကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လှဝင်းရီနှင့်ပေကျီထင်းတို့လည်း တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်

လိုက်ကြလေသည်။

ပွဲရုံထဲ၌ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်လာလေတော့

သည်။

၁၄၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရှုဝမ်း၊ လုဝင်းရီနှင့်ပေကျီထင်းတို့ သုံးယောက် တက်ညီ
လက်ညီ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလျှင်...

“ဇုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တခဲနက်ထွက်ပေါ်လာကာ
လူမိုက်များ ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

တာဝန်ခံက အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိလျှင် ထွက်ပြေးရန်
ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

သို့သော်...

“မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ”

လုဝင်းရီက အော်ငေါက်ဟန်တားလိုက်လေသည်။

တာဝန်ခံ ထွက်ပြေး၍မရတော့ချေ။

လုဝင်းရီက...

“ခင်ဗျား ဒုက္ခမရောက်ချင်ဘူးဆိုရင် ပွဲစားကြီးကို ထင်းဆီ
ကို လိုက်ဖို့ရမယ်”

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။

တာဝန်ခံသည် လုဝင်းရီတို့အား ဟန်တား၍ရမည်မဟုတ်
ကြောင်း သဘောပေါက်သွားလေသည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ပွဲစားကြီးဟာ ပွဲရုံအနောက်ဘက်က
သီးသန့်အိမ်ကလေးမှာ ရှိပါတယ်”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၄၁

သူက လူမိုက်များကိုလည်း ဘေးဖယ်နေလိုက်ကြရန် လက်
ငွေယမ်းပြလိုက်လေသည်။

အထိနာသွားကြသော လူမိုက်များကလည်း လုဝင်းရီတို့
အားဟန်တားခြင်း မပြုဝံ့ကြတော့ချေ။

တာဝန်ခံက လက်ငွေယမ်းပြလိုက်လျှင် အားလုံးနောက်
ဆုတ်လိုက်ကြလေသည်။

“ကျုပ်နောက် လိုက်ခဲ့ပါဗျာ”

တာဝန်ခံက လုဝင်းရီအား လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားလေ
တော့သည်။

၁၄၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပွဲရုံအနောက်ဘက်တွင် မြစ်ကမ်းနဖူးကိုမေးတင် ဆောက်
လုပ်ထားသော အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိနေ၏။

ပွဲစားကြီးကိုထင်း၏ သီးသန့်အိမ်ကလေးဖြစ်လေသည်။

တာဝန်ခံက ထိုအိမ်ကလေးသို့ လှဝင်းရီတို့အား ခေါ်ဆောင်
သွားပြီး တံခါးခေါက်လိုက်လေသည်။

“ဒေါက်..ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီး အိမ်ထဲမှမေးမြန်းသံ
ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်ပါ”

ပွဲစားကြီးကိုထင်းသည် တာဝန်ခံ၏အသံကိုကောင်းစွာ
မှတ်မိနေပုံရလေသည်။

“ကိစ္စရှိလို့လား”

တာဝန်ခံက...

“ဖောက်သည်သုံးယောက် ရောက်လာပါတယ်”

“ကောင်းပြီ တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လာခွဲ”

တာဝန်ခံက တံခါးတွန်းဖွင့်ကာ အတွင်းဘက်သို့ လှမ်းဝင်
လိုက်လေသည်။

လှဝင်းရီတို့လည်း အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်ကြလေသည်။

အိမ်ထဲ၌ ကြီးမားသော စားပွဲကြီးတစ်လုံး၌ လူတစ်ယောက်
ထိုင်နေသည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၄၃

ထိုလူသည် ပွဲစားကြီးကိုထင်း ဖြစ်လေသည်။

ကိုထင်း၏ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်၌ ဗလကောင်းသော
လူသန်ကြီးနှစ်ယောက် ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကိုထင်းသည် တာဝန်ခံနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသော ရှုမ်း
တို့ကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ဒေါသထွက်သွားလေတော့သည်။

“မင်းက ဘယ်လိုသဘောလဲ”

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

တာဝန်ခံ ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

ရှုမ်းက...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်လို့လာခဲ့တာ”

ဒုစရိုက်သမားနှင့် အမှုထမ်းဆိုသည်မှာ အစဉ်အလာအရ
ရန်ဘက်များဖြစ်လေသည်။

ကိုထင်း၏မျက်နှာ တင်းမာနေသည်။

ရှုမ်းတို့အား နေရာထိုင်ခင်းပင် မပေးဘဲ မေးလိုက်လေ
သည်။

“ကျုပ်ကို ဘာကိစ္စနဲ့ တွေ့ချင်တာလဲ”

ရှုမ်းက...

“အမည်မဲ့အကြောင်းကို သိချင်လို့ပေါ့ဗျာ”

ကိုထင်းက...

“ကျုပ် ဘာမှမသိဘူး”

ဟု ခပ်ပြတ်ဖြာပြဲ ပြောလေသည်။

၁၄၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရှုမ်းက...

“ခင်ဗျားသိတယ်လို့ လူတစ်ယောက်က ပြောလိုက်တယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျားဆိုး”

“တောက်”

ကိုထင်း ပိုပြီး ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“ကျားဆိုးက ကျုပ်ကို တမင်ချောက်ချလိုက်တာပဲဗျ”

ရှုမ်းက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားဟာ အမှောင်လောကသားတွေနဲ့
ပတ်သက်နေတာ ကျုပ်သိထားပြီးပါပြီ၊ ဒါကြောင့် အမည်မဲ့အ
ကြောင်း ပြောပြရင်ကောင်းမယ်”

ကိုထင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ကျုပ် မသိဘူး”

“ခင်ဗျား”

“ကျုပ် ဘာမှမသိဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ထွက်သွားကြပါ”

ကိုထင်းက တံခါးပေါက်ကို ညွှန်ပြကာ မောင်းထုတ်လိုက်
လေသည်။

လုဝင်းရီ ဒေါသသွားလေသည်။

“ခင်ဗျားကို ကောင်းကောင်းမေးလို့ မရဘူးဆိုရင် ဆိုးဆိုး
မေးရမှာပေါ့လေ”

သူက ရှေ့တိုးလိုက်သေး အခါ ကိုထင်း၏သက်တော်စောင့်

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၄၅

များဖြစ်သည့် ဗလကြီးနှစ်ယောက်ကလည်း ချက်ချင်းရှေ့ထွက်ကာ
လုဝင်းရီနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ကြလေသည်။

လုဝင်းရီက ရှည်ရှည်ဝေးဝေးစဉ်းစားမနေဘဲ လျှပ်တပြက်
တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်ရကား ရှေ့ထွက်
လာကြသည့် လူသန်ကြီးနှစ်ယောက်မှာ ခုခံဖို့ အချိန်မရလိုက်ကြချေ။

“ဖုန်း”

“ခွပ်”

“အား”

လုဝင်းရီ၏လက်ချက်မိကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပက်လက်လန်
ကျသွားကြလေတော့သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်ရောက်သွားပြီး တုတ်တုတ်
ပျုပ်ကြတော့ချေ။

“ဟင်”

ကိုထင်း ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“ခင်..ခင်ဗျား”

လုဝင်းရီက...

“ကဲ...ခင်ဗျားကော”

“ကျုပ်က”

“အမည်မဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြမယ် မဟုတ်လား”

ကိုထင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

၁၄၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ကျုပ် ဘာမှမသိပါဘူးဗျာ”

“ခင်ဗျား”

လုဝင်းရီ ရှေ့တိုးလိုက်၏။

ကိုယ်ထဲမှ ထိတ်လန့်ကာ နေရာမှမရှိအောင် ဖြစ်သွားလေ
တော့သည်။

လုဝင်းရီက...

“ခင်ဗျား သိတယ်”

ကိုယ်ထဲက...

“ကျုပ် မသိပါဘူးဗျာ”

“ကောင်းပြီ”

လုဝင်းရီက တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ရှုမ်းက....

“နေပါဦးဗျာ”

ဟု ဟန့်တားကာ ဓားတစ်လက် ထုတ်ပေးလေသည်။

“သည်ဓားနဲ့ တစ်ခါထဲ အဆုံးစီရင်လိုက်ပါ”

“ကောင်းပြီ”

လုဝင်းရီက ရှုမ်းပေးသောဓားကို ယူပြီး ကိုယ်ထဲကို ချိန်
ရွယ်လိုက်လေသည်။

“မ...မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

ကိုယ်ထဲ ကြောက်လန့်တကြား တောင်းပန်လိုက်၏။

လုဝင်းရီက...

“ဒါဖြင့် အမည်မဲ့အကြောင်း ပြောပါ”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၄၇

ကိုယ်ထဲက...

“ကျုပ် တကယ်မသိတာပါဗျာ၊ ဒါပေမယ့် သိနိုင်တဲ့လူတစ်
ယောက်ဆီကို လမ်းညွှန်ပေးလိုက်ပါမယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် လုဝင်းရီတို့ ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။

“ကောင်းပြီ ပြော”

ကိုယ်ထဲက...

“ပွဲစားကြီးချန်းထိုက်ဆီကို သွားပါဗျာ”

“ချန်းထိုက် ဟုတ်လား”

ရှုမ်းက ဝင်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကိုယ်ထဲက...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ရှုမ်းက....

“ချန်းထိုက်က လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲဗျာ”

ကိုယ်ထဲ မှဲ့ပြီးပြီးလိုက်လေသည်။

“အားလုံးက သူ့ကိုလူကောင်းထင်နေကြတာ၊ တကယ်
တော့ အမှောင်လောကမှာ သူဟာ အကြီးဆုံးမြေကြွက်ကြီးပေါ့ဗျာ”

ထိုစကားကြောင့် လုဝင်းရီတို့ ဝမ်းသာသွားကြတော့သည်။

ကိုယ်ထဲအား မြေကြွက်ဟု ထင်ခဲ့ကြသော်လည်း တကယ်

မြေကြွက်အစစ်မှာ အများသူငါ ကြည်ညိုလေးစားသည့် ပွဲစားကြီး
ချန်းထိုက် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကိုယ်ထဲက...

၁၄၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ချန်းထိုက်က တကယ့်အကောင်ကြီးတွေနဲ့မှ ဆက်ဆံတာ
ဗျ၊ သူ့ဆီကို သွားမေးရင် အမည်မဲ့အကြောင်း သိရမှာပဲ”

ရှုမ်းက...

“ခင်ဗျား သေချာတယ်နော်”

ကိုထင်းက...

“သေချာပါတယ်၊ ကျုပ် တောင်းပန်ချင်တာက ကျုပ်က
သူ့ဆီကို လမ်းညွှန်ပေးလိုက်တယ်ဆိုတာ သူ မသိပါစေနဲ့ဗျာ”

ရှုမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဖိတ်ချ ခင်ဗျားပြောသလို သူဟာ မြေကြွက်ဆိုတာသာ
မှန်ပါစေ”

ကိုထင်းက...

“သူဟာ အကြီးဆုံးမြေကြွက်ကြီးဆိုတာ သေချာပါတယ်
ဗျာ”

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား လိမ်ပြောတာဆိုရင် ကျုပ်တို့ ချက်
ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

လှဝင်းရီနှင့်ပေကျီထင်းတို့လည်း လိုက်ပါသွားကြလေ
တော့သည်။ သူတို့သုံးယောက် ထွက်သွားတော့မှ ကိုထင်းလည်း
သက်ပြင်းချကာ အသက်ဝဝ ရှူနိုင်ခဲ့လေတော့သည်။

နောက်တစ်ယောက်

ခြံဝင်းပေါ်၌ ကြေးဝါဆိုင်းဘုတ်ကြီးတစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားလေ
သည်။

ထိုဆိုင်းဘုတ်ပေါ်တွင်...

“ကုန်သည်ကြီးချန်းထိုက်ဂေဟာ”

ဟု ရေးထားလေသည်။

ရှုမ်း၊ ပေကျီထင်းနှင့်လှဝင်းတို့ အချင်းချင်းကြည့်လိုက်
ကြလေသည်။

ရှုမ်းက...

“ချန်းထိုက်ဟာ တကယ့်လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်လို့
အားလုံး သတ်မှတ်ထားကြတာ၊ သူက အပေးအကမ်း ရလို့ရော

၁၅၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တယ်၊ အလှူအတန်းတွေလုပ်တယ်၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတွေကို ကူညီ
တယ်၊ အားလုံးက သူ့ကို သူတော်ကောင်းကြီးတစ်ယောက်လို့ ရိုသေ
နေကြတာ”

လှဝင်းရီက...

“မကောင်းတာကို ကောင်းတာနဲ့ ပုံးကွယ်ထားတဲ့သဘော
ပေါ့ဗျာ”

ပေကျီထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါပေါ့ လူတွေက လူကောင်းလို့ထင်နေမှတော့ ဘယ်လို
လုပ် အပြစ်မြင်တော့မှာလဲ”

ရှုမ်းက...

“သူက ပွဲစားဆိုပေမယ့် တကယ့်ကို ကျိုကျိတက် ချမ်းသာ
ကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ပါပဲဗျာ”

သုံးယောက်သား စကားတပြောပြောဖြင့် ခြံဝင်းထဲဝင်လာ
ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုစဉ် အစောင့်တစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ဟန့်တား
လိုက်လေသည်။

“ဘာကိစ္စများ ရှိကြလို့လဲဗျာ”

ရှုမ်းက...

“ပွဲစားကြီးချင်းထိုက်နဲ့ တွေ့ချင်လို့လာခဲ့ကြတာဗျာ၊ အမှု
ထမ်းရှုမ်း ရောက်လာတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

“ဗျာ”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၅၁

အမှုထမ်းဆိုသော စကားကြောင့် အစောင့် လှုပ်လှုပ်ရှား
ရှားဖြစ်သွားကာ ချက်ချင်း ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

ရှုမ်းတို့လည်း လိုက်သွားကြလေသည်။

ဂေဟာရှေ့သို့ ရောက်လျှင် အစောင့်က ပြန်ထွက်လာပြီး...

“ကြပါဗျာ...ကြပါ”

ရှုမ်းတို့အား ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ရှုမ်းတို့လည်း လိုက်သွားကြလေသည်။

စည်ခန်းထဲသို့ ရောက်လျှင် ပွဲစားကြီးချင်းထိုက်က
အသင့်စောင့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ချန်းထိုက်က...

“မိတ်ဆွေတို့ ရောက်လာတာ ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စများ
ရှိလို့လဲဆိုတာ အဓိန့်ရှိပါဗျာ”

ဟု ဆီးကြို မေးမြန်းလိုက်လေသည်။

ရှုမ်းက...

“ကျုပ်က ခိုးရာပါပစ္စည်းတွေအကြောင်း သိချင်လို့ လာခဲ့
တာဗျာ”

ချန်းထိုက် မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“မိတ်ဆွေ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဗျာ”

ဟု ပြန်မေးလေသည်။

ရှုမ်းက...

“ကျုပ်တို့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိထားတာ

၁၅၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပဲဗျာ၊ အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့”

“ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ ခိုးရာပါပစ္စည်း လက်ခံထုခွဲရောင်းချတဲ့ လုပ်ငန်း အကြောင်း ပြောနေတာလေ”

“ဘာဗျ”

ချန်းထိုက် ဒေါသသွားလေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ခင်ဗျားကို တစ်ယောက်ယောက်က နောက်ပြောင်ကျီစယ်လိုက်ပြီ ထင်တယ်”

ချက်ချင်း စိတ်ထိန်းကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ရှုမ်းက...

“ကျုပ်က နောက်ပြောင်ကျီစယ်နေတာ မဟုတ်ဘူး အမည်မဲ့ဆိုတဲ့လူကြောင့် ကျုပ်လာခဲ့တာ၊ ခင်ဗျား ကူညီမလား၊ မကူညီဘူးလားဆိုတာ ပြောပါ”

ချန်းထိုက်က ဘာမှမပြောဘဲ ရှုမ်းကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

ရှုမ်းက...

“အမည်မဲ့က ဘယ်လောက်နာမည်ကြီးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ အကူအညီလိုအပ်နေတယ်ဗျ”

“ကျုပ်က”

“ခင်ဗျား ကူညီနိုင်တယ်ဆိုတာ သိလို့ ကျုပ်တို့လာခဲ့တာပဲ”
ချန်းထိုက် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၅၃

“အမည်မဲ့ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကျုပ်မသိတာ အမှန်ပါပဲဗျာ”

ဟု ပြောလာလေသည်။

ရှုမ်းက...

“ကျုပ်ကို ပြောပြလိုက်လို့ ခင်ဗျားအတွက် အန္တရာယ် မဖြစ်စေရဘူးလို့ ကျုပ်တာဝန်ယူပါတယ်ဗျာ”

ဟု အာမခံလိုက်လေသည်။

ချန်းထိုက်က...

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားတို့ သူ့ကိုတွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် တော့ ဝက်ပါလိုက်ရုံကို သွားကြပါ၊ ဒါထက် ကျုပ် ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘူးဗျ”

သူက အမှန်အတိုင်းပြောနေခြင်းဖြစ်ပြီး ထို့ထက်ပို၍ ဘာမှ ပြောတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း ရှုမ်းတို့ နားလည်လိုက်ကြလေသည်။ ရှုမ်းက...

“ကျေးဇူးပဲ၊ သူ့ကို ဖမ်းမိရင် ခင်ဗျား သူကောင်းပြုခံရမှာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ ကျုပ်တို့ကို သွားခွင့်ပြုဦး”

ဟုပြောကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

လှဝင်းရီနှင့်ပေးကျီထင်းတို့လည်း ဘာမှမပြောဘဲ လိုက်သွားကြလေတော့သည်။

လျှို့ဝှက်ချက်

ဝက်ပါလိုက်ရဲ့...။

လှဝင်းရီတို့ ရောက်လာသောအခါ ဝက်ပါလိုက်ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်၌ ပျော်ပွဲစားထွက်လာသူများနှင့် စည်စည်ကားကားရှိနေသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

ရှုမိမိက...

“အားလုံး သတိမပြတ်စေနဲ့ဗျို့၊ မသင်္ကာစရာကောင်းတဲ့လူကိုတွေ့ရင် ကျုပ်ကိုပြော”

ဟု သတိပေးလေသည်။

ပေကျီထင်းတို့ သဘောတူလိုက်ကြလေသည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၅၅

သုံးယောက်သား ဝက်ပါလိုက်ရဲ့သို့ အလျင်အမြန်သွားလိုက်ကြလေသည်။

သို့သော် လိုက်ရဲ့သို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ စိတ်ပျက်သွားကြလေသည်။

လှဝင်းရီတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ဝက်ပါလိုက်ရဲ့သည် ဂူပေါက်နှစ်ပေါက်ရှိသော အမွှာလိုက်ရဲ့ဖြစ်လေသည်။

အလွန်လှပသော လိုက်ရဲ့တစ်ခုဖြစ်ပြီး လိုက်ရဲ့ထဲ၌ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် လမ်းများဖြစ်ပေါ်နေရာ လှည့်လည်ကြည့်ရှုသူများဖြင့် စည်ကားနေပါတော့သည်။

“သည်လောက် လူများနေမှတော့ ‘အမည်မဲ့’ကို ဘယ်လိုရှာမလဲ”

“ချန်းထိုက်က လှည့်စားလိုက်ပြီထင်တယ်”

သုံးယောက်သား ချန်းထိုက်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြလေတော့သည်။

အမှန်တော့ ဝက်ပါလိုက်ရဲ့သည် လှပပြီး လူအများလာရောက်လည်ပတ်လေ့ရှိကြသည်ဖြစ်ရာ လှဝင်းရီ၊ ရှုမိမိနှင့် ပေကျီထင်းတို့သုံးယောက်စလုံး လာရောက်လည်ပတ်ခဲ့ကြဖူးလေသည်။

ပေကျီထင်းက...

“သူ့စာ လိမ်တော့မလိမ်ရဲဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တာပဲ”

၁၅၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရှုဝမ်း သက်မြင်းချလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူ မလိမ်ရဲဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်”

လှဝင်းရီက...

“ဒါဖြင့်”

သူ၏စကား တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်သွားလေသည်။

သူ၏မျက်လုံးများက တစ်နရာဆီသို့ ရောက်ရှိသွားလေ

သည်။

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း”

ရှုဝမ်းနှင့်ပေကျီထင်းတို့က လှဝင်းရီ ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်း

ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဝက်ပါလိုက်ဂူအတွင်းရှိ အပေါ်ဘက်အမြင့်မှ ဂူအမှီးပေါ်၌ နောက်ထပ်ဂူပေါက် နှစ်ပေါက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မတ်စောက်ပြီး ချောမွတ်နေသော ကျောက်နံရံကြောင့် ထို ဂူပေါက်နှစ်ပေါက်သို့ တက်ရောက်ရန် မလွယ်လှပါချေ။

အတက်အဆင်း မလွယ်လှသဖြင့် ပျော်ပွဲစားထွက်လာသူ များ သွားရောက်ကြခြင်း မရှိချေ။

ထို့အပြင်...

ဂူအမှီးအပေါ်ရိုင်းအမြင့်၌ တည်ရှိနေခြင်းကြောင့် ထိုဂူ ပေါက်နှစ်ပေါက်ကို ရုတ်တရက် သတိပြုမိကြမည် မဟုတ်ချေ။

ရှုဝမ်းက...

“လူတစ်ယောက်ပါလား”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၅၇

ဂူပေါက်နှစ်ပေါက်ဆီသို့ လူတစ်ယောက်က ဦးတည်သွား နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ပေကျီထင်းက...

“သည်လူက ဘာသဘောနဲ့ ဘယ်သူမှမသွားတဲ့ ဂူပေါက် နှစ်ပေါက်ကို သွားနေတာလဲ”

လှဝင်းရီက...

“သည်လူကို ကြည့်ရတာ ပျော်ပွဲစားထွက်လာတဲ့လူ တစ် ယောက်နဲ့ မတူဘူး”

ရှုဝမ်းက...

“သည်လူက သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲ”

ထိုလူသည် အနက်ရောင်ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထား လေသည်။ လှဝင်းရီက...

“သိုင်းသမားဆိုရင် သည်နေရာကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ရှုဝမ်းနှင့်ပေကျီထင်းတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြလေ သည်။

ရှုဝမ်းက...

“သည်လူဟာ ကျုပ်တို့ ရှာနေတဲ့လူပဲ ဖြစ်ရလိမ့်မယ်”

စကားဆုံးလျှင် ရိပ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

လှဝင်းရီနှင့်ပေကျီထင်းတို့လည်း မနေနိုင်ကြတော့ဘဲ ရှု ဝမ်းနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားကြလေတော့သည်။

၁၅၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူသည် ဂူအမိုးအနီးရှိ ဂူပေါက်နှစ်
ပေါက်အနက် ဂူပေါက်တစ်ပေါက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား
လေသည်။

ရှုဝမ်း၊ ပေကျီထင်းနှင့် လုဝင်းရှိတို့က ပြေးသွားကြလေ
သည်။

ထိပ်တန်းသိုင်းသမားများဖြစ်ရကား ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ရွှေ
လျားသွားပြီး ဂူနံရံတစ်ခုနှင့် ဂူအမိုးပိုင်းသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

သုံးယောက်သား ဆက်၍တက်သွားကြရာ ဂူပေါက်နှစ်
ပေါက်အနီးသို့ ရောက်သွားကြလေတော့သည်။

ထိုအခါဂူပေါက်နှစ်ပေါက်သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ရှစ်ပေ
ခန့်ကွာဝေးသော ဂူပေါက်များဖြစ်လေသည်။

ဂူပေါက်နှစ်ပေါက်မှ အတွင်းဘက်သို့ ရောက်လျှင် အချင်း
ချင်းဆက်သွယ်မိပြီး ဂူပေါက်တစ်ပေါက်ထဲသာ ဖြစ်သွားလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူက ယာဘက်ဂူပေါက်မှ ဝင်သွား
ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ရှုဝမ်းက သူတို့သာ ယာဘက်ဂူပေါက်သို့ မဲပြီးလိုက်သွား
လျှင် အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူက ဝဲဘက်ဂူပေါက်မှတစ်ဆင့် ထွက်
ပြေးသွားနိုင်ကြောင်း နားလည်ထားလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ကျုပ်က ဝဲဘက်ဂူပေါက်က စောင့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၅၉

လုဝင်းရိုက်က...

“ကျုပ်က သူ့နောက်လိုက်သွားမယ်”

ဟုပြောကာ ယာဘက်ဂူပေါက်ထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

ပေကျီထင်းက လိုက်မသွားပါ။

ရှုဝမ်းကဲ့သို့ပင် အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူသည် ဝဲဘက်ဂူ
ပေါက်မှ ထွက်လာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် လုဝင်းရိုက်နောက်သို့ လိုက်မသွားတော့ဘဲ ရှုဝမ်း
ထံသို့ လှမ်းသွားလိုက်လေတော့သည်။

ရှုဝမ်းက သူ့ထံသို့ ပေကျီထင်း လှမ်းလာနေသည်ကိုတွေ့
လျှင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ ခင်ဗျား သည်မှာစောင့်နေ၊ ကျုပ် ဂူထဲ
ဝင်သွားမယ်၊ ဟိုလူကို ရှေ့နောက် ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ဖမ်းရမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် အပြင်မှာ စောင့်နေမယ်”

ပေကျီထင်း သဘောတူလိုက်လေသည်။

ရှုဝမ်းက ဂူထဲဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

အိပ်မက်

လုကောက်သည် ကျင်းကျင်းက သူ့ကိုဂရုမစိုက်ဘဲ ယန်ဝူးကိုပိုပြီး ဦးစားပေးနေခြင်းကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားလေတော့သည်။

“ကျင်းကျင်းက ဘာကြောင့် ယန်ဝူးကို မျက်နှာသာပေးနေရတာလဲ၊ ဒါဟာ သူ့အဖေရဲ့ပယောဂကြောင့်ပဲ ဖြစ်မယ်”

ကျင်းကျင်း ပြောင်းလဲသွားသည်မှာ ကျင်းကျန်ချူးကြောင့် ဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆမိလေသည်။

ကျင်းကျန်ချူးသည် သူတို့သားအဖထက် ယန်ဝူးတို့သားအဖကို ပိုပြီးအထင်ကြီးလေးစားနေကြောင်း နားလည်ထားသည်မဟုတ်ပါလား။

လုကောက်မှာ ကျင်းကျင်းနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်နေရကား နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

လုကောက်က ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ကြည့်လိုက်ရာ မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက်က သူ၏အိမ်သို့ ဦးတည်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဘယ်သူတွေပါလိမ့်”

လုကောက် ဂရုစိုက် ကြည့်လိုက်လျှင် ထိုမြင်းစီးသမားနှစ်ယောက်ကို မှတ်မိသွားလေသည်။

“ဦးလေးရှုဝမ်းနဲ့ ဦးလေးပေကျိထင်းတို့ပါလား”

မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက်ကား ဖခင်ကြီး၏မိတ်ဆွေများ ဖြစ်နေသည်။

ရှုဝမ်းတို့ လာနေကြသော်လည်း ဖခင်ကြီးကို မတွေ့ရသဖြင့် လုကောက် ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

“ဖေဖေလည်း ပါမလာပါလား”

မှန်ပေသည်။

အိမ်ကလေးသို့ ဦးတည်ကာလာနေသူ နှစ်ယောက်မှာ ရှုဝမ်းနှင့်ပေကျိထင်းဖြစ်ပြီး ဖခင်ကြီး ပါမလာသည်ကို တွေ့ရသည်မဟုတ်ပါလား။

“ဖေဖေ ဘာကြောင့် တစ်ခါတည်း လိုက်မလာတာလဲလိမ့်”

၁၆၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လုကောက်လည်း ချက်ချင်းပင် အိမ်ရှေ့သို့ထွက်ကာ ကြိုဆိုလိုက်လေသည်။

ရှုမ်းနှင့်ပေကျီထင်းတို့က ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

နှစ်ယောက်သား မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်ကြသည်။

လုကောက်က...

“ဦးလေး ပေကျီထင်း ကျွန်တော့်အဖေကော ဟင်၊ ပါမလာဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ရှုမ်းနှင့်ပေကျီထင်းတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

လုကောက်က...

“ကျွန်တော့်ဖေဖေကော ဟင်”

ရှုမ်းက...

“မင်းအဖေက..”

“ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ရှုမ်းက ပြောမထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရကား ပေကျီထင်းက...

“မပြောဘဲနေလို့လည်း ရမှာမှမဟုတ်တာ၊ ပြောလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၆၃

ရှုမ်းက လုကောက်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“လုကောက်...မင်းရဲ့အဖေက ရန်သူလက်ချက်နဲ့ သေဆုံးသွားတယ်ကွ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဗျာ”

လုကောက် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

ရှုမ်းက...

“မင်းအဖေဟာ ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ရင်း သူရဲကောင်းပီသစွာ ကျဆုံးသွားခဲ့တာပါပဲ”

ဟု ထပ်ပြောလေသည်။

“ဖေဖေ သေသွားပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်”

လုကောက် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ရှုမ်းတို့ ရောက်လာကြသော်လည်း သူ၏ဖခင်ကြီးက အိမ်ပြန်မလာနိုင်တော့ပါ။ ရန်သူ၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။ လုကောက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်အဖေ သေဆုံးသွားပြီဆိုတာ ကျွန်တော် မယုံဘူး”

ဟု အော်ပြောလိုက်လေတော့သည်။

၁၆၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရှုမ်းနှင့်ပေကျီထင်းတို့က ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်လာကြ ဖြစ်လေသည်။

မျက်မှူးက စားသောက်ဖွယ်ရာများ စီစဉ်ကာ ဧည့်ခံကျွေး မွေးလိုက်လေသည်။

လုကောကံက ထိုင်ခုံတစ်လုံး၌ထိုင်ကာ ကျောက်ရုပ်ကြီး တစ်ရုပ်အလား မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဧည့်ခန်းထဲ၌ အပ်ကျသံကြားရလောက်အောင်ပင် တိတ် ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

ရှုမ်းနှင့်ပေကျီထင်းတို့သည် လုကောကံကိုကြည့်ပြီး စိတ်မ ကောင်းဖြစ်နေကြသည်။ အတော်လေးကြာမှ လုကောကံက...

“ကျွန်တော့်အဖေ တကယ်ပဲ သေဆုံးသွားပြီလားဗျာ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ရှုမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်”

“ဖေဖေ ဘယ်လိုသေဆုံးသွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြနိုင်မလားဗျာ”

ရှုမ်းက...

“ကျုပ် ပြောပြပါမယ်”

ထို့နောက် လုဝင်းရီ မည်သို့မည်ပုံ သေဆုံးသွားခဲ့သည်ကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၆၅

ဝင်္ကပါလိုဏ်ဂူအတွင်းဘက်ရှိ အမွှာဂူပေါက်၌ဖြစ်လေ သည်။

လုဝင်းရီက ဝဲဘက်ဂူပေါက်မှ ဝင်သွား၏။

ရှုမ်းနှင့်ပေကျီထင်းတို့က ယာဘက်ဂူပေါက်သို့ သွားကြ လေသည်။

ရှုမ်းက ပေကျီထင်းကို ဂူပေါက်ဝ၌ထားရစ်ခဲ့ကာ ဂူပေါက် ထဲ ဝင်သွားလေသည်။

ပေကျီထင်းက အပြင်ဘက်၌ စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်လေ တော့သည်။

၁၆၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရှုမ်းက ဂူပေါက်ထဲ ဝင်သွားလေသည်။
 ဂူပေါက်ဝ၌ ကျဉ်းမြောင်းသော်လည်း အတွင်းဘက်၌
 အတော်ပင် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။
 ရှုမ်းက သတိကြီးစွာထားကာ ရှေ့ဆက်သွားလိုက်သည်။
 ဂူနံရံ၌ သလင်းကျောက်များ ရှိနေသဖြင့် အလင်းရောင်
 ကောင်းစွာရနေပါသည်။
 ဂူအတွင်းပိုင်းသို့ ရောက်လျှင် အသံဗလံ မကြားရတော့ဘဲ
 တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။
 ရှုမ်း ရှေ့ဆက်မသွားဝံ့တော့ဘဲ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။
 အတွင်းဘက်၌ ဂူပေါက်နှစ်ပေါက် ဆက်စပ်နေသည် ဖြစ်ရ
 ကား အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူက မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ထွက်ပေါ်လာ
 မည်ဖြစ်ရကား ရှုမ်းက ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ကာ
 စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်လေသည်။
 သို့သော် အတော်ကလေးကြာသည်အထိ မည်သူတစ်ဦး
 တစ်ယောက်မျှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိပါချေ။
 ရှုမ်း အံ့သြသွားလေသည်။
 “ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”
 အချိန်မရွေး ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် လက်နှစ်ဘက်ကို အ
 သင့်ပြင်ရင်း ရှေ့တိုးသွားလိုက်၏။
 ရုတ်တရက်...
 အရှေ့ဘက်မှ တိုက်ခိုက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၆၇

ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

လိုက်ဂူထဲ၌ တိုက်ပွဲတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။
 ရှုမ်း ရင်ထိတ်သွားလေသည်။
 “လုဝင်းရီတော့ အမည်မဲ့နဲ့ တွေ့နေပြီထင်တယ်”
 ဟုတွေးပြီး ပြေးသွားလိုက်လေသည်။
 လိုက်ဂူအတွင်းသို့ ရောက်တော့မှ ဂူပေါက်နှစ်ခု ဆက်စပ်
 နေသည့်အပြင် အခြားဂူပေါက်တစ်ပေါက်လည်း ရှိနေသည်ကို တွေ့
 လိုက်ရလေသည်။
 ထိုတတိယဂူပေါက်ရှေ့၌ လူနှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေကြ
 သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
 လုဝင်းရီက အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ တစ်ယောက်နှင့်
 တိုက်ခိုက်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။
 သူတို့သုံးယောက်တွင် လုဝင်းရီ၏သိုင်းပညာ အတော်ဆုံး
 ဖြစ်ကြောင်း ရှုမ်း နားလည်ထားလေသည်။
 ထို့ကြောင့် လုဝင်းရီက အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူအား
 အနိုင်ယူနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။
 သို့သော် တိုက်ပွဲကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ
 အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ၏ လက်ချက်ကြောင့် လုဝင်းရီ အခက်ကြုံ

၁၆၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ရှုဝမ်း အံ့သြသွားလေသည်။

“သည်လူရဲ့သိုင်းပညာက ကြောက်စရာကောင်းအောင် ထက်မြက်နေပါလား”

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူမှာ အမည်မဲ့ဆိုသူပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်မိလေသည်။

အမည်မဲ့၏သိုင်းပညာ ထက်မြက်နေသည်မှာ မယုံနိုင်စရာ ဖြစ်လေသည်။

“သူဟာ လူသိများတဲ့ သိုင်းအကျော်အမော်တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

အမည်မဲ့သည် မျက်နှာဖုံးစွပ်ကာ ရုပ်ဖျက်ထားခြင်းကြောင့် လူသိများ ထင်ရှားသည့် ထိပ်သီးသိုင်းအကျော်အမော်တစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟု ရှုဝမ်း နားလည်လိုက်လေသည်။

လုဝင်းရီက အကြောက်အကန် ခုခံတိုက်ခိုက်နေပါသော် လည်း အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူအား မယှဉ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူက ဖိ၍တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင်...

“ဝုန်း”

“အား”

လုဝင်းရီ စူးရှစွာအော်ဟစ်ရင်း ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် နောက် ဆုတ်သွားရလေတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၆၉

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက် လေသည်။

“လုဝင်းရီ..မင်းက ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်ကြီးနေတာကိုး၊ မင်းရဲ့သိုင်းပညာနဲ့ ငါ့ကို ယှဉ်နိုင်မယ်များ ထင်နေလို့လား”

ဟုလည်း လှောင်ပြောင်လိုက်လေသည်။

လုဝင်းရီ ခံပြင်းသွားလေသည်။

“စိတ်ချ..ခင်ဗျားကို ဆုံးမပြမယ်”

စကားဆုံးလျှင် ရှေ့သို့ခုန်တိုးကာ အနက်ရောင် ဝတ်ထား သူအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်း ထန်နေပါတော့သည်။

“ဟူး...ဟူး”

လေတိုးသံများ တဟူးဟူးမြည်ကာ ထွက်ပေါ်လာလေ သည်။

လက်ဝါးရှိက်ချက်များက အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ၏ တစ် ကိုယ်လုံး လွမ်းခြုံထားလိုက်လေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ပညာလောက်နဲ့ ကျုပ်ကို ယှဉ်နိုင်မယ် ထင်လို့လား”

ဟု အထင်သေးစကား ထပ်ပြောပြီး ပြန်လည်ရင်ဆိုင်လိုက် လေသည်။

သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများ လျင်မြန်လွန်းရကား လူရှိသူများ

၁၇၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရောထွေးသွားပြီး မည်သူမည်ဝါဟု ခွဲခြားမရအောင် ဖြစ်သွားလေ
တော့သည်။

ရှုဝမ်းက ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

တိုက်ပွဲက တစ်စထက်တစ်စ ပြင်းထန်လာပြီး...

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာကာ လူတစ်
ယောက် လွင့်စဉ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလွင့်စဉ်သွားသူမှာ လှဝင်းရီဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
လေသည်။

“ဟာ”

ရှုဝမ်း လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်လေသည်။

သူ၏အသံကြောင့် အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူက လှည့်
ကြည့်လာလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ပေကျီထင်း ရောက်လာလေသည်။

ရှုဝမ်းက...

“အမည်မှက လှဝင်းရီကို တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီဗျ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပေကျီထင်း ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

“သည်လူဟာ အတော်ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ”

ရှုဝမ်းက...

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ လက်ဝိုက်ကြည့်နေလို့ မဖြစ်ဘူး”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၇၁

ပေကျီထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ရှေ့တိုးလိုက်ကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ရှေ့တိုးလာသည်ကိုမြင်လျှင် အနက်

ရောင်ဝတ်ထားသူ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ရှုဝမ်း အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ခုမှတော့ ခင်ဗျား ထွက်ပြေးလို့မရတော့ဘူးဗျ”

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

ပေကျီထင်းက...

“ခင်ဗျား အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံလိုက်ရင် ကောင်း

မယ်”

ပြောရင်း ရှေ့တိုးလိုက်ပြန်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူက...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုလည်း နှုတ်ပိတ်ပစ်ရမှာပဲ”

ဟုပြောကာ တိုက်ခိုက်လာလေသည်။

ပေကျီထင်းနှင့်ရှုဝမ်းတို့လည်း လက်တွဲကာ ပြန်လည်တိုက်

ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

လိုက်ရုံထဲ၌ တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပြန်လေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်..

ရှုဝမ်းနှင့်ပေကျီထင်းတို့က တက်ညီလှက်ညီ လက်တွဲရင်

ဆိုင်လိုက်ရကား အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ ရုတ်တရက် အနိုင်ရသူ

၁၇၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်...

လိုက်ဂူထဲသို့ ဝင်လာသူများ၏ဆူဆူညံညံ အသံများထွက်
ပေါ်လာလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူက ထိုဆူဆူညံညံ အသံများကို
အာရုံရောက်သွားလေသည်။

ရှုဝမ်းနှင့်ပေကျီထင်းတို့က အခွင့်ကောင်းယူကာ တိုက်ခိုက်
လိုက်ကြလေသည်။

“ဝုန်း”

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ အငိုက်မိကာ ရှုဝမ်းတို့၏ တိုက်
ခိုက်မှုကြောင့် နောက်ဆုတ်လိုက်ရလေတော့သည်။

ရှုဝမ်းတို့ အားတက်သွားကြပြီး..

“ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“သေဖို့သာ ပြင်ထား”

အော်ငေါက်ကာ ထပ်မံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူသည် လိုက်ဂူထဲသို့ သိုင်းလောက
သားများ ဝင်လာသည်ဟု အထင်မှားသွားပြီး ဆက်လက်ရင်ဆိုင်ခြင်း
မပြုတော့ဘဲ ထွက်ပြေးရှောင်တိမ်းသွားလေတော့သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၇၃

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

ပေကျီထင်းက လိုက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော်...

“ခဏနေဦး”

ရှုဝမ်းက ဟန်တားလိုက်လေသည်။

ပေကျီထင်းက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရှုဝမ်းက...

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်းပါ”

တစ်နေရာသို့ ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

ပေကျီထင်း ကြည့်လိုက်သောအခါ သေတ္တာတစ်လုံး ရှိနေ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရှုဝမ်းက...

“ဒါ တိုက်ရာပါပစ္စည်းတွေ ငှက်ထားတဲ့သေတ္တာပဲဖြစ်မယ်”

ပေကျီထင်းက...

“တိုက်ရာပါပစ္စည်းတွေက အရေးမကြီးဘူး၊ ဟိုလူလွတ်
သွားပြီ”

မှန်ပေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားပြီ
ဖြစ်လေသည်။

ပေကျီထင်းက...

၁၇၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“လုဝင်းရီက ရှိသေးတယ်”

ဟုပြောကာ လုဝင်းရီထံသို့ ပြေးသွားလေသည်။

ထိုအခါမှ ရှုမ်းလည်း သတိဝင်လာပြီး ပြေးလိုက်သွား
လေသည်။

လုဝင်းရီကား လဲကျကာ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေ၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ၏ လက်ချက်ကြောင့် အသက်ဆုံး

ရှုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ရှုမ်း- စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

“သူ သေသွားပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၇၅

လုကောက်၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျနေ၏။

ဖခင်ကြီးမှာ ရန်သူလက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေ
သည်။

ရှုမ်းက...

“မင်းအဖေအတွက် ကျုပ် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ပေကျီထင်းလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံမှလွဲပြီး ဘာမှမတတ်
နိုင်ချေ။

နှစ်ယောက်သား လုဝင်းရီနှင့် ပတ်သက်၍ အကျိုးအ
ကြောင်းပြောပြီး လုကောက်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာ
သွားကြလေတော့သည်။

ကြမ္မာမုန်တိုင်း

မိုးအနည်းငယ် ရွာချလိုက်သည်။

အပူရှိန်လျော့ကာ အေးမြသွားသော်လည်း လူကောက်အ
တွက်ကား ပို၍ပူလောင်စရာဖြစ်လာလေသည်။

လူဝင်းရီ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းပျံ့သွားပြီဖြစ်
ရာ လာရောက်သတင်းမေးသူများ၊ အားပေးစကား လာပြောသူများ
ကြောင့် စိတ်သက်သာရာ မရနိုင်သည့်အပြင် ပို၍ပူလောင်သလို
ခံစားလာရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဖခင်ကြီး၏ မိတ်ဆွေများ၊ အိမ်နီးပါးချင်းများနှင့် သိုင်း
ကျောင်းမှတပည့်များက အားပေးကျည် နေကြခြင်းကြောင့်
လူကောက် သက်တောင့်သက်သာ နေနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ လူကောက်ထံသို့ ရောက်လာ
သူ တစ်စထက်တစ်စ နည်းပါးလာပြီး နောက်ဆုံးတွင် တစ်ယောက်မျှ
ရောက်မလာတော့ဘဲ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့သည်။

လူကောက်သည်လည်း ဖခင်ကြီးအား သတ်ဖြတ်သွားသူကို
ဖော်ထုတ်နိုင်မည့်နည်းလမ်းများ စဉ်းစားရင်း အချိန်များ ကုန်ဆုံး
သွားသည့်တိုင် ဘာတစ်ခုမျှ မရေရာ မသေချာဘဲ တစ်နေ့တစ်နေ့
ဂူငိုငိုဝိုင်းဝိုင်းကာ မှိုင်းတွေစဉ်းစားရင်း ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ကင်းကွာ
သွားခဲ့လေတော့သည်။

မိုးသည်းသော မိုးဥတုကာလတိုင်ခဲ့လေတော့သည်။

၁၇၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကောင်းကင်ပေါ်၌ တိမ်ညိုတိမ်မည်းများဖြင့် အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည်။

အေးစိန်သောလေများက တဟူဟူမြည်ကာ တိုက်ခတ်နေသည်။

လူကောက်သည် ပြတင်းပေါက်အနီး၌ထိုင်ကာ အပြင်ဘက်ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

သူ၏ဖခင် ရုတ်တရက် သေခွဲခွဲသွားမည်ဟု ဘယ်တုန်းကမျှ မထင်ခဲ့ဖူးပါ။

ယခုတော့ မယုံ၍မဖြစ်တော့ပါ။

သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

လူကောက်၏ရင်ထဲ အမည်မဲ့ဆိုသူကို ရှာဖွေသုတ်သင်လို

စိတ်များ ကြီးစိုးနေသည်။

လူကောက် တွေးရင်း ဒေါသထွက်ကာ အံ့ကြိတ်မိလိုက်လေသည်။

“သူ့ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး သုတ်သင်ပစ်မယ်”

ဟုလည်း အသံထွက်ကာ ကြိုးဝါးမိလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“အစ်ကိုလေး”

ခေါ်သံနှင့်အတူ မျက်မှေး ရောက်ရှိလာလေသည်။

လူကောက် သတိဝင်လာကာ မျက်မှေးကို ကြည့်လိုက်လေ

သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၇၉

မျက်မှေးမှာ အရေးကြီးသည့်အသွင် ရှိနေသဖြင့်...

“မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

မျက်မှေးက...

“ဧည့်သည် ရောက်လာလို့ပါ အစ်ကိုလေး”

လူကောက် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဧည့်သည်ရောက်လာတာပဲ၊ ဘီလူးသရဲတွေ့ရတာ ကျနေတာပဲ”

သူတို့ထံသို့ ဧည့်သည်ရောက်မလာသည်မှာ အတော်ကြာနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ကဲ ဘယ်က ဧည့်သည်ရောက်လာတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု မေးလိုက်သည်။

မျက်မှေးက...

“ဟို..ဟို..သိုင်းဆရာကြီး”

“ဘာလဲကွ”

မျက်မှေး ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် လူကောက်က ငေါက်လိုက်ပြန်လေသည်။

မျက်မှေးက...

“ဟို..ဟို..သိုင်းဆရာကြီး ကျင်းကျန်ချူး” ရောက်လာတာပဲ အစ်ကိုလေး”

၁၈၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဟေ”

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် လူကောက်
ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

တစ်ချိန်လုံး ငူငူငိုငို ဖြစ်နေခဲ့သော လူကောက်မှာ ယခုမှ
လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာလေတော့သည်။

မျက်မှေးကို မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာပြောတယ်ကွ၊ သိုင်းဆရာကြီးကျင်းကျန်ချူး ရောက်
လာတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုလေး”

“သူ..သူက”

“ဧည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်နပါတယ် အစ်ကိုလေး”

လူကောက်က ဘာမှဆက်မေးမနေတော့ဘဲ ဧည့်ခန်းဆီသို့
ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၈၁

ယခင်က ခန်းနားထည်ဝါခဲ့သော ဧည့်ခန်းမဆောင်ကြီးမှာ
လှဝင်းရီ သေဆုံးသွားပြီးနောက် ထည်ဝါမှုအပေါင်း မှေးမှိန်သွားပြီ
ထင်ရ၏။

ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ အပ်ကျသံကြားရလောက်အောင်ပင်
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။

လူကောက်က ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်သွားလျှင် ထိုင်ခုံတစ်လုံး
၌ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေသော သိုင်းဆရာကျင်းကျန်ချူးကို တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

လူကောက် အပြေးတဝိုင်းသွားပြီး ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဆရာကြီး ရောက်လာတာ မသိလို့ ချက်ချင်းထွက်ပြီး မ
ကြိုဆိုဖြစ်တာကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

အလွန်ရိုသေကိုင်းရှိုင်းသည့်အသံဖြင့် တောင်းပန်စကား
ပြောလိုက်လေသည်။

ကျင်းကျန်ချူး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျုပ်လည်း မနေ့ညကမှ ပြန်ရောက်တာ၊
မင်းအဖေ သတင်းကြားလို့ လာမေးတာပါ”

လူကောက်က...

“ဖေဖေဟာ လူသတ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်နဲ့
မမျှော်လင့်ဘဲ သေဆုံးသွားခဲ့ရပါတယ် ခင်ဗျာ”

ကျင်းကျန်ချူးကို တွေ့ရပြီး ဖခင်အကြောင်း ပြောဆိုနေရ
လျှင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲကာ အော်ဟစ်ငိုကြွေးလိုစိတ်များ လူကောက်

၏ရင်ထဲ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ကျင်းကျန်ချူး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် သတင်းကြားပြီးပါပြီ၊ အမည်မဲ့လူဟာ အတော့်ကို သောင်းကျန်းနေတာပဲကွယံ၊ အခုထိ သူ့ကိုမိအောင် မဖမ်းနိုင်ကြ သေးတာခက်တယ်”

သူက လူကောက်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က သူ့ကို ဖမ်းနိုင်အောင်ကြိုးစားပေးပါမယ်ကွာ”

လူကောက်မှာ အလိုလိုနေရင်း ကျင်းကျန်ချူးကို ခူး ထောက်ကာ ဦးသုံးကြိမ်ချလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ကျင်းကျင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျင်းကျန်ချူးကို ကြည်ညို လေးစားမိသည်။ ကြောက်ရွံ့မိသည်။

ကျင်းကျန်ချူးက...

“မင်းအဖေအကြောင်း မြို့ထဲမှာ ပြောဆိုနေကြတဲ့သတင်း တွေ အမှန်ပဲလား”

ဟု မေးလေသည်။

လူကောက်က...

“ဘယ်လိုသတင်းတွေများ ဖြစ်နေလို့လဲ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အခုလိုမေးမိတာ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ”

“အို ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ၊ မင်းအဖေဟာ အမည်မဲ့ကို ခိုက်ရှာရင်း အမွှာလိုက်အပေါက်ကနေ ပြုတ်ကျပြီး သေဆုံးသွား တယ်ဆိုပဲကွ”

လူကောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါအမှန်ပါပဲ”

“မင်းအဖေဟာ အမည်မဲ့ လူသက်တိုက်ခိုက်လိုရတဲ့ ပစ္စည်း တွေ ဝှက်ထားတဲ့နေရာကို တွေ့ခဲ့တယ်ဆို”

“ခင်ဗျာ”

လူကောက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

ကျင်းကျန်ချူးက...

“မင်း ဘာမှမသိသေးဘူး ထင်တယ်”

“ကျွန်...ကျွန်တော်”

ကျင်းကျန်ချူးက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“အခြေအနေက အတော်ရှုပ်ထွေးနေတယ်ကွယံ၊ မင်းအဖေ ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေကိုကော စိတ်ချရပါ့မလား”

“ဗျာ”

လူကောက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာလေတော့သည်။

သူ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေးမိသောကိစ္စများကို ကျင်းကျန် ချူးက ပြောပြနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျင်းကျန်ချူးက...

“မင်း ကျုပ်ကို စိတ်ဆိုးသွားသလား”

“ဟာ ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးပဲပါဘူးဗျာ”

“မင်းအဖေရဲ့ ကိစ္စဟာ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားလို့ရ တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ တရားခံအစစ်အမှန် ပေါ်ပေါက်အောင် စုံစမ်း

၁၈၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရမယ့်ကိစ္စတစ်ခုပဲ၊ ဒါကြောင့် လူသတ်သမားကို မမိခင် ဘယ်သူ့ကို
မှ မယုံတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

လူကောက် စိတ်လှုပ်ရှားလာလေသည်။

“အေး...ငါပြန်ဦးမယ်၊ မင်းလည်း အိမ်လာခဲ့ဦးလေ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ကျင်းကျန်ချူးက လူကောက်၏ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ပြီးထွက်
သွားလေသည်။

လူကောက်က အိမ်ပေါက်ဝအထိ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလေ
သည်။

သူ၏ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဖြစ်နေ၏။

ဖခင် သေဆုံးသွားခြင်းကြောင့် ကျင်းကျန်ချူးသည် ဂရုဏာ
သက်ကာ သူ့အား ကူညီလာသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျင်းကျန်ချူးနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခြင်းဖြင့် ကျင်းကျင်းနှင့်
သူ၏ချစ်ခင်ရင်းလမ်းမှာ သာယာဖြောင့်ဖြူးလာနိုင်ပေသည်။

လူကောက်သည် ကျင်းကျန်ချူး ထွက်သွားသည်ကို ငေး
မောကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

“အစ်ကိုလေး”

အနောက်ဘက်မှ မျက်မှေး၏ခေါ်သံ ထွက်လာမှ သတိ
ဝင်လာလေသည်။

လူကောက်က မျက်မှေးကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး..

“သူက ငါ့ကို ကူညီလိမ့်မယ်ကွ”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၈၅

ဟု ပြောလိုက်၏။

မျက်မှေးက ဘာမှမပြောချေ။

လူကောက်က...

“ငါတော့ ကံကောင်းပြီကွ၊ ဆရာကြီးကျင်းကျန်ချူးဟာ
အခက်အခဲ ဒုက္ခရောက်နေသူတွေကို ကူညီနေတဲ့လူပဲ၊ ငါ့ကိုလည်း
သူကူညီလိမ့်မယ်၊ ငါ သူနဲ့လက်တွဲပြီး ဖေဖေကိုသတ်တဲ့ တရားခံကို
ဖော်ထုတ်ပစ်မယ်”

ဟု အားတက်သရော ပြောလေသည်။

မျက်မှေး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

လူကောက် အဘယ်ကြောင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေကြောင်း
ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်ထားသည်။

လူကောက်အတွက် ရင်လေးနေမိလေတော့သည်။

လူကောက်က...

“ညကျရင် မင်း အပြင်မထွက်နဲ့တော့၊ အိမ်ကို ဂရုစိုက်ထား
ပါ၊ ငါ ဆရာကြီးကျင်းကျန်ချူးဆီကို သွားရလိမ့်မယ်”

မျက်မှေး မနေနိုင်တော့ဘဲ...

“ကျွန်တော်ကော လိုက်လို့မရဘူးလား အစ်ကိုလေး”

ဟု မေးလိုက်သည်။

လူကောက်က...

“မင်း ဘာလိုက်လုပ်မှာလဲ”

“ဪ...ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးလို့ပါ၊ ဆရာကြီး

၁၈၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်းကျန်ချူးဟာ နာမည်အကြီးဆုံး သိုင်းဆရာကြီး မဟုတ်လား”
လုကောက် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ မင်းလိုက်ချင်ရင် လိုက်ခဲ့လေ”

မျက်မှေး ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ အစ်ကိုလေးရာ”

“ကဲ..ကဲ..အဝတ်အစားသွားလဲ၊ မိုးချုပ်တာနဲ့ သွားကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး”

မျက်မှေး အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားသည်။

လုကောက်မှာ ကျင်းကျင်းနှင့် တွေ့ရမည့်အရေးကိုတွေးကာ စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။

ဖခင်အတွက် လေးလလုံးလုံး ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုလောက်ဆိုလျှင် ကျင်းကျင်းလည်း အိမ်ပြန်ရောက်နေလောက်ပြီ ထင်မိသည်။

ယနေ့ညသည် ပျော်စရာကောင်းသောည ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ လုကောက်က...

“ဆရာကြီးသာ ကူညီမယ်ဆိုရင် လူသတ်သမားကို ဖော်ထုတ်နိုင်မှာပါ”

ဟု ကျေနပ်စွာ ရေရွတ်နေမိလေတော့သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၈၇

ည...။

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လဝန်း ထိန်ထိန်သာနေ၏။

လရောင်အောက်တွင် သိုင်းသမားကျင်းကျန်ချူး၏စံအိမ်မှာ ကျက်သရေအပေါင်းနှင့် ခညောင်းနေလေသည်။

ယနေ့ည ခါတိုင်းလို ဧည့်ခံပွဲမရှိပါ။

ကျင်းကျန်ချူးသည် ယခုတစ်ကြိမ် တရားအားထုတ်ရာမှ ပြန်လာသောအခါ လောကီရေးရာများကို ခါတိုင်းလို ဦးစားမပေးတော့ဘဲ လျှော့ပစ်မည်ဟု ကြေညာခဲ့လေသည်။

အများအကျိုး၊ သိုင်းလောကအကျိုးကို ပို၍ဦးစားပေးဆောင်ရွက်မည် ။ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်သူများ၊ အခက်အခဲ အကြပ်အတည်းကြုံနေရသူများကို ပို၍ကူညီသွားမည်ဟု သတင်းထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လူအများ၏ ချီးကျူးထောပနာပြုခြင်း ခံရပြန်သည်။

သိုင်းလောကတွင် စံပြပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း ခံရပေတော့သည်။

ယခု...

သိုင်းဆရာကြီးကျင်းကျန်ချူး၏ စံအိမ်သို့ လုကောက်ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

အမည်မဲ့အား ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးရန် ကျင်းကျန်ချူးနှင့်တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီးပြီ ဖြစ်သည်။

၁၈၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်းကျန်ချူသည် အခြားကိစ္စတစ်ခု ရှိနေသေးသဖြင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပြီးသောအခါ သမီးဖြစ်သူကျင်းကျင်းကို ဆက်၍ ဧည့်ခံခိုင်းပြီး စာဖတ်ခန်းသို့ ဝင်သွားသည်။

ထို့ကြောင့်...

လုကောက်မှာ ကျင်းကျင်းနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ဆုံ ခွင့်ရခဲ့လေသည်။

“ညီမ”

“ရှင် အစ်ကို”

“အစ်ကိုကို ခွဲခွာသွားရက်တယ်နော်”

လုကောက်၏အသံက ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ဖြစ်နေ၏။

ယန်ဂူနှင့် ပီကင်းနေပြည်တော်သို့ လိုက်ပါသွားသောအခါ သူ့မှာ အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

ကျင်းကျင်းက...

“ညီမ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဖေဖေက ယန်ဂူနဲ့ နီးစပ်သွား စေချင်တဲ့သဘောရှိတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ပီကင်းကို ထည့်လိုက်တာ ပါ၊ ညီမကလည်း ဖေဖေအလိုကျ အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံခဲ့တာပါ၊ စိတ်ထဲမှာ အစ်ကိုကိုပဲ သတိရမိတယ်”

ခွဲခွဲနဲ့နဲ့ ပြောရင်း လုကောက်၏ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာလေ သည်။

လုကောက်က အလိုက်သင့် ပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။

“ညီမရယ်”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၈၉

ကျင်းကျင်းက...

“အမည်မဲ့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အစ်ကို သိထားတာ ရှိရဦးမယ် လို့ ဖေဖေက ထင်နေတယ်”

“မဟုတ်တာ ညီမရယ်၊ အစ်ကို ဘာဆိုတာမှ မသိပါဘူး”

“အစ်ကို တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပါ”

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုဖေဖေရဲ့ မိတ်ဆွေ ပေကျီထင်းနဲ့ အမှုထမ်း ရှုဝမ်းတို့တော့ သိကြမှာပေါ့”

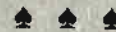
“သူတို့ သိထားကြတယ်ဆိုရင်လည်း အစ်ကိုကို ပြောပြကြ မှာပေါ့”

“အင်းလေ အစ်ကိုမှမသိဘဲ၊ ညီမ ဖေဖေကို ရှင်းပြပေးပါ မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ညီမရယ်”

လုကောက်က ကျင်းကျင်းကို သိုင်းဖက်လိုက်၏။

ထိုနေ့ည လုကောက် အိမ်ပြန်လာသောအခါ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာပျော်ရွှင် နေခဲ့လေတော့သည်။

၁၉၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ညဉ့်နက်ပြီ ဖြစ်သည်။

လုကောက် အိပ်မပျော်နိုင်သေးပါ။

အိပ်ရာထဲ၌ လူးလှိမ့်ရင်း ဟိုဟိုသည်သည် တွေးတောစဉ်းစားနေမိသည်။

ကျင်းကျင်းနှင့်သူ၏ ချစ်ခရီးလမ်းမှာ ဖြောင့်ဖြူးသာယာနေသည်။

အမည်မဲ့အား ဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့သာလျှင် အားသွန်ခွန်စိုက်ကြိုးစားဖို့ ကျန်တော့သည်။

ကျင်းကျန်ချူးကလည်း ကူညီမည်ဖြစ်ရာ ကြိုးစားမှုအောင်မြင်မည်မှာ သေချာလှပေသည်။

လုကောက် အတွေးနယ်ချဲ့နေစဉ်မှာပင်...

“ဒုန်း...ဒုန်း”

အပြင်ဘက်မှ တံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုရှိက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တဆက်တည်းပင်...

“လုကောက်...လုကောက် တံခါးဖွင့်စမ်း”

ကျယ်လောင်သောအသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လုကောက် အိပ်ရာထဲမှ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထလိုက်သည်။

ညကြီးအချိန်မတော် မည်သူများ ဖြစ်ပါသနည်း။

အခန်းတွင်းမှ ကပျာကယာ ထွက်လာခဲ့ရာ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် မျက်မှေးက မီးအိမ်တစ်လုံး လက်မှဆွဲပြီး တံခါးဖွင့်ပေး

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၉၁

နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

“မျက်မှေး ဘယ်သူတွေလဲ”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။

မျက်မှေးက...

“မြို့စားကြီးအသံနဲ့ တူပါတယ် အစ်ကိုလေး၊ အရေးကြီးကိစ္စရှိနေလို့ ထင်ပါရဲ့”

“မြို့စားကြီး ဟုတ်လား”

လုကောက် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် တံခါးပွင့်သွားပြီဖြစ်ရာ လူတစ်စု လှမ်းဝင်လာကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူစုမှာ မြို့စားကြီး ဦးဆောင်သော အာဏာသားများ ဖြစ်ကြသည်။ လုကောက်က...

“မြို့စားကြီးပါလား၊ ညကြီးအချိန်မတော်...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ မြို့စားကြီးက...

“သူတို့ကို ဖမ်းလိုက်ကြစမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ အာဏာသားများက လုကောက်နှင့် မျက်မှေးကို ချက်ချင်းပင် ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးလိုက်ကြသည်။

“ဟင်”

လုကောက် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“မြို့စားကြီး...ကျွန်တော်တို့မှာ ဘယ်လိုအပြစ်များ ရှိနေလို့လဲဗျာ”

၁၉၂ ❖ တုန်းကြွယ်

ဟု မေးလိုက်မိသည်။

မြို့စားကြီးက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့်...

“မင်းအကြောင်း မင်းသိမှာပေါ့”

“ဗျာ”

“နောက်မှ ပြောမယ်”

မြို့စားကြီးက လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး...

“ရှာကြစမ်းဟေ့”

သူ၏လူများကို အမိန့်ပေးလိုက်၏။

အာဏာသားများသည် အိမ်ထဲ၌ မွေ့နှောက်ရှာဖွေကြလေ

တော့သည်။ လူကောက်က...

“မြို့စားကြီးခင်ဗျာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာလောက်တော့ ပြောပြသင့်ပါတယ်”

မြို့စားကြီးက...

“တိုက်ရာပါပစ္စည်း ရှာတာပေါ့”

“ဗျာ”

“လူကောက်..မင်းတို့သားအဖ ဓားပြတိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့သတင်း ငါတို့ အခိုင်အမာရထားပြီးပြီ၊ မငြင်းချင်နဲ့တော့”

“ဟာ..မဟုတ်တာ”

လူကောက် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေသည်။

မြို့စားကြီးက...

“အခုတလော ထကြသောင်းကျန်းနေတဲ့ အမည်မဲ့ဟာ

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၉၃

မင်းအဖေဆိုတာ ငါတို့ သိပြီးပြီ”

လူကောက် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပြီးမှ...

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး”

ဟု အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“တွေ့ပြီ..ဟောဒီမှာ”

အတွင်းဘက်မှ ဆူဆူညံညံအသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူကောက် အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ အာဏာသားနှစ်ယောက်သည် သေတ္တာတစ်လုံး

အား တစ်ယောက်တစ်ဘက်ဆွဲလာသည်ကို တွေ့ရသည်။

သေတ္တာကား အဖုံးဖွင့်လျက်သား။

သေတ္တာထဲမှ အဖုံးတန်ဖိန်ရွှေရတနာ လက်ဝတ်လက်စား

များက အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပလျက်။

လူကောက် မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်နေမိ၏။

မြို့စားကြီးက...

“မင်း ဘာပြောချင်သေးလဲ”

ဟု မေးလေသည်။ လူကောက်က ဘာမှမပြောနိုင်ပါ။

မမျှော်လင့်သော ကြမ္မာဆိုးက သူ၏ဘဝကို နင်းချေဖျက်

ဆီးပစ်လိုက်ပြီဖြစ်လေသည်။

သားကောင်

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရ
လောက်အောင်ပင် သတင်းထူးထွက်ပေါ်လာသည်။

သိုင်းလောကတွင် မွေနှောက်ဒုက္ခပေးနေသည့် အမည်မဲ့
မှာ ရှေ့ဆောင်သိုင်းသင်တန်းကျောင်းပိုင်ရှင် လုဝင်းရှိဖြစ်သည်ဆို
သောသတင်း ဖြစ်သည်။

လုဝင်းရှိ၏အိမ်မှ တိုက်ရာပါပစ္စည်းများ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပြီး
လုဝင်းရှိမှာ ထွက်ပြေးနေကြောင်း၊ သားဖြစ်သူ လုကောက်ကို ဖမ်း
ထားကြောင်း၊ လုဝင်းရှိနှင့် ပတ်သက်နေသည့် ပေကျီထင်းအား ဖမ်း
ဆီးဖို့ ရှာဖွေနေကြောင်း စသည့်သတင်းများ နောက်ဆက်တွဲ ထွက်
ပေါ်လာလေသည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၉၅

အမည်မဲ့အား ဖမ်းဆီးရန် တာဝန်ယူထားသည့် အမှုထမ်း
ရှုမ်းကား ပျောက်ဆုံးနေ၏။

အခြေအနေမှာ လွန်စွာရှုပ်ထွေးနေပေတော့သည်။

ဆယ်ရက်...။

လုကောက် အဖမ်းခံခဲ့ရသည်မှာ ဆယ်ရက်တင်းတင်းပြည့်
သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဆယ်ရက်အတွင်း စိုထိုင်းမည်းမှောင်နေသော အကျဉ်းခန်း
ထဲ၌ စိတ်ညစ်ညူးစွာ နေထိုင်ခဲ့ရပေသည်။

မနက်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် ပြောင်းဆန်ထမင်း လာရို့
သည့် အစောင့်တစ်ယောက်မှလွဲပြီး အခြားမည်သူတစ်ဦးတစ်
ယောက်နှင့်မျှ မတွေ့ရပေ။

ရှုမ်းနှင့်ပေကျီထင်းတို့လည်း ရောက်မလာကြချေ။

တဖြည်းဖြည်း လုကောက်မှာ စိုးရိမ်ပူပန်လာတော့သည်။

အကျဉ်းခန်းတွင်းမှ လွတ်မြောက်လိုစိတ်များလည်း ထိန်း
မနိုင်သိမ်းမနိုင် ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဂျိမ်း”

ကျယ်လောင်သော မြည်သံနှင့်အတူ အကျဉ်းခန်းတံခွန်ပွင့်

၁၉၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သွားသည်။

“အထဲဝင်သွား”

ခက်ထန်သော စကားသံထွက်ပေါ်လာပြီး တဆက်တည်း ပင် လူတစ်ယောက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

ထိုလူကိုမြင်လျှင် လူကောက် ခုန်ထလိုက်၏။

“မျက်မှေး”

မှန်ပေသည်။

အချုပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသူမှာ မျက်မှေးဖြစ်ပေသည်။

မျက်မှေး မျက်နှာမကောင်းပေ။

လူကောက်က...

“မျက်မှေး...မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့အတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့ ဦးလေးရှုဝမ်းနဲ့ ဦးလေးပေ့ကျီထင်းတို့လာရင် အားလုံး ပြေလည်သွားမှာပါ”

မျက်မှေးက တုန်ယင်သောလေသံဖြင့်...

“သူ..သူတို့ ကူညီနိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုလေး”

“ဘာကွ”

“သခင်ကြီးမိတ်ဆွေ ပေ့ကျီထင်းတို့သားအဖ နစ်ယောက်စလုံး သေဆုံးသွားကြပြီ”

“ဟေ”

မမျှော်လင့်သောစကား ကြားရသောအခါ လူကောက် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွား၏။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၉၇

မျက်မှေးကို မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သူ..သူတို့ သေကုန်ကြပြီ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

မျက်မှေး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုလေး”

“သူ..သူတို့ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ၊ ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါဦးကွ”

“ဓားပြမှုတွေမှာ သခင်ကြီးနဲ့အတူ ပေ့ကျီထင်းလည်း ပါဝင်ပတ်သက်နေတယ်ဆိုပြီး သွားဖမ်းကြတော့ ပေ့ကျီထင်းတို့သားအဖဟာ အဖမ်းမခံဘဲ သတ်သေသွားပါတယ် အစ်ကိုလေး”

လူကောက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါ..ဒါ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ”

မျက်မှေးက...

“ပေ့ကျီထင်းရဲ့အိမ်မှာလည်း တိုက်ရာပါပစ္စည်းတွေ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တယ် အစ်ကိုလေး”

လူကောက်မှာ ခွန်အားများ ကုန်ခမ်းသွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။

မျက်မှေးက ဆက်ပြောလေသည်။

“အမှုထမ်းရှုဝမ်းလည်း ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်လအတွင်း မိအောင်ဖမ်းပေးမယ်လို့ ကျင်းကျန်ချူးကကြွေးကြော်နေပါတယ်”

၁၉၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဘာကွ”

လုကောကံ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“ဦးလေး ကျင်းကျန်ချူးက ကြွေးကြော်နေတယ် ဟုတ်လား၊

ငါ့ကို ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ”

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။

မျက်မှေးက...

“သခင်လေးကို ဖမ်းလိုက်ပြီး နောက်ပိုင်း ကျင်းကျန်ချူးက
ဓားပြမှုတွေ ကျူးလွန်နေတာကို လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူးဆိုပြီး
ကြွေးကြော်ပါတယ်၊ ပေကျီထင်းတို့ သားအဖဆီကို သွားတဲ့လူစုကို
လည်း သူပဲဦးဆောင်ခဲ့တာပါ”

လုကောကံအတွက် မကောင်းသည်မှာ ကျင်းကျန်ချူးသည်
သူ၏ဖခင် လုဝင်းရီအား ဒုစရိုက်သမားဟု လက်ခံလိုက်သည့်
သဘောပင်။

လုကောကံ မျက်နှာပျက်သွားပြီး..

“ဒါဆိုရင် ကျင်းကျင်းဟာ..”

“သူတို့သားအဖ နှစ်ယောက်စလုံးက အစ်ကိုလေးတို့ကို
ပြောဆိုနေလိုက်ကြတာ မကြားဝံ့လောက်အောင်ပါပဲ”

“သွားပါပြီ”

“အစ်ကိုလေးရယ် ကံဆိုးလိုက်တာ၊ ဒီကနေညနေ တောင်
စွယ်နေကွယ်ရင် အစ်ကိုလေးကို သူသာန်ထုတ်ပြီး ကွပ်မျက်တော့
မယ်၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်လွန်းလို့ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ တွေ့ခွင့်ပေး

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၁၉၉

တာ၊ ကျွန်..ကျွန်တော်..”

ထိုအချိန်တွင်...

“ဟေ့ကောင် မပြီးသေးဘူးလား၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ထွက်
ခဲ့တော့”

မျက်မှေး ဦးညွတ်ကာ...

“ကျွန်တော် သွားတော့မယ် အစ်ကိုလေးရယ်”

ပြောရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ထွက်သွားတော့သည်။

၂၀၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သေတွင်းမှ လွတ်သော်ငြား

နေဝန်းနီမှာ အဝေးမှ တောင်တန်းပေါ်တွင် မေးတင်နေပြီ
ဖြစ်သည်။

သုသာန်မြေသည် တိတ်ဆိတ်လျက်။

မကြာသေးမီကမှ တူးဖော်ထားသည့် မြေတွင်းတစ်ခုသည်

မြှုပ်နှံမည့်အလောင်းကို ငုံ့လင့်ကြိုဆိုနေပါသည်။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ကျီ...ကျီ”

မြင်းခွာသံနှင့်အတူ မြင်းလှည်းတစ်စီးသည် သုသာန်မြေ

တွင်း ဝင်ရောက်လာသည်။

မြင်းလှည်းပေါ်ဝယ် အာဏာပါးကွက်သားနှစ်ဦး ပါလာ၏။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၂၀၁

မကြာမီ မြင်းလှည်းရပ်သွားပြီး အာဏာပါးကွက်သားနှစ်
ယောက် ခုန်ဆင်းလာ၏။

တစ်ယောက်က မြင်းလှည်းတံခါး ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး...

“ဆင်းစမ်း”

ဟုငေါက်ကာ လူတစ်ယောက်ကို အောက်သို့ ဆွဲချလိုက်
သည်။

လူတစ်ယောက် ဒဿိဒေယိုင်ဖြင့် ဆင်းလာလေသည်။

ထိုလူကား လုကောက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

“ကဲ...ရှေ့ကသွား”

အာဏာပါးကွက်သားတစ်ယောက်က တွန်းထိုးခေါ်ဆောင်
သွား၏။

လုကောက်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ကြိုးများဖြင့် တုတ်နှောင်
ထားသဖြင့် ထွက်ပြေးဖို့ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်ချေ။

မကြာပါချေ။

အသစ်တူးထားသော မြေကျင်းရှေ့သို့ ရောက်သွား၏။

အာဏာပါးကွက်သားက...

“ခူးထောက်လိုက်စမ်း”

ဟု ငေါက်ကာ တစ်ချက်ကန်လိုက်၏။

လုကောက်မှာ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ မြေကျင်းရှေ့တွင် ခူး
ထောက်ကျသွားလေသည်။

သူ၏ရှေ့မှ မြေကျင်းကိုကြည့်ရှင်း...

၂၀၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ငါ ဒီမြေကျင်းထဲမှာ သေရတော့မှာလား”

ရုတ်တရက်...

လုကောကံရင်ထဲ ခံပြင်းနာကျည်းမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“ငါတို့သားအဖဟာ မတရားစွပ်စွဲခံရတာပဲ၊ ငါသေသွားရင် အမည်မဲ့ကို ဖော်ထုတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါသေလို့ မဖြစ်သေးဘူး”
ထိုအသိဝင်လာလျှင် ခွန်အားများ ပြန်လည်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

လုကောကံ ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင်...

အာဏာပါးကွက်သားနှစ်ယောက်မှာ လုကောကံနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြသည်။

“သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်ကြောင့် ငါတို့ လုယန်မြို့တော့ နာမည်ပျက်ရပြီကွ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့အဖေလွတ်မြောက်နေတာ ဆိုးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မကြာပါဘူးလေ၊ ဖမ်းမိမှာပါ”

“အေး သူ့အဖေကို ဖမ်းဆီးမိဖို့က ပိုပြီးအရေးကြီးလို့ သူ့ကို အရင်ကွပ်မျက်ရတာပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် သူ့ကို ဖမ်းချုပ်ထားရတဲ့တာ ဝန်က ပိုနေဦးမှာပေါ့”

“ကဲ အချိန်မရှိဘူး၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရအောင်”

“ကောင်းပြီလေ”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၂၀၃

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လုကောကံဘက် လှည့်လိုက်ကြလေသည်။

လုကောကံမှာ ဒူးထောက်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်လာသည်ကိုမြင်လျှင်...

“ဟာ..ဒီကောင် ဒူးထောက်နေပါဆိုတာ ငြိမ်ငြိမ်မနေဘူး”
ပြောပြောဆိုဆို တစ်ယောက်က ခြေထောက်ဖြင့် လှမ်းကန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော်..

လုကောကံ၏ တင်းမာသော မျက်နှာထားကိုမြင်လျှင် တုန်ခနဲ ရပ်သွား၏။

လုကောကံက...

“ကျုပ်မှာ အပြစ်မရှိဘူးဗျ”

ဟု အေးတိအေးစက် ပြောလိုက်၏။

အာဏာပါးကွက်သားနှစ်ဦး တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦးကြည့်လိုက်ကြသည်။

လုကောကံက...

“ကျုပ်ကို လွှတ်ပေးပါ၊ တရားခံအစစ်အမှန်ကို ကျုပ်တွေ အောင်ရှာမယ်”

ဟု ထပ်ပြောလိုက်သည်။

အာဏာပါးကွက်သားတစ်ဦးက...

“ဟေ့..စကားမရှည်နဲ့၊ မင်းကို ကွပ်မျက်ဖို့ မြို့စားကြီးက

၂၀၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးပြီ၊ သေဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့”

စကားဆုံးလျှင် ဓားကိုဆွဲထုတ်ကာ ခုတ်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

လုကောကံ၏ မျက်လုံးများ ပြာဝေသွား၏။

သိုင်းပညာ တတ်မြောက်ထားသူဖြစ်ရကား ချက်ချင်း ပြန်လည်ခုခံနိုင်ပေသည်။

အာဏာပါးကွက်သားနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရမည်ကို မမူချေ။

သို့သော်...

တစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်နိုင်အောင် ကြိုးတုပ်ခံထားရသည်ဖြစ်

ရကား ဓားချက်ကို ရှောင်ရန် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

“အား”

လုကောကံ တအားအော်ဟစ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ရပ်လိုက်”

အော်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

တဆက်တည်းပင်...

“အား”

“အွန်”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများ ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာ

သည်။

“ဟင်”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၂၀၅

လုကောကံ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

ကယျာကယာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ...

အာဏာပါးကွက်သားနှစ်ဦးနှင့် မြင်းလည်းသမားတို့မှာ မြေပေါ်လဲကျသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟိုက်”

လုကောကံ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

အဘယ်ကြောင့် ယခုလိုဖြစ်သွားရပါသနည်း။

ထိုအချိန်တွင်..

“မြန်မြန်လာ”

လူရိပ်တစ်ခုသည် သူ၏အနီးသို့ ရောက်လာပြီး ဆွဲခေါ်ထွက်ပြေးသွား၏။

လုကောကံလည်း ဘုမသိဘမသိဖြင့် စွေခနဲ ပါသွားရလေတော့သည်။

၂၀၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လေပြည်လေညင်း ဝေယမ်းတိုက်ခတ်လာ၏။

မွေးကြိုင်သင်းပျံသော တောပန်းရနံ့များ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်းနေ၏။

သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ကြိုးတုပ်ခံထားရသည့် လူကောက်ရှိနေသည်။

လူကောက်သည် သူ၏ရှေ့၌ ခါးထောက်ရပ်နေသည့်မိန်းကလေးကို တအံ့တသြကြည့်နေမိသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် အာဏာပါးကွက်သားများလက်မှ သူ့အား ကယ်တင်လာခဲ့သည့် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်...

မိန်းကလေးက သူ့အား မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်ဟု လူကောက်က ထင်မိလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ သူ့အား ကူညီခဲ့သည့်အတွက်...

“ကျုပ်အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏စကား အဆုံးတွင်...

“ရှင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း”

မိန်းကလေးက အော်ငေါက်ရင်း ပါးရိုက်ချလိုက်၏။

“ဖြန်း”

မြည်သံနှင့်အတူ လူကောက် ပါးပြင် ထူပူသွား၏။

မိန်းကလေးက...

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန်(ပ) ❖ ၂၀၇

“ရှင့်အဖေ ဘယ်မှာလဲ”

လူကောက် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“ကျုပ်အဖေ...”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင့်အဖေ ဘယ်မှာလဲ”

“သူ မရှိတော့ဘူး၊ သေသွားပြီဗျာ”

မိန်းကလေး၏မျက်နှာ ပို၍ခက်ထန်သွားသည်။

“ရှင် ငွေချင်ပြီထင်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ပါးရိုက်ချလိုက်ပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် လူကောက် ဒေါပူသွားပြီး...

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ဟုတ်လား”

အော်ငေါက်ရင်း ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

လူကောက် မြေပေါ် လဲကျသွားသည်။ မိန်းကလေးက...

“ရှင့်ကို သတ်ပစ်မယ်”

သူမသည် အဆက်မပြတ် ကန်ကျောက်ပစ်လိုက်ရာ လူကောက် မြေပေါ်လိမ့်သွား၏။

အကျဉ်းတိုက်ထဲ နေခဲ့ရသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျနေခဲ့သော လူကောက်မှာ အအိပ်အစားမမှန်သဖြင့် ခွန်အားဆုတ်ယုတ်ခဲ့ရလေသည်။

BURMESE
CLASSIC

၂၀၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထို့အပြင် ကြိုးများဖြင့် တုပ်နှောင်ထားခြင်းခံနေရကား
မိန်းကလေး နှိပ်စက်သမျှ ခံနေရပေတော့သည်။

မိန်းကလေး အဘယ်ကြောင့် သူ့အား ယခုလို အပြီးတကြီး
နှိပ်စက်နေရသည်ကိုလည်း မသိနိုင်တော့ချေ။

သူမ၏ ပြင်းထန်သော တိုက်ခိုက်မှုကို ကြာကြာမခံနိုင်
တော့ဘဲ လုကောကံ သတိလစ်မေ့မြောသွားလေတော့သည်။

ပထမပိုင်းပြီး၏။

ဒု-ဇာတ်သိမ်းပိုင်းဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

BURMESE
CLASSIC
COM